

சுதாகர் சமீன்னிலிருந்து 1995-ல் வெளி யேறியவர். இப்போது வாழ்வது ஆஸ்திரேலியாவில். தான் எழுதியவற்றிலிருந்து பன்னிரெண்டு கதைகளை ஒரு தொகுப்பிற்காக முன் வைத் துள்ளார்.

சுதாகரின் எழுத்தே எந்த அவலத்தையும், வாழ்க்கையின் எந்த ஏற்ற இறக்கத்தையும், ஆரவாரமோ, இரைச்சலோ இல்லாது. கிட்ட இருந்தும் எட்டப் பார்வையுடன், சொல்ல முடிந்து விடுகிறது.

ஒரு பத்திரிகையாளரைப் போல, ஆனால் தானும் ஒரு மனிதனாக, அவலத்தையும் சந்தோஷங்களையும் புரிந்து கொள்ளும் மனிதனாக. கண்ணுக்குத் தெரியும் ஒரு பக்கம் மாத்திரமல்ல, இன்னொரு பக்கமும் இதற்கு உண்டு என்ற தெரிவிடன்.

அவர் எழுதியுள்ளது இன்னம் உண்டு. நம்மிடமும் ஹெயிங்வே மாதிரி ஒதுங்கி நின்று மனித வாழ்க்கையின் மனிதர்களின் பல வண்ண சித்தரிப்பைத் தரும் ஒருவர் இருக்கிறார். இனி வரும் சுதாகர் எழுத்துக்களையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவருக்கென ஒரு ஆளுமை இருக்கிறது.

-வெங்கட் சாமிநாதன்

அக்னிக்குஞ்சு பவளரிமீடு

978-93-81322-32-1
9 789381 322321

www.akkinikkunchu.com

சென்றிடீங்கள் எடுத்ததின்கூடும்

கஷ்ணிசேர் எடுத்ததின்கூடு

Kanna/14

கே.எஸ்.சுதாகர்

கே.எஸ்.சுதாகர்

சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும்

சென்றிடுவீர் எட்டுத்தீக்கும்

(பரிசுபெற்ற பண்ணிரண்டு சிறுகதைகள்)

கே. எஸ். சுதாகர்

அக்கினிக்குஞ்சு வெளியீடு

Senriduveer Edduththikkum

(A Collection of Short Stories)

By
K.S.Suthakar

First Edition

April 2014

Mithra : 244
ISBN : 978-93-81322-32-1

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்கே உலகு

Publication Editor
Akkinikunchu Publications

Cover Design
Dr. M.K.S. Sivakumaran

Illustrations :
Thavam

Pages : 176
Price : ₹. 150 /-

Printed

Mithra Arts & Creations Pvt Ltd.,
20/2, Zackria Colony, 1st Street,
Choolaimedu, Chennai - 600 094.
Ph : +91 44 2372 3182 / 2473 5314
Email : mithraart@gmail.com
www.mithra.co.in

புலம்பெயர் வாழ்க்கை

ஸமுத்தமிழர் வாழ்க்கையில் 1983 ஒரு பெரிய திருப்பம். பிறந்த மண்ணைவிட்டு வெளியேறுவது அப்படி ஒன்றும் சாதாரணமாக எதிர்கொள்ளும் முடிவு அல்ல. நிர்ப்பந்தமாகிப் போகும்போது தாய் மண்ணைத் திரும்பப் பார்க்கப் போகிறோமா? இல்லையா? என்ற நிச்சயமின்றி எங்கு போகப் போகிறோம்? எப்படி வாழும் போகிறோம்? என்ற நிச்சயமுமின்றி சொந்த மண்ணைவிட்டு பிரிவதும், பின் எங்கெங்கோ உலகப் பரப்பெங்கும் அலையாடப்படுவதும், ஒரு பயங்கர சொப்பனம் நிஜமாகிப் போகிற காரியம் தான். இப்போது முப்பது வருடங்கள் அலைக் கழிக்கப்பட்ட பிறகு கண்டாவிலோ, ஆஸ்திரேலியாவிலோ இன்று ஒரு நிம்மதியுடன் வெளி மண்ணில், சூழலில் கலாசாரத்தில் வாழ்பவர்களின் வாழ்க்கை ஒருவாறான அலையாடல் ஓய்ந்த அமைதி பெற்றுள்ளது, இழப்புகளின் நினைவு கள் சிலரை வருத்த, சிலர் விதிக்கப்பட்டுள்ள வாழ்க்கையுடன் சமாதானம் கொள்ள. அயல் மண்ணில் முதலில் வாடி வதங்கிப்பின் வேர் கொண்டு முளை துளிர்த்து வாழும் வளர்ச்சி கொள்ளும் இயல்பில் அல்ல.

ஒரு தலைமுறைக் காலம் சிலருக்கு பிறந்த மண்ணுடன் உறவுகளை அவ்வப்போது தொடர வாய்ப்புக்கள் தந்துள்ளது. சிலருக்கு அவ்வறுவகள் மட்டுமல்ல மண்ணும் இல்லையெனவும் ஆக்கியுள்ளது. மிகவும் சிக்கலான வரலாற்றை ஈழ மண்ணில் பிறந்துள்ளோருக்கு தந்துள்ளது அந்த வரலாறு. ஸமுத் தமிழரை உலகங்கும் வீசியெறிந்துள்ளது இரண்டு தலைமுறை வரலாறு.

துண்பத்தினிடையே தான் புதிய, நினைத்துப் பார்க்காத மலர்ச்சிகளையும் மனிதரின் வாழ வேண்டும் என்ற துடிப்பும். பச்சையே பார்க்க முடியாத அடிவானம் வரை நீணும் பாலையில் கூட அபூர்வமிக அழகான வித விதமானகத் தாழைகள் பூக்கும் மலர்கள் பார்க்க வினோதமானவை. உயிர்ப்பு இத்தகைய ஆச்சரியங்களைக் கொண்டது. எங்கு எது மலரும், எது எத்தகைய பயனுமற்ற விளைச்சல்களைப் பரப்பும் என்று யார் சொல்ல முடியும்? அமைதியான காலங்களில் வெற்றுப் பிரசாரங்களையும் கோஷங்களையும் தந்த ஒரு இனம், அலைக் கழிக்கப்பட்டு எங்கெங்கோ உயிர்த் தரிப்புக்கு வீசப்படும்போது அதன் ஜீவத்

துடிப்பின் அடியோட்ட உணர்வுகளை மீட்டெடுக்கிறது. எதிர் நிற்கும் வாழ்வை அதன் குணத்தில் எதிர்கொள்கிறது. அதைப் புரிந்து கொள்ள முயல்கிறது. அரசியல், சித்தாந்த, ஜாதீயகோலங்களை ஒதுக்கி. அதன் வாழ்க்கையின் ஆழ்ந்த அர்த்தங்களையும் மீட்டெடுக்கிறது.

இதையெல்லாம் வெற்று அரசியல் வாய்ப்பாடுகளில் அடைத்து விட முடியாது. மனித ஜீவனின் அர்த்தங்கள் இப்படியெல்லாம் கலபத்தில் சுலப, தயாரிக்கப்பட்டு அளிக்கப்படும் சித்தாந்த வாய்ப்பாடுகளில் சிக்கிவிடுவதில்லை. ஒவ்வொரு ஆளுமையையும் பொருத்தது இது. எந்த ஆளுமை எப்படி எதிர்வினையாக்கும் என்பதும் எந்த அரசியல் சமூகவியல் வாய்ப்பாடுகளிலும் அடங்கி விடுவதில்லை. ஒருவாய்ப்பாடு உருவாக்கப்பட்டதுமே, அதை மீறும் ஒரு ஜீவன் உடன்தொன்றி விடுகிறது.

எங்கெங்கோ அலையாடப்பட்ட வாழ்க்கையில் உயிர் தரிப்பதே முழுமையும் முக்கியமானதுமாகிப் போய்விடும் நிர்ப்பந்தங்களில், அன்னியமண்ணில் இரவு பூராவும் யந்திரங்களோடு யந்திரமாக இயங்கிவிட்டு, காலையில் தினசரி செய்தித் தாட்களை வீடு வீடாக வினியோகித்து விட்டுவீடு திரும்பினால் பசிக்கு உண்டு படுக்கையில் விழச் சொல்லுமா, இல்லை கவிதை எழுதச் சொல்லுமா? இந்நிலைகளில், கவிதை எழுதும் ஜீவனை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? அல்லப்பட்ட ஜீவன் வாழும் இந்த மனிதக் கூட்டம் தான் தன்மொழியைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறது. உலகப் பரப்பு முழுதும் வீசி ஏறியப்பட்ட தமிழ்ரோடு தமிழில் உறவு கொள்ள விழைகிறது. அதற்கு ஏற்ப புதிதாகத் தோன்றிய இணையத்தை தன் வசப்படுத்துகிறது. ஆச்சரியம்தான். இதில் முதல் காலடி வைப்பு புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள்தான். தமிழுக்கு அதை வளைத்துக் கொண்டு வந்ததும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள்தான். அவர்களுக்கு அந்தத் தேவை இருந்தது, செய்தார்கள் என்பது வேறுவிடயம்.

புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியம் என்று ஒருவர் சொன்னதாகப் படித்தேன். இதைவிட சின்னத்தனம் வேறு இருக்க முடியாது. சின்னத் தனமோ அல்லது தமிழருக்கே பழக்கமாகிப்போன வார்த்தை அலங்காரமோகமோ, எது காரணம் என்பது தேடுவது இது கொண்டுள்ள சின்னத்தனத்தை மறைப்பதுதான்.

உலகப் பரப்பு முழுதையும் தமிழ் இலக்கியத்தின் கதைக் களமாக்கியது புலம் பெயர்ந்தோரின் காரியம்தான். அமுத்துவிங்கம், பொ.கருணாகரமுர்த்தி, ப. சிங்காரம், ஜெயந்திசங்கர், என், இப்படி ஒரு நீண்ட அணி வகுப்பே முன்நிற்கிறது. இன்றைய தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்தியவர்கள் இவர்கள். பல வண்ணங்களும் வளமும்பரப்பும் சேர்த்தவர்கள் இவர்கள்.

சமீபத்தில் வல்லமை என்னும் ஒரு இணையஇதழ் ஒரு வருடகாலத்திற்கு சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றை நடத்தியது. அதில் எனக்குத் தெரிய வந்த சிறப்பான சிறஞ்சித்திற்கள் வெளிநாட்டில் வாழும் தமிழர்களது தான். அமெரிக்காவிலிருந்து, மிச்சிகனா? பழைமபேசி, பெலஜியத்தில் வாழும் மாதவன் இளங்கோ, ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் சுதாகர், இவர்களில் எனக்கு மிகப் பெரிய ஆச்சரியம் தந்தவர்கள் பழைமபேசி, மாதவன் இளங்கோ பின் இப்போது நாம் அதிகம் பேசப்போகும் சுதாகர். இவர்கள் அனைவரும் தாம்வாழும் வாழ்க்கையை எழுதுபவர்கள். தாம் சந்திக்கும் மனிதர்களைப் பற்றி எழுதுகிறார்கள். எல்லோரும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இணைய இதழ்களிலிருந்தே, எழுத வந்தவர்கள். புதிய திறன்கள், புதிய உலகங்களை, புதிய மனிதர்களை, புதிய உறவுகளை, புதிய வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை, புதிய தார்மீக இடற்பாடுகளைப் பற்றி எழுதுபவர்கள். பிறந்த மன்னின், விட்டு விட்டு வந்த மன்னின் நினைவுகளும் மனிதர்களும் இன்னம் மறக்க வில்லைதான். எதையும் முழுதாக அழித்துத் தடைத்துவிட முடியுமா என்ன?

சுதாகர் ஈழ மன்னிலிருந்து 1995-ல் வெளியேறியவர். இப்போது வாழ்வது ஆஸ்திரேலியாவில். தான் எழுதியவற்றிலிருந்து பன்னிரெண்டு கதைகளை ஒரு தொகுப்பிற்காக முன் வைத்துள்ளார்.

விளக்கின் இருள் என்று ஒருக்கதை: மெல்போர்னில் வாசம் கோடை வெப்பம் தமிழ்நாட்டை ஒத்தது. வாழ்வது எங்கும் போல ரசாயன கழிவுகளும் மின்னணுக் கழிவுகளும் இட்டு நிரப்பிய மன்னின்மேல். மெதேன் வாயு நிலத்தடியிலிருந்து மேலெழுகிறது. சிலர் பயந்து வீடுகளைக் காலி செய்து வேற்றிடம் போகிறார்கள். ரியல் எஸ்டேட் காரர்கள் இதுதான் நல்லவாய்ப்பு என எண்ணி வீடுகளை மலிவுவிலையில் வாங்கத் தொடங்குகிறார்கள். பிலிப்பைன்ஸ் ப்ரொபஸர் லோரென்ஷோ ஆஸ்வாஸப்படுத்துகிறார்.

இன்னும் கொஞ்ச நாளில் இது சரியாகிவிடும் என்கிறார். சிலர் தெரியசாலிகள். பாரானுமன்றத்தில் சர்ச்சை கிளம்புகிறது. எதற்கும் ப்ரொபஸர் லோரென்ஷோவைக் கேட்கலாம் என்று போனால், இது காறும் தெரியம் சொன்னவரே காலி செய்து விட்டுப் போய்விட்டது தெரிகிறது.

இன்னொரு கதையில் இலங்கையிலிருந்து ஒரு சிறு பெண் ரசிகை பள்ளி மாணவி அவள் அவளிடமிருந்து கடிதங்கள் வருகின்றன மனைவியின் கிண்டலுக்கோ ஏரிச்சலுக்கும் ஆளானவர் விடுமுறையில் இலங்கைக்குப் போக, அந்தப் பெண் சாதனாவைப் பார்க்கப் போக, சிங்களவர்களும் ஆர்மிக்காரர்களும் நிறைந்த அந்த பழக்கிராமம் சென்று சாதனா விட்டைத் தட்ட அடுத்த வீட்டுக் காரர் நடந்த கதையைச் சொல்கிறார்: வெளியே பள்ளிக்குப் போகும் போதும் வரும் போதும் இடையில் ஆர்மிக்காரர்களின் ஹிம்ஸை (மார்பைத் தடவி இதென்ன குண்டை ஓளிச் சுவச்சிருக்கியா?...) பொறுக்க முடியாது நிஜமாகவே குண்டை மார்புக்குள் ஓளித்து ஆர்மி காம்புக்குள் போய் வெடித்துச் செத்துவிட்டாள் என்று அந்தப் பெண் இறந்த செய்தியைச் சொல்கிறார் அவர்.

சொந்த மன்னிலிருந்து உயிருக்கு பயந்து ஆஸ்திரேலியா போயாச்சு. ஆனால் அங்கு ஏதாவது வேலை செய்தால் தானே பிழைக்கலாம். வேலை அனுபவஸ்தர்களுக்குத் தான் கிடைக்கும். ஆர்க்கிடெக்டாக உயர்கல்வியும் பயிற்சியும் இருந்தாலும், ஆஸ்திரேலியா அனுபவம் வேண்டுமே? அங்கு வேலை செய்தால் தானே கிடைக்கும் எந்த வேலையாயினும் சரி, செய்தால் தானே அனுபவம் வரும்? வேலை தேடினால், அனுபவம் என்ன என்று கேள்வி வரும். இருக்கம் கொண்டவர் சிபாரிசில் வேலைக்குச் சென்றால் அது கணக்குப் பிரிவில் ஏதோவேலை. இடையில் ஆசன வாயில் நோய். ஏதேதோ மருந்து தேடி, கடைசியில் அது மிக-மோசமான நிலைக்குப் போகிறது. மருத்துவ செலவு இலவசம் தான் ஆஸ்திரேலியாவில். இரண்டு முன்று தடவை ஆபரேஷன் செய்தும் சரியாக வில்லை. யார் யாரோ தன் உடலை வைத்து அனுபவம் தேடிச் சேர்ப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த தடவை சீனியர் டாக்டர் :.பரகரிடம் தான் ஆபரேஷன் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்து :.பரகருக்காகக் காத்திருந்து அவரைக் கேட்டால் அவர் என்ன சொல்கிறார்? ‘இதுவரை ஆபரேஷன் செய்த சாகிடி என் உதவியாளர். அவரும் ஆபரேஷன் செய்தால் தானே அனுபவம்

பெற்று எனக்குப் பின் என் இடத்தைப் பெறுவார்? என் வயது 65. நான் இல்லை யென்றால் அவர் தானே செய்ய வேண்டும்? இடையில் வேலைக்கு மனுச் செய்த இடத்திலிருந்து பதில் வருகிறது. ‘உங்களைவிட அதிக வருஷங்கள் அனுபவம் பெற்றவர்கள் இருப்பதால் உங்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ள முடியாமைக்கு வருந்துகிறோம்?’

வவுனியாவில் இருந்தகாலம். கொழும்புவில் தெமட்டகொட அங்கிள், சரியானமுசூ. அரசாங்கத்தில் உயர் அதிகாரியாக இருந்தவர் எப்படி இப்படி ஒரு முசாக இருக்க முடியும்? ஒருமுறை பாலாவுக்கு அம்மை வந்தது என்று அவனிருந்த இடத்தைடெட்டால் போட்டு கழுவி, அவன் உபயோகப்படுத்திய பொருட்களைக் கூட வீட்டில் வைக்கப் பிடிக்கவில்லை மாமாவுக்கு. அவர்மனைவி அவருடன் வாழுப் பிடிக்காது வெளியேறி, அவ்வப்போது தன் மகளை மாத்திரம் பார்த்துப் போகிறாள். இப்போது அந்த அங்கிள் கண்டா வில். சாகக் கிடக்கிறார் முதியோர் இல்லத்தில். பாலாவும் கலைச் செல்வியும் கண்டா போன்போது பழசை எல்லாம் மறந்து விட்டு சாகக் கிடக்கும் மனிதனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று செல்வி, தன் கணவன் பாலாவை வற்புறுத்துகிறாள். பார்க்க வந்திருக்கும் பாலாவை யாரென்று தெரியாது என்று அலட்சியம் செய்கிறார் சாகக் கிடக்கும் தெமட்டகொட அங்கிள். அங்கிள் இறந்து விடுகிறார். உறவினர் யாருக்கும் பாலா, தான் அங்கினைப் பார்த்து வெறுத்து விட்ட செய்தியைச் சொல்ல வில்லை. யாராயிருந்தாலும் மனிக்கத் தெரியாத மனுஷன் என்றே அவனைப் பற்றிய நினைப்பு அவர்களுக்கு. பார்த்துவிட்டு வந்ததைச் சொல்வதற்கென்ன என்றுகலைச் செல்வி கேட்கிறாள். யார் அவரைப் பார்க்கப் போனார்கள்? என்று தன் வெறுப்பை உமிழ்கிறான் பாலா.

இப்போது இருப்பது நியூசிலெண்ட் ஆக்லண்டு நகரில். மனைவி சாந்தினி கர்ப்பமாக இருக்கிறாள். மருத்துவமனையில் பிறக்கப் போவது என்ன குழந்தை என்று சொல்ல முடியவில்லை என்கிறார்கள். உசிலம்பட்டி என்ன, ஆசிய நாடுகளிலிலேயே எங்கும் பெண் குழந்தைக்கு நேரும் கதியை உலகம் அறிந்த எச்சரிக்கை உணர்வு. தன் வீடு செல்லும் பாதையில் எதிரில் இருக்கும் என்பது வயது கிழவிகிறேன். போலந்து நாட்டவள். சாந்தினிக்கு உதவியாக வும் ஆதரவாகவும் இருக்கிறாள். தனிக் கட்டை. புருஷன் இறந்து 30- வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. நான்கு பிள்ளைகளும் தனித் தனியே.

அவ்வப்போது வந்து போவார்கள். நியூசிலெண்டில் 18 வயதானால் பிள்ளைகளைப் பெற்றோருடன் இருக்க விடுவதில்லை. அரசு உதவி செய்கிறது. தானேகார் ஓட்டிக் கொண்டு எல்லோருக்கும் உதவியாக, தன் காரியத்தை தானே பார்த்துக்கொள்வாள் கிழேஸ். நியூசிலெண்டின் ஆதி குடிகளானமெளரிகளுக்கு தன்நாட்டில் வந்து நிறைந்துள்ள வெள்ளையரைக் கண்டால் பிடிப்பதில்லை. ஒருவரை ஒருவர் மதித்து நடக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறான் ஒரு மௌரி. குழந்தை சாக்கெலட் சாப்பிட்டுமேல் உறையைத் தூக்கி ஏறிந்தால், அந்தச் சிறுவனைக் கூப்பிட்டு அதை எடுத்து குப்பைத் தொட்டியில் போட கட்டளை வெளியிலிருப்பவரிடமிருந்து வரும். சாந்தினிக்கு பெண் குழந்தை பிறக்கிறது. கிழேஸ் வரவில்லையே ஏன் என்று கேள்வி எழ அவன் வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்த்தால், மனித நடமாட்டம் ஏதும் அங்கு இல்லை. ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்து அவள் சலனமற்றுக் கிடப்பது கண்டு போலீஸ்க்கு தகவல் தெரிவித்து உள்ளே போனால் அவள் காலடியில் ஒரு குளிர் உடுப்பு அதனுடன் ஒருசீட்டு. “for the new born baby” என்று எழுதியிருந்தது அதில்.

ஒருபூம் அன்னியரோடு ஒட்டுறவு. இன்னொரு பூம் அன்னியரைக் கண்டால் வெறுப்பு.

இரண்டு குழந்தைகளும் மனைவியுமாக யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் தேவன் மாரடைப்பில் இறந்து போகிறார். யாருக்கும் செய்தி சொல்ல முடியாது. ஆர்மியின் ஆக்கிரமிப்பில் இருக்கும் இடம். வெளியில் ஒரு வெள்ளைத் துணியை ஆகாயத்தில் வீசிக் கொண்டு போய் செய்தி சொல்வி வரவா என்ற பக்கத்து வீட்டு கிழவர் மார்க்கண்டின் கேள்விக்கு, ‘ஏன் சுடப்பட்டு சாகிறுக்கா?’ என்று இறந்தவரின் மனைவி வாசகியிடமிருந்து பதில் வருகிறது. கண்டாவில் இருக்கும் வாசகியின் தங்கை வீட்டில் செத்தவீடு சடங்குகள் நடக்கின்றன. ஓப்பாரி நன்றாக வைக்கத் தெரிந்த பாக்கியம் வந்து சேர்கிறாள். வாசகியின் பெற்றோர் அக்கா தங்கை தமிழி எல்லாரும் கண்டாவில். யாழ்ப்பாணத்தில் வாசகி வீட்டில் செத்த வீட்டு சடங்குகள் விடிகாலையில் தான் நடக்கின்றன. கணவர் இறந்த செய்தியை அதே நகரத்தில் இருக்கும் அவனது பெற்றோருக்கும் தங்கைக்கும் உடன் செய்தி சொல்ல முடியாது, ஆர்மியின் பிடிப்பில் அடங்கி வாழும் தமிழ் இனத்தின் அவைத்தை குரல் எழுப்பாமல், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகள் இல்லாது சொல்லி விடுகிறது கதை.

இந்த கதை மட்டுமல்ல. சுதாகரின் எழுத்தே எந்த அவலத்தையும், வாழ்க்கையின் எந்த ஏற்ற இறக்கத்தையும், ஆரவாரமோ, இரைச்சலோ இல்லாது, கிட்ட இருந்தும் எட்டப்பார்வையுடன், சொல்ல முடிந்துவிடுகிறது. ஒரு பத்திரிகையாளரப் போல, ஆணால் தானும் ஒரு மனிதனாக, அவலத்தையும் சந்தோஷங்களையும் புரிந்து கொள்ளும் மனிதனாக. கண்ணுக்குத் தெரியும் ஒரு பக்கம் மாத்திரமல்ல, இன்னொரு பக்கமும் இதற்கு உண்டு என்ற தெரிவுடன். மெளரிகள் வாழும் இடத்தில் தான், கிழேஸம் வாழ்கிறான். இந்தியாவில், இலங்கையில் இருக்கும் எல்லேட் ஏஜன்டுகளுக்கும் அவஸ்திரேலியா எல்லேட் ஏஜன்டுகளுக்கும் ஏதும் வித்தியாசமில்லை. இராசாயனக் கழிவு மூடப்பட்ட மண்ணில் எழுந்த வீட்டை விற்பவர்களும் அவர்கள்தான். மெதேன் கால் செய்தி பரப்பிமலிவாக வீட்டை வாங்க வழிசெய்ப்பவர்களும் அவர்கள் தான். கெமிஸ்ட்ரி ப்ரொஃபெஸர்களுக்கும் இதில் இடமுண்டு. எங்கு சென்றால் என்ன? உலகம் எல்லா வண்ணங்களையும் கொண்டது.

தன் பண்ணிரண்டு கதைகளைத் தொகுத்திருக்கிறார் சுதாகர். அவர் எழுதியுள்ளது இன்னம் உண்டு. நம்மிடமும் ஹெமிங்வே மாதிரி ஒதுங்கி நின்று மனித வாழ்க்கையின் மனிதர்களின் பலவண்ண சித்தரிப்பைத் தரும் ஒருவர் இருக்கிறார். இனிவரும் சுதாகர் எழுத்துக்களையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவருக்கென ஒரு ஆளுமை இருக்கிறது.

வெங்கட சாமிநாதன்

22.1.2014

எழுத்து என்பது பயிற்சி

1983 இல் ஆரம்பித்த எழுத்துப் பயணத்தில் ‘எங்கே போகிறோம்’ (2007) எனது முதல் சிறுகதைத் தொகுதி. ‘சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும்’ என்ற இந்த இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு, கடந்த எட்டு வருடங்களில் வெளி யான கதைகளில் பரிசு பெற்ற பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைக் கொண்டது.

எழுதுவது என்பது பயிற்சி. பயிற்சியினால் எழுத்து வளர்ச்சி பெறும். அந்தப் பயிற்சியில் இன்றுவரை, எனது எழுத்து சோதனை முயற்சிகளாகவே தொடர்கின்றது. ஆதலால் இந்தத் தொகுதி எனது முதலாவது தொகுப்பிலிருந்து சற்று வேறுபடுகின்றது.

நான் போட்டிகளுக்கு என்று சிறுகதைகள் எழுது வதில்லை. எழுதிய சிறுகதைகளைத்தான் போட்டிகளுக்கு அனுப்புகின்றேன். எழுதும் கதைகளையும் உடனே பிரசுரிப் பதில்லை. என்னுடனே இருந்துகொள்ளும் அந்தக்கதைகளை ஒரு சிற்பி செதுக்குவது போல செதுக்குகின்றேன்.

இக்கதைகள் ஞானம், யுகமாயினி, தென்றல், செம்மலர் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் அக்கினிக்குஞ்சு, வல்லமை இணைய இதழ்களிலும் வெளியானவை. இவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கு நன்றி.

இந்தச் சிறுகதைகளைப் போட்டிகளில் தெரிவு செய்த நடுவர்கள் வெவ்வேறு புலம் சார்ந்தவர்கள். பாஸ்கர் சக்தி, பாலு மனிமாணன், தி.ஞானசேகரன், திருமதி பத்மா சோமகாந்தன், திருமதி வசந்தி தயாபரன், தெளிவத்தை ஜோசப், புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன், மு.தயாபரன், செங்கை ஆழியான் (க.குணராசா), கே.ஆர்.டேவிட், கோகிலா மகேந்திரன், வெங்கட் சாமிநாதன், நாஞ்சில்நாடன், மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி, உதயசங்கர் அவர்களுக்கு நன்றி.

தொகுப்பிற்கு அணிந்துரை எழுதிய முதுபெரும் எழுத்தாளர் வெங்கட் சாமிநாதன் அவர்களுக்கு நன்றி. அவரின் ‘புலம் பெயர் வாழ்க்கை’ என்ற கட்டுரை மாசி மாதம் (2014) கண்ணாழியில் வெளிவந்தது.

எனது பாடசாலை நாட்களிலிருந்து எழுத ஊக்கம் தரும் அதிபர், ஆசிரியர், எழுத்தாளர் கதிர்பாலசுந்தரம் அவர்களுக்கும், அழகான அட்டைப்படம் வரைந்த ‘வெற்றிமணி’ ஆசிரியர் ஓவியக்கலைவேள் மு.க.ச.சிவகுமாரன் மற்றும் கதைகளுக்கான படம் வரைந்த தவம் அவர்களுக்கும், புத்தகத்தை வெளியீடு செய்யும் ‘அக்கினிக்குஞ்சு’ இணையத் தளம் யாழ். பாஸ்கர் மற்றும் ‘மித்ர’ பதிப்பகத்தினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

அன்புடன்
கே.எஸ்.சுதாகர்

அவுஸ்திரேவியா
(kssutha@hotmail.com)

பதிப்புரை

அக்கினிக்குஞ்சு மாசிகையாக 1991ம் ஆண்டு மாசி மாதத்தில் இருந்து எஸ். பொ.வை பிரதம இலக்கிய ஆலோச கராகப் கொண்டு வெளிவந்தது. மொத்தம் 11இதழ்கள் வெளி வந்தன. பின்னர் தொடர்ந்து வெளிவர முடியாமல் போக! மீண்டும் 2011 சித்திரை மாதத்தில் இருந்து இணையத்தில் புதுப்பொலிவுடன் வெளிவருகின்றது. செய்திகள் கதைகள் கட்டுரைகள் கவிதைகள் நாவல்கள் சினிமா நேர்காணல்கள் ஒளிப்படைப்புக்கள் என பல்கலை அம்சங்களுடன் மிளிர்கின்றது.

தினம்தினம் படைப்புக்கள் புதுப்பிக்கப்படும் எமது இணையத்திற்கு வருகைதரும் வாசகரின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துக் கொண்ட வண்ணமிருக்கின்றது. இது எமக்கு மிகுந்த உவகையை ஊட்டுகின்றது.

உலகத்தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்கள் பரந்து பட்டு வாழ்கின்ற வாசகரிடையே சென்றடைய வேண்டுமென்ற உண்ணத் நோக்குடனும் பரந்துபட்டு வாழும் படைப்பாளிகளுக்கு களம் அமைத்துக்கொடுக்கும் தளமாக அக்கினிக்குஞ்சு இணையத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இதற்கமைவாக உலகளாவிய ரீதியில் பரந்துபட்டு வாழும் படைப்பாளிகள் பலர் எம்முடன் இணைந்து தங்கள் ஆக்கங் களை பதிவுசெய்துவருகின்றனர்.

அக்கினிக்குஞ்சில் வெளிவருகின்ற கதைகள் கவிதைகள் கட்டுரைகள் நாவல்களை தொகுப்புகளாக வெளியிட்டு படைப்பாளிகளை ஊக்குவிப்பதுடன் எதிர்கால சந்ததியி னருக்கும் ஆவணமாக அமையுமென்ற எண்ணமும் என் உள்ளத்தை குடைந்துகொண்டிருந்தன.

அந்தவகையில் அக்கினிக்குஞ்சவின் ஆரம்பகாலம் முதல் இன்றுவரை அதிகமான சிறுகதைகளை பதிவு செய்த கே.எஸ்.சுதாகரின் ‘சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும்’ சிறுகதைத்

தொகுப்பை இந்த முன்றாவது ஆண்டின் நிறைவின் போது வெளியிடுவதில் மிக்க உவகையடைகின்றேன்.

கே.எஸ்.சுதாகர் அவுஸ்திரேலியாவில் பதினான்கு வருடங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார். சிறுகதை கட்டுரை கவிதை நாவல் விமர்சனம் என பல்துறைகளிலும் கவனம் செலுத்தும் இலக்கியப் பிரக்ஞா மிக்கபடைப்பாளி. இவர் பத்திரிகை நூல்களில் மாத்திரமன்றி சிற்றிதழ்களிலும் இணைய இதழ்களிலும் எழுதிவருகின்றார்.

உலகெங்கும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்மக்களின் வாழ்வுக் கோலங்களை வாலாயமாக்கி தமது படைப்புக்களில் படைப்பதில் கைதேர்ந்தவர்.

அமைதியான போக்கு அனைவரையும் அரவணைக்கும் பண்பு மாற்றுக்கருத்துக்களுக்கும் மதிப்பளிக்கும் தன்மை இவரை ஒரு பண்புள்ளமனிதராக புடமிட்டுள்ளது.

இவரின் அன்பிற்கு இனங்கி இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய பிரபல விமர்சகர் உயர்த்திரு வெங்கட் சாமிநாதன் ஜயா அவர்களுக்கும் அழகான அட்டைப்படம் வரைந்த வெற்றிமணி ஆசிரியர் மு.க.ச.சிவகுமாரன் அவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு கதைகளுக்கும் சிறந்த முறையில் ஒவியம் வரைந்த தவம் அவர்களுக்கும் இத்தொகுப்பை சீராக வடிவமைத்து பதிப்பித்து தந்த ‘மித்திர’ பதிப்பகத்தினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

நன்றி.

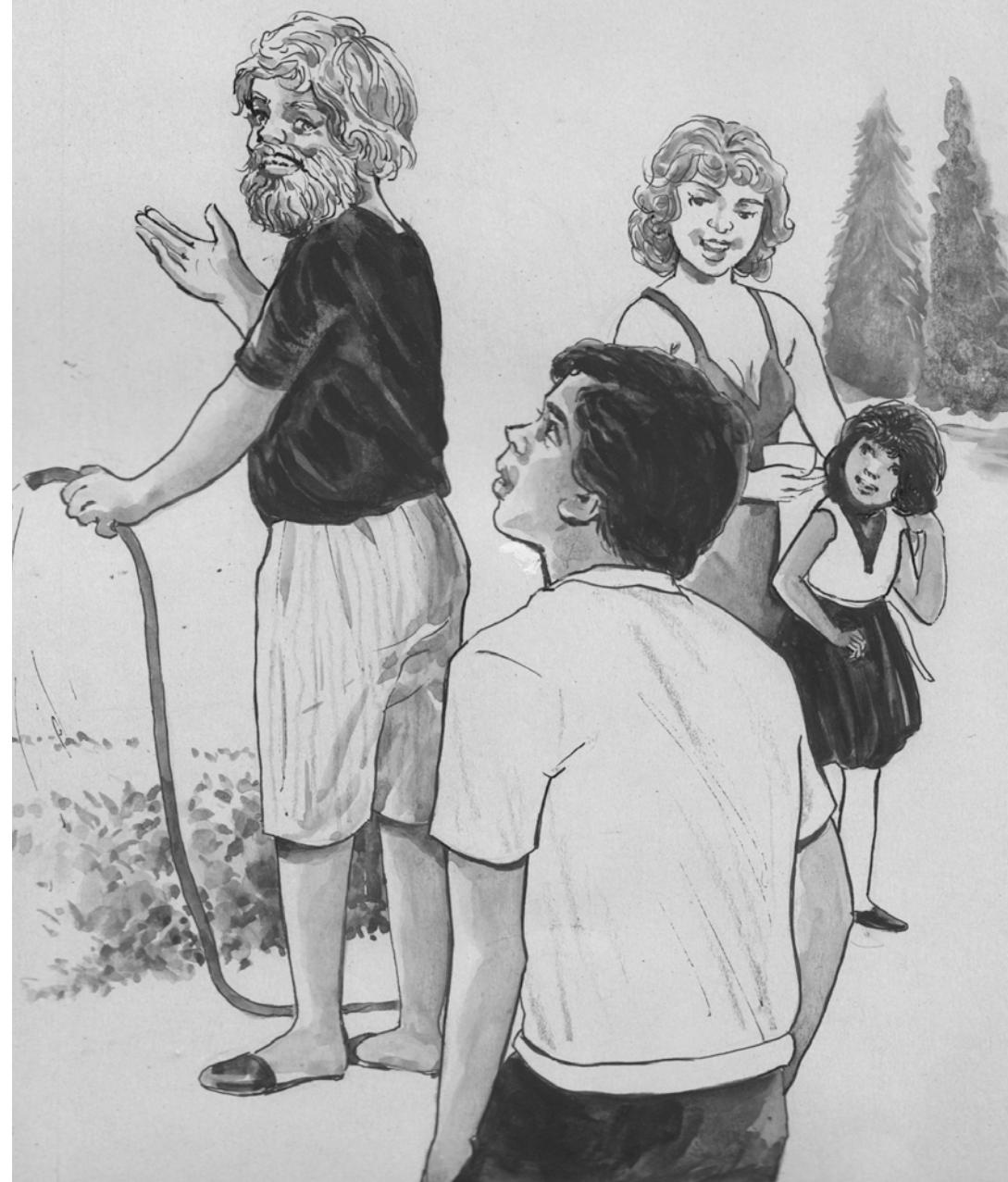
அன்புடன்
யாழ் எஸ். பாஸ்கர்

ஆசிரியர்
அக்கினிக்குஞ்சு
www.akkinikkunchu.com
www.24realnews.com

உள்ளீடு

விளக்கின் இருள்-----	19
இரண்டு சம்பவங்கள் -----	33
இருவேறு பார்வைகள் -----	47
காட்சிப்பிழை -----	59
ஒரு கடிதத்தின் விலை!-----	73
“சேர்ப்பிறைஸ் விசிட்”-----	81
பறக்காத பறவைகள் -----	89
ஒரு வகை உறவு-----	103
அசலும் நகலும் -----	117
கற்றுக் கொள்வதற்கு! -----	127
எதிர்கொள்ளல் -----	139
புதிய வருகை-----	155

விளக்கின் இருள்

இது எமது தபால் பெட்டிக்கு வந்திருந்த நாலாவது அநாமதேயக் கடிதம். கடந்த இரண்டு வாரங்களில் இதே மாதிரியான மூன்று கடிதங்கள் வந்திருந்தன.

“I buy houses, gas or no gas, call Tim.” - கடிதத்தில் இருந்தது இவ்வளவுந்தான். இதுபோன்ற கடிதங்கள் இனிமேலும் வரலாம். யார் இந்த ரிம்? இன்று வெள்ளிக்கிழமை என்பதால் அந்தக் கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு ரவுணிற்குப் போனேன். ரவுன் எனது வீட்டிலிருந்து பத்து நிமிடங்கள் கார் ஒடும் தூரத்தில் உள்ளது. றியல் எஸ்டேட் (Real Estate) திறந்திருக்கக்கூடும். நகரம் கேளிக்கையில் நிரம்பி வழிகின்றது. மேர்க்கிழுரி ஹோட்டலின் கோலாகலமான வெளிச்சத்தில் மனிதர்களின் நடமாட்டம் தெரிகிறது. சாப்பாட்டுக் கடைகளிற்குள் மக்கள் நிதானமாகவிருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டும் மது அருந்திக் கொண்டும் இருக்கின்றார்கள். கிளப்பிலிருந்து ஜாஸ் மிதந்து வருகிறது. மூடப்பட்டிருந்த றியல் எஸ்டேட் கடையின் கண்ணாடிக்குள்ளால் தெரியும் விளம்பரங்களைப் பார்த்து சத்துமிட்டுக் கதைத்தபாடி சிலர் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் சண்டையை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னதாக நான் திரும்பிக் கொண்டேன்.

இந்த விஷயத்தை அப்பா ஒருமாதத்திற்கு முன்பாகவே அறிந்து கொண்டார் என்றுதான் நினைக்கின்றேன்.

அன்று...

•

கோடைகாலத்து வெக்கை தாங்க முடியாமல் ஹோலிற்குள் வந்து படுத்திருந்தேன். ‘சமர்’ காலங்களில் வெப்பநிலை நாற்பதுக்கும் மேல் போய்விடுவதால் இரவில் உறக்கம் கொள்ள முடிவதில்லை. நடு இரவு. அப்பா சிறுநீர் கழிப்பதற்காக என்னைக் கடந்து போனார். ரொயிலற்றுக்குப்

போனவர் நெடுநேரமாகத் திரும்பி வரவில்லை. எங்காவது தவறி விழுந்து விடக்கூடும். அப்பாவைப் பார்ப்பதற்காக எழுந்தேன். அப்பா பின்புறத்தேயுள்ள பல்களியூடாக எதையோ வெறித்துப் பார்த்தபாடி நின்றுகொண்டிருந்தார்.

‘கிரேன்போன்’ அதி அப்புதமான புதிய நகரம். சொர்க்கபுரி. இருள்கூட ஒளி வீசும் அந்த நகரத்தில் இரண்டு பாடசாலைகள், பெரியதொரு வெள்பிங் சென்றர், மேர்க்கிழுரி ஹோட்டல், ஸைபிரரி, சிற்றிக்கவுன்சில், ஸ்விம்மிங் பூல், கோல்.: மைதானம், பார்க், கிளப், தடாகங்கள், நீரோடைகள் என எல்லாமே இருந்தன. மலை அடிவாரம் ஒன்றில் எங்கள் ‘டபுள் ஸ்ரோரி’ வீடு இருந்தது. வீட்டின் முன்னால் உள்ள பல்களியில் இருந்து பார்த்தால் நகரம் பளிச்சென்ற வெளிச்சத்தில் ஜோலிப்பாகத் தெரியும்; பின்புறமுள்ள பல்களியில் இருந்து பார்க்கும்போது மலையும் மலை சார்ந்த காடுகளும் தெரியும்.

தனக்குப் பின்னாலே நின்றிருந்த என்னை அப்பா கண்டுகொண்டார்.

“தம்பி இஞ்சை ஒருக்கா வா. இதை ஒருக்காப் பார்!” அடிவாரத்திலுள்ள அடர்ந்த காட்டுப்பிரதேசத்தை நோக்கிக் கையைக் காட்டினார் அப்பா. அங்கே சிறுசிறு தீப்பந்தங்கள் போல ஏதோ காற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

“அது அப்பா... காடு ஏரியது. மரங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உரசுவதால் தீ பற்றியிருக்க வேணும். அல்லாட்டி.... ஆராவது புகைத்துவிட்டு போதையில் சென்றவர்கள் சிக்ரெட்துண்டை காட்டிற்குள் எறிந்துவிட்டுப் போயிருக்கலாம்.” எனது பதிலில் அவருக்கு திருப்தி இல்லை. திருப்பவும் அதையே பார்த்தபாடி நின்றார்.

•

அதிகாலை வீட்டு முன்கதவின் ‘செக்யூரிட்டி டோ’ இரும்புக்கம்பிகள் சடசடத்தன. கதவை நீக்கிப் பார்த்தபோது அயல்வீட்டு மைக்கல் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் ‘சமா’ காலங்களில் மாத்திரம் :பாம் (farm) ஒன்றிற்கு வேலைக்குப்

போவான். ஜம்பத்தைந்து வயதிலேயே வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக்கொண்ட ஒரு தனிக்கட்டை அவன். அதிகாலை ஜங்குமணியளவில் எழுந்து விடுவான். காரை ஸ்ராட் செய்து சிறிதுநேரம் காரை ஸ்ராட்டில் வைத்திருந்துவிட்டுத்தான் வேலைக்குப் புறப்படுவான். அந்தச் சத்தம் எங்களை உறக்கத்திலிருந்து எழுப்பிவிடும். வேர்த்து விறுவிறுத்து நிற்கும் அவனது கோலம் ஏதோ ஒரு அவசர செய்தியைச் சொல்லியது.

நகரத்து குளம் மீது முகில் கூட்டங்கள் போல நெருப்புப்பந்துகள் ஏரிந்து கொண்டு மிதந்து செல்வதாகவும், அதிகாலை வேலைக்குச் சென்ற மக்கள் அதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதாகவும் பதட்டமாகச் சொன்னான். சொல்லிவிட்டு எனது பதிலுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. தனது வீட்டை நோக்கி எட்டுக்கால் பாய்ச்சலில் நடந்தான். அதிகாலை ஜங்கு மணியளவில் எழுந்து சாமி கும்பிடும் அப்பா வழமைக்கு மாறாக ஆழந்த நித்திரையில் இருந்தார். நேற்று இரவு நேரம் கழித்துப் படுத்திருக்க வேண்டும். மகள் சுருதி அப்பப்பாவை செல்லமாகக் கட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்தாள்.

“அப்பா சுருதியைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ. நாங்கள் கடையடிக்குப் போய்விட்டு வருகின்றோம். பாண் வாங்க வேண்டும்” சொல்லிவிட்டு மனைவி திலகாவைக் கூட்டிக் கொண்டு ‘லேக்’ சென்றேன்.

குளத்தைச் சுற்றி கூட்டமாக மனிதர்கள் நின்றார்கள். “உது கொள்ளிவால் போய்தான்” என்று திலகா என் காதிற்குள் முடிச்சுப் போட்டாள். எமக்கு நாலு வீடுகள் தள்ளி இருக்கும் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த லொறான்ஷோவும் அஞ்சலினாவும் எங்களை நோக்கி விரைந்து வந்தார்கள். லொறான்ஷோ பார்வைக்கு தத்துவஞானி பிளேற்றோ போல இருப்பார். அவரது நடை பார்ப்பதற்கு சிரிப்பாக இருக்கும். ‘தன்டு வலித்து நீரிற்குள் விரையும் படகு போல’ காற்றிற்குள் கைகளை விசுக்கி அதன் உந்துசக்தியில் நடப்பார். ஒடிந்துவிழும் தோற்றும் கொண்ட அஞ்சலினா அவரது நடைக்கு ஈடு கொடுக்கும் வகையில் அவர் பின்னாலே பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடி வந்தார்.

தனது நரைத்துப்போன தாடியை நீவிவிட்டபடியே வந்த லொறான்ஷோ, முக்கின் நுனியில் தொங்கிய வட்டக் கண்ணாடியைக் கழற்றி தனது சட்டையின்மீது வைத்து அழுத்தித் துடைத்தார். பெரிய மண்டைக்குழியில் ஆழ அமைந்த அவரது கண்கள் எதையோ சொல்ல முற்பட்டன.

“குளத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள ‘லாண்ட்பில்’ சைற்றிலிருந்து (Landfill site) மெதேன் வாயு கசிந்து வருகின்றது. வெடிக்கக்கூடிய ஆபத்து இருக்கின்றது” லொறான்ஷோ பயத்துடன் சொற்களை அளந்து வெளியே விட்டார். அவர் சொல்வது சரியாக இருக்கக்கூடும். லொறான்ஷோ மெல்பேரன் சிற்றியில் உள்ள ‘லப்போப் யூனிவர்சிட்டியில்’ கெமிஸ்ரி லெக்ஷரராக வேலை செய்கின்றார். அவரது மனைவி நகரத்துப் பாடசாலையில் ஆசிரியையாக வேலை செய்கின்றாள்.

மாலை வேலை முடித்து பல்கணியில் இருந்தபடி நகரத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ‘சமர்’ காலங்களில் வேலை முடித்து வந்ததும் பெரும்பாலும் இந்த பல்கணியிலேதான் எனது மாலை நேரம் கழியும். மகளிற்கு பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பது, ‘லப்போப்பில்’ ஏதாவது பார்ப்பது என்று நேரம் இரவு பத்துமணிவரை செல்லும். சில வேளைகளில் திலகாவும் வந்து என்னுடன் சேர்ந்துகொள்வாள். இந்த இடம் ஒரு அற்புதமான இடம். இங்கிருந்தபடியே தூரத்தில் தெரியும் நகரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் ஒரு அலாதி சுகம். அன்று முன்னிரவில் வீசும் இதமான காற்றில் முதன் முதலாக ஒரு மணம் கிழம்பியதை நாங்கள் உணர்ந்தோம். இரவு, நாய்கள் நடுச்சாம வேளைகளில் திறம் திடீரெனக் குரைத்தன. பறவைகளின் கிரீச்சிட்ட அவல ஓசை மலைகளிலே மோதி எதிராலித்தன.

காற்றில் ஏதோ சகிக்க முடியாத நச்சக்காற்று பரவியிருப்பதாக ஊரில் உள்ளவர்களும் சொன்னார்கள். அவர்கள் பயத்தினால் நாள் பூராக வீட்டைப்பூட்டி கதவுகளைத் திறக்காமல் வைத்திருந்தார்கள். விஷயம் கவுன்சில் அதிகாரி களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. எங்கிருந்து அந்த வாயு கசிகின்றது என்பதைக் கண்டறிய விஞ்ஞானிகள் கொண்ட ஒரு குழு வந்திறங்கியது. குளத்தின் மேலே வாயு முதன்முதலாகத்

தோன்றியதால், குளத்தை சுந்தேகப்பட்டார்கள். குளத்தைச் சுற்றிப் படம் எடுத்தார்கள். குளத்தைக் கலக்கி ‘சாம்பிள்’ எடுத்தார்கள். அதன் மேலே இருக்கும் காற்றை பலுான் போன்ற ஒன்றிற்குள் நிரப்பினார்கள். மண்ணைத் தோண்டி அதிலும் ‘சாம்பிள்’ எடுத்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் பார்த்து குளம் மிரண்டு போகாததால், அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

கங்காருக்களின் சுவாசத்தில் இருந்து வெளிக்கிழம்பும் ஒரு வாயுதான் இந்த மணத்திற்கும் வெளிச்சத்துக்கும் காரணம் என அடுத்தவாரம் வெளிவந்த ‘லோக்கல்’ பேப்பிரின் தலைப்புச்செய்தி சொல்லியது. அந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட மக்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். கங்காரு தேசிய விளங்கு என்பதால் அரசியல்வாதிகள் எதையும் வெளிப் படையாகச் சொல்வதற்கு தயங்கினார்கள். முன்பு இந்தப்பிரதேசத்தில் இருந்த ஏராளமான கங்காருக்களையும் (Kangaroo) கோலாக்களையும் (Kola) கலைத்துவிட்டுத்தான் இந்த நகரம் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுதும்கூட கங்காருக்கள் ரிசேவ் பகுதியிலிருந்து அடிக்கடி இங்கு வந்து செல்வதைக் காணலாம். எனது செக்யூரிட்டிக்கமராவில் கூட அடிக்கடி கங்காருக்களினதும் கோலாக்களினதும் நடமாட்டத்தைக் கண்டிருக்கின்றேன்.

●

பிறிதொருநாள் வெப்பநிலை 44 செல்லியசிற்குப் போய்விட்டது. இரவுபகலாக எல்லாவீடுகளிலும் ‘யீர் கொண்டிடென்’ உறுப்பியது. அந்த உறுப்பிற்குள்ளும் எங்கோ ஒருபெண்ணின் ஓலமிடும் சத்தம் கேட்டது. நள்ளிரவைக் கடந்துவிட்ட நேரத்திலும் வீதியில் மக்களின் ஆரவாரம் கேட்டது. இத்தாலிக் குடும்பம் இருக்கும் வீட்டிற்கு முன்னால் சிலர் கதைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அவர்களின் நடுவே நின்ற அந்த வீட்டுப்பெண் கைகளை எறிந்து தனது பாதையில் ஏதோ திட்டியபடி நின்றாள். பாதை தெரியாத படியால், அவளைப் பார்க்க ஒரு நாடக நடிகை போல எனக்குத் தோன்றினாள். அவளின் கணவன் தமது வீட்டுவளவிற்குள்

எங்களைக் கூட்டிச் சென்றான். வளவின் மூலையில் புகை கிழம்பிக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்தநாள் மீண்டும் எல்லோருமாக நகரசபை அலுவலகத்திற்குச் சென்றோம்.

மெதேன் வாயு மண்ணுக்குக் கீழிருந்து ஏன் வரவேண்டும்? நாங்கள் இருக்கும் நிலப்பிரதேசத்திற்குக் கீழே இரசாயனக்கழிவுகள் புதையண்டு இருக்கலாம். நிலத்திற்குக் கீழே இலத்திரளியல் கழிவுகள் உள்ளது என்றால் அது ஏன் அரசுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை?

தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, குளிர்சாதனப் பெட்டி, கணினி, கையடக்கத் தொலைபேசி போன்ற மின்னணு உபகரணங்கள் பாவனையற்றுப் போகும் போது மின்னணுக்கழிவுகள் ஆகின்றன. புவியை மாசாக்குவதில் இவை பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. தொழில் நுட்பம் முன்னேறி வருகையில், சந்தையில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு புதிது புதிதாக பொருட்கள் வருவதால் இந்தக்கழிவுகள் கூடுகின்றன. உபகரணங்களின் ஆயுள்காலம் குறைவதாலும், திருத்துவதை விட புதிதாக வாங்குவது சிறந்தது என்பதாலும் மக்கள் அவற்றை எறிந்துவிட்டு புதிதை வாங்குகின்றார்கள். இந்த இரசாயனக்கழிவுகள் நச்ச வாயுக்களை வெளிவிடுகின்றன. இவை வளிமண்டலத்தை மாசாக்கி சுவாசத்திற்கு கேடாகிறது, மண்ணின் இயல்பைப் பாதிக்கிறது, சுற்றுச்சுழல் பாதிப் படைகின்றது. மின்னணுப் பாவனை தவிர்க்க முடியாததுதான். மீள்சுழற்சி, மீள் பயன்பாடு பற்றிய சிந்தனையும் தொழில் நுட்பவியலாளர்களுக்கு இருக்க வேண்டும்.

எதாகும் ஒரு வரலாறு உண்டு. அதை நாம் பின்னோக்கிப் பார்த்தல் வேண்டும். இந்த நிலத்திற்கும் ஒரு வரலாறு இருந்தது. ஆதி இனமக்களை விரட்டி விரட்டி அவர்கள் இருந்த இடங்களையெல்லாம் அபகரித்து எப்போதோ நகரங்கள் எழுப்பிவிட்டார்கள். இவை புதிய நிலங்கள். இந்த நிலம் பற்றிய தகவல்கள் ஒருவரிடமும் தெளிவாக இல்லை. முன்னொரு காலத்தில் கழிவுகளால் முடப்பட்ட இந்த நிலம் செப்பம் செய்யப்பட்டு சமதரையாக்கப்பட்டுள்ளது. இயற்கையைச்

சீர்குலைத்து எங்கள் நகரம் கட்டப்பட்டிருந்ததை அறிந்தபோது எல்லாரும் கொதித்துப் போனோம்.

மலையும் மலை சார்ந்ததுமான இந்த இடத்தில் இருப்பதற்கு அனேகமானவர்கள் விரும்பியது என்னவோ உண்மைதான். இங்குள்ள ஒவ்வொரு கட்டடமுமே பார்த்துப் பார்த்துக் கட்டப்பட்டது. இந்த வீடு எமக்கொரு Dream House. காணியின் தற்போதைய பெறுமதியே அரைக்கோடி பெறும். அந்தக் காணித்துண்டை வாங்க ஒருவருடத்திற்கு முன்பு நாங்கள் எடுத்த முஸ்தீபுகளை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். அன்று அதிகாலை மூன்றுமணிக்கு எழுந்து பனிப்புகாரில் காரை வேகமாகச் செலுத்தி காணியைப் பதிவு செய்யும் இடத்திற்குப் போய், நீண்ட வரிசையில் காத்திருந்து இந்தக்காணியை வாங்கியிருந்தோம். மலையில் அந்தரத்தில் வீடு கட்டி அழகு பார்க்க எத்தனை பேருக்குத்தான் ஆசை? அந்தரத்தில் வாழ்வதென்றால் வெள்ளைக்காரனுக்கு அலாதிப் பிரியம். அவர்களுடன் போட்டி போட்டு வாங்கிய நிலம் இது.

•

வீட்டு வளவிற்குள்ளும் வாயு கசியத் தொடங்கியதன் பிற்பாடு எல்லாமே வேகமாக நடக்கத் தொடங்கின. இந்தமாதிரிக் கடிதங்களும் வரத்தொடங்கின. “I buy houses, gas or no gas, call Tim.” தினம் தினம் எல்லோருக்கும் இதுமாதிரிக் கடிதங்கள்.

எங்கே என்று இலையான்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த நியல் எஸ்ரேற் நிறுவனங்கள் மேலும் புரளியைக் கிழப்பி சங்கை ஊதின. அவர்கள் குறைந்த விலையில் வீடுகளை வாங்கி வாடகைக்கு விடத்தொடங்கினார்கள். வருங்காலத்தில் ‘அறு’ விலைக்கு விற்கலாம் என்பது அவர்கள் திட்டம். Country Fire Authority இந்த வாயுவின் வெடிக்கும்தன்மை பற்றி எச்சரிக்கை செய்திருந்த நிலையில், வீட்டை ஒருவருக்கும் விற்கவோ அல்லது வாடகைக்கு விடவோ முடியாது என்றுதான் நினைத்திருந்தோம். ஆனால்

நியல் எஸ்ரேற்காரர்களின் இந்தச்செயல் எங்களுக்கு பீதியை உருவாக்கின.

இந்த வாயுக்கசிவு இன்னும் ஒருவருடந்தான் நீடிக்கும் என்று Environment Protection Authority இல் உள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். 12 குடும்பங்கள் ஏற்கனவே வெளியேறி விட்டனர். லாண்ட் :பில் சைற்றின் ஒருபுறத்தில் வெடிக்கும் அபாயம் இருந்ததால் 200 வீடுகள் சீல் வைக்கப்பட்டு விட்டன. உடல் நலத்திற்கும் பாதிப்பு ஏற்படலாம் என சுகாதாரத்தினைக்காம் சொல்லியது. எமக்குத் தெரிந்த சிலரும் வீட்டை விற்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அடுத்து வந்த சனிக்கிழமை காலை லாண்ட் :பில் சைற்றுக்கு அண்மையாகவுள்ள வீதிகளில் நடந்து பார்த்தோம். ஜந்து வீடுகள் வாடகைக்கு விளம்பரபடுத்தப்பட்டிருந்தன. வேடிக்கை என்னவென்றால் விளம்பரங்களில் ‘close to parks’ என்றும் ‘a great family home’ என்றும் புகழ்ச்சியாக எழுதப்பட்டிருந்தது தான். ஒருவர்தன்னும் மெதேன்வாயு பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. நியல் எஸ்ரேற் ஏஜன்ஸ் இப்பொழுதும் ஆக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து வீடுகளைக் காட்டியபடி இருந்தார்கள். அவர்கள் Investment property ஆக வாங்குபவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

Methane வாயுக் கசிவினால் வீட்டு விலையில் நிட்சயம் வீழ்ச்சி ஏற்படும் என்றான் மைக்கல். அவன் தனது 400,000 டொலர் பெறுமதியான வீடு 300,000 டொலருக்கு தாழ்ந்து விட்டதாக அழுதான். அவன் அந்த வீட்டை தனது retirement money இல் கட்டியதாக வேறு புலம்பினான். ஒவ்வொருநாள் மாலைப்பொழுதிலும் வீட்டிற்கு வந்து உரையாடவிட்டுப் போவான்.

கிராமத்தில் இருந்த அனைவரையும் அப்பறப்படுத்தும் முயற்சியில் அரசு கவனம் செலுத்துவதாகவும், அதற்கு நஷ்ட ஸ்டாக் நிலைக்கேஷன் கிராண்ட் (Relocation grant) வழங்கப்படும் என்று பேச்சு அடிப்பட்டது. வீடு கட்டுவது என்பது ஒரு ‘ஆயுத்கால கனவு’. பார்த்துப் பார்த்துக் கட்டிய வீடு மாதிரி இன்னொரு வீட்டைக் கட்ட முடியுமா? வீடு கட்டும் வரைக்கும்

என்ன செய்வது? Mortgage கட்டிக் கொண்டு வாடகைக்கு வீடு எடுத்துக் கொண்டு போவது இயலாத காரியம்.

அப்படியென்றால் இந்தப் பிரதேசம் மனித சுஞ்சாரமற்ற சூனியப் பிரதேசமாக மாறிவிடுமா?

விடயம் பாரானுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. Environment Protection Authorityயிடமும் விஞ்ஞானிகளிடமும் அதைப்பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை தருமாறு அரசு கேட்டிருந்தது. புதிதாக வரும் தண்டனைக்குரிய குற்றங்கள் புரிந்த ஆயுள் கைத்திகளை இங்கே குடியமர்த்தலாம் என்றும் இதனால் குற்றம் செய்பவர்கள் உருவாகும் வீதத்தைக் குறைக்கலாம் என்றும் அவர்கள் ஆலோசனை சொன்னார்கள். இதன் மூலம் மனிதர்கள் மீது அந்த வாயுக்கசிவின் இரசாயனத்தாக்கத்தை அறியலாம் என்பது விஞ்ஞானிகளின் எண்ணம். ‘கினிப் பிக்’குகளிலும் குரங்குகளிலும் செய்த ஆராய்ச்சியை மனிதரில் தொடர அவர்களுக்கு அது ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது.

●

ஒருநாள் அதிகாலை பாரிய இயந்திரங்கள் நகரிற்குள் நுழைந்தன. தொடுக்குத் தொடுக்கென மஞ்சள்றிற ஆடை அணிந்த பெண்ணாம்பெரிய மனிதர்கள் லாண்ட்:பில் செய்த இடங்களில் உலாவினார்கள். நிலத்திற்கடியில் குழாய்களை உட்செலுத்தி வாயுக்களை உறிஞ்சினார்கள். நிலத்திற்குக் கீழே இரசாயனத்தாக்கத்தை செயலிழக்கச் செய்யும் தகடுகளை தாட்டார்கள். அன்றையநாள் முழு வதும் கணக வாகனங்களின் இரைச்சல் சத்தம் கேட்டவண்ணமிருந்தன.

பாரிய இயந்திரங்கள் வந்துபோன மறுவாரத்தில் எல்லோருக்கும் கடிதங்கள் வந்தன. கடிதம் சொன்னது இதுதான்; “மனிதர்களும் விலங்குகளும் வசிப்பதற்கு உரிய பிரதேசமாக ‘கிரேன்போன்’ உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.”

இருப்பினும் ஒருவரும் வீட்டை வாங்க முன்வராததால் வீட்டின் விலை மேலும் சரிந்தது. அதற்குத்துவந்த நாட்களில் மைக்கல் தனது வீட்டை ரியல் எஸ்ரேற்காரர்களுக்கு விற்று விட்டுப் போய்விட்டான்.

தெரிவு செய்யப்பட்ட சில வீடுகளில் கதிர்வீச்சுத்திறனை அறியும் கருவிகளை வைத்திருந்தார்கள். ஒவ்வொரு புதன் கிழமையும் ஒரு பெண் வந்து வளிமண்டலத்திலுள்ள மெதேன்வாயுவின் அளவைக் குறித்துச் செல்வாள். எதிர் வீட்டிலிருந்த செவற்ளனா என்ற யூகோஸ்லாவியப் பெண் தனது மெதேன்வாயுவை அளவிடும்கருவி ஒருபோதும் பூச்சியத்தைக் காட்டவில்லை என்றாள். யார் என்ன சொன்னாலும் தான் தனது வீட்டை விற்கப் போவதில்லை என்று உறுதியாகச் சொன்னாள்.

லொறங்கோவுடன் கதைத்தால் மனதுக்கு அமைதியாக இருக்கும். எல்லாவறையும் அறிவுழர்வமாக விஞ்ஞான விளக்கங்களுடன் சொல்லுவார். அதைவிட ஊரில் எல்லாரும் மெச்சுகின்ற, நாலும் தெரிந்த ஒரு மனிதர் என்பது பலரது அபிப்பிராயம். அதனால் அவரிடம் பலரும் ஆலோசனை கேட்கின்றார்கள். அவனது வீட்டிற்கு நானும் மகஞ்சாக அன்று மாலை சென்றோம். நாங்கள் சென்றவேளை அவர் தனது வீட்டுத்தோட்டத்திற்குள் நின்றார். வேலை - வேலை முழுந்தால் வீடு - வீட்டுத்தோட்டம் அவர் ஒரு கெமிஸ்ரி லெக்ஷர் என்பதைச் சொல்லலியது. தாவரங்களில் உள்ள காய்கள் வழமைக்கு மாறாக பெருத்திருந்தன.

“ஏன் எதற்காக இப்படிப் பயப்படுகின்றீர்கள்? இன்னும் ஒரு வருடத்திற்குள் எல்லாம் சரிவந்துவிடும்” என்றார் லொறங்கோ.

“மனித மனங்களைப் பக்குவப்படுத்தி சீரான வாழ்வுக்கு நெறிப்படுத்துவதுதான் அறிவியல். ஆனால் இஞ்சை யென்னண்டா 10 வருடங்களுக்கு முன்னர் இரசாயனக்கழிவுகள் கொட்டப்பட்ட ஒரு இடத்தை நகரமாக்கியிருக்கின்றார்கள். இது நகரமா அல்லது நரகமா? எவ்வளவோ நிலம் இருக்க - இங்கே போய் ஏன் வீடு கட்டுவதற்கு தெரிந்தெடுத்தார்கள்?” கோபமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த அஞ்சலினா லொறங்கோவுடன் ஒட்டி அமர்ந்து கொண்டாள்.

“நீங்கள் எப்பவாவது ‘பலறாற்’ தங்கச்சுரங்கத்திற்குப் (Ballarat Goldmine) போயிருக்கின்றீர்களா?” லொறங்கோ

கேட்கும் போது மகள் சுருதி மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதித்தாள். பாடசாலையில் அவளைக் கூட்டிச் சென்றிருந்தார்கள். நானும் ஒருதடவை போயிருக்கின்றேன்.

“நிலத்திற்குக் கீழே ஒரு கிலோமீற்றற்ற ஆழத்தில் தங்கம் அகழ்ந்தெடுத்த இடத்தை நிட்சயமாக நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள். அந்த இடத்தைபோல, முன்பு தங்கம் அகழ்ந்தெடுத்த எத்தனையோ சுரங்கங்கள் பலறாற் நகரத்திற்குக் கீழே இருக்கின்றன. அதற்கு மேலே அழகாக பலறாற் நகரம் உள்ளது. எத்தனை ஆயிரம் மக்கள் மகிழ்ச்சியாக அங்கே வாழ்கின்றார்கள் தெரியுமா? ஒரு சின்ன நிலநடுக்கம் போதும், பலறாற் என்ற நகரமே புதையுண்டு போகும்” என்று பலறாற் பற்றியதொரு குட்டி விவரணம் செய்தார் வொறுன்னேஷா.

முன்பு இலங்கையில் அஸ்பெஸ்ரவுச் சீர் (Asbestos sheet) போட்ட வீடுகளில் வசித்தவர்களுக்கு கான்சர் வந்ததால் அஸ்பெஸ்ரவிற்கு அரசு தடை விதித்தது பற்றி அவருக்குச் சொன்னேன்.

“அஸ்பெஸ்ரவுச் சும்மா வெறுமனே இருக்கும்போது தீங்கு தராது. அதை உடைக்கும்போது அதிலிருந்து வெளியேறும் தூசுகள்தான் கான்சர் போன்ற வருத்தங்கள் வருவதற்குக் காரணமாகின்றன. அதைப்போலத்தான் இந்த இலத்திரனியல் கழிவுகளும் நிலத்திற்குக் கீழே சும்மா இருந்தபோது ஒன்றுமே செய்யவில்லை. நிலத்தை சீராக்கி நகரமாக்கும்போது அவை ஒன்றுடன் ஒன்று அழுங்குவதால் தாக்கமுறுகின்றன” என்று விளக்கம் தந்தார் வொறுன்னேஷா.

“இது எல்லாருக்குமுள்ள பொதுப்பிரச்சினைதான், என்றாலும் இதை சும்மா மேம்போக்காக விட்டுவிட முடியாது” ஒரு கையில் சுருதியைப் பிடித்தபடி தேநீர் தட்டுடன் வந்து கொண்டிருந்தார் அஞ்சலினா. வொறுன்னேஷாவுடன் சுவாரஸ்யமாக உரையாடிக்கொண்டிருந்ததில் அவர்கள் இருவரும் எப்பொழுது எழுந்து உள்ளே போனார்கள் என்பதை நான் கவனிக்கவில்லை.

●

குளிர்காலம் ஆரம்பித்துவிட்டது. சமரின் கடைசிப் பார்ட்டி இந்த வருடம் கிழீக்நாட்டு ஜானியின் வீட்டில் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஜானியின் வீடு பூங்காவை ஓட்டியிருந்தது. பூங்காவில் இன்னமும் சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் மது அருந்திக்கொண்டே கார்ட்ஸ் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அரசியல், பொருளாதாரம், சினிமா என்று உரையாடல் தொடர்ந்தது.

“அடுத்த சமருக்கு திரும்பவும் பூதம் கிழம்பும்” என்றான் பிஜி நண்பன் சுரேஷ். மற்றவர்களுக்கு அவன் சொன்னது விளங்கவில்லை.

“ஆயுள்கைத்திகளை இங்கே குடியிருத்துவது பற்றி முன்பு கதைத்தார்களே என்னவாயிற்று?” என்றான் ஜானி.

சுரேஷ் கையைத்தாக்கி ஜோக்கரை ஆட்டிக் காட்டிவிட்டு “நாங்கள்தான் அந்த ஆயுள் கைத்திகள்!” என்றான்.

“ஆர் கண்டது? ஒருகாலத்தில் இந்த வாயுக்கசிவின் இரசாயனத்தாக்கத்தை அறியும் காரணிகளில் எங்கள் உடல் களும் முக்கியத்துவம் பெறலாம்” என்றேன் நான்.

பார்ட்டியில் வழமையாகக் கலந்து கொள்ளும் வொறுன்னேஷாவும் அஞ்சலினாவும் வரவில்லை. ஒருதடவை அவர்களை எட்டிப் பார்த்துவரலாம் என்ற நினைப்பில் நானும் சுரேஷ் முறப்பட்டோம். அவர்களின் வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. ஜானியின் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கையில் இடையில் செவற்றலா இடை மறித்தாள்.

“பார்டிக்கு வரவில்லையா?” என்றான் சுரேஷ்.

“மனச சரியில்லை” என்றுயடி confidential என்று எழுதப்பட்டிருந்த முத்திரை ஒட்டப்படாத கடிதமொன்றைக் காட்டினாள் அவள். அதில்

‘ஒடி விடுங்கள். ஒருகணமேனும் இங்கே இருக்காதீர்கள்!’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கையைழுத்து பேராசிரியர் வொறுன்னேஷா வினுடையது போல் இருந்தது. சுரேஷ் தனக்கும் இதுபோல

ஒரு ‘குப்பை’ வந்திருந்ததாகச் சொன்னான். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எனது லெட்டர் பொக்கைத் திறந்து பார்த்தேன். எனக்கும் அதே கடிதம்.

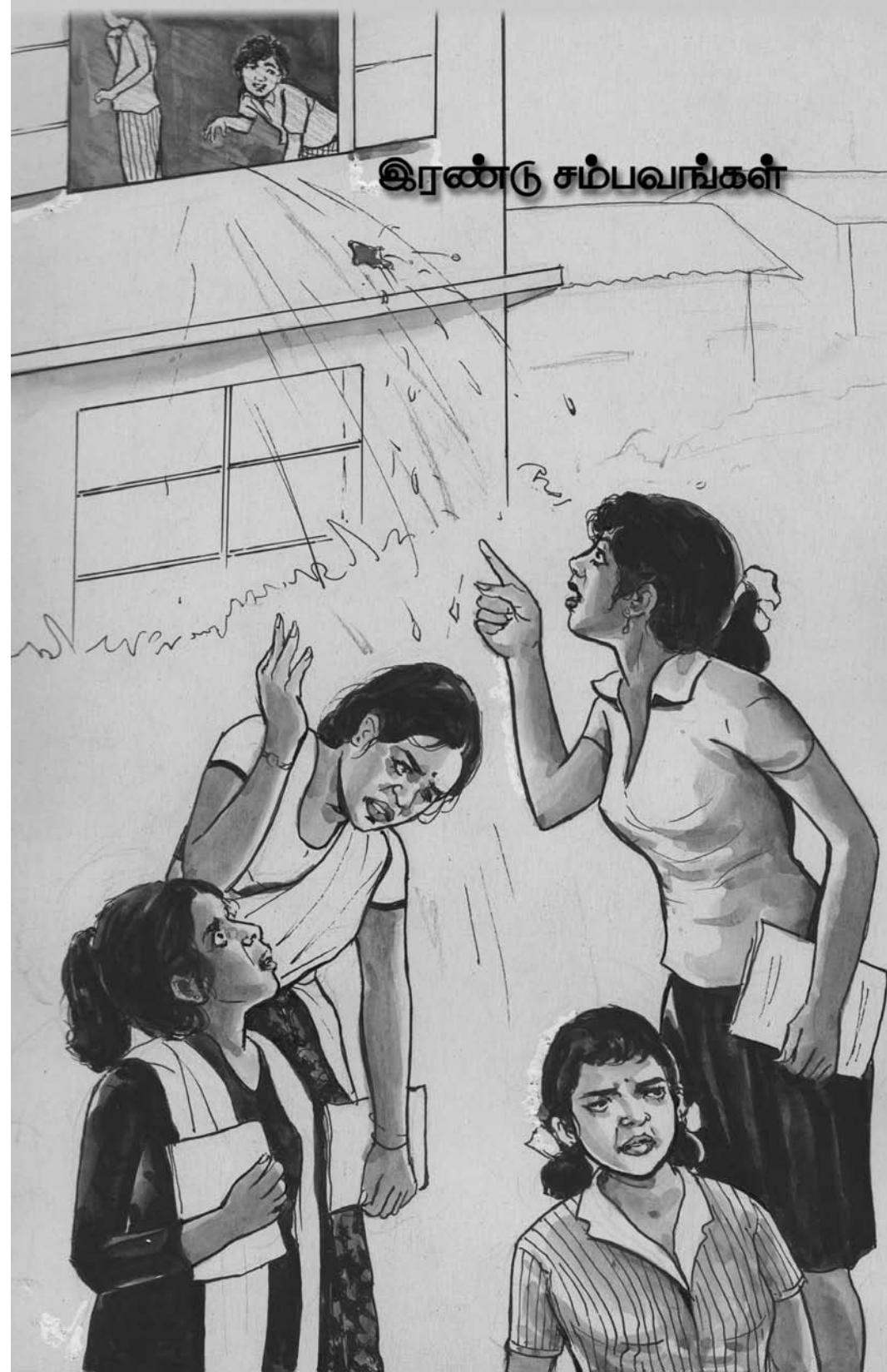
“உது ரியல் எஸ்டேட்காரன்களின்றை வேலை. எப்பவுமே எதையுமே கூடாததாகக் காட்டி வளைச்சுப் போடுறவுதான் அவங்கட வேலை. அவங்களிட்டை எக்கங்கள்க்கமான பணத்தை வாங்கிச் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடித் தப்பிவிட்டார் பேராசிரியர்” என்றான் சுரேஷ்.

“சும்மா போப்பா... நல்ல மனிசனை ஏன் உப்பிடி கூடாதபடி கதைக்கிறாய்! பொறுத்தேன் ஒரு பேராசிரியர். அரசாங்கப் பல்கலைக்கழகத்திலை வேலை செய்பவர். வெளிப்படையாக இந்த இடத்திலை ஒருத்தரும் இருக்க முடியாது என்டு சொன்னா, அரசாங்கம் அவரை என்ன செய்யும் என்டு யோசிச்சுப் பார். பிறகு பல்கலைக்கழகத்திலை அவரை வேலை செய்ய விடுமா?”

என்ன இருந்தாலும் பேராசிரியரும் மனைவியும் போய்விட்டார்கள். அவர்களுக்கென்ன? இன்னும் சிலமணி நேரத்தில் பேராசிரியர் போய்விட்ட விஷயம் வீடு வீடாய் கசிந்து விடும். அதன்பிறகு இன்னும் சிலர் ஓடக்கூடும்.

தெருவிளக்குகள் ஒளியை உமிழ்ந்தவண்ணம் உள்ளன. அவற்றின் கீழே படர்ந்திருந்த இருளை நான் உற்று நோக்கியபடி இருக்கின்றேன். கங்காருக்கள் பூங்காவிற்குள்ளால் பாய்ந்து செல்கின்றன. அந்தப்பாய்ச்சல் ‘ஓடி விடுங்கள். ஒருகணமேனும் இங்கே இருக்காதீர்கள்!’ என்று சொல்லாமல் சொல்லியது.

●
‘ஆஸ்திரேலியா - பல கதைகள்’ சிறுகதைப் போட்டி (2013, முதல் பரிசு), தாய்த் தமிழ்ப் பள்ளி.

சம்பவம் ஒன்று---இன விடராதம்

மே மாதம் 1983.

பொறியியல் பீடத்துக்குத் தெரிவாகி பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் போயிருந்தோம். ஜேம்ஸ் பீரிஸ்--ஜேபி., கில்டா ஓபேய்சேகரா விடுதிகள் எங்களுக்கு--முதல் வருட ஆண்களுக்குத் தரப்பட்டிருந்தது. பெண்கள் சங்கமித்த, இராமநாதன் விடுதிகளில் இருந்தார்கள். எங்கள் படிப்பு மகிழ்ச்சியும் ஆரவாரமுமாக ஆரம்பித்தது. ஒவ்வொரு விடுதிக்கும் ஒரு கனரீன் இருக்கும். அங்கு நாங்கள் செய்யும் சேஷ்டைகள் கணக்கில்தந்காதவை. எங்கள் ஆட்டம் பாட்டத்துக்கு ஆப்பு வைத்தார்கள். ஆப்பு வைத்தவனே ஆயத்பாந்தவன் ஆவதையும் தரிசித்தோம்.

மலையின் உச்சியில் இருக்கும் ‘ஜே.பி’ விடுதி பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும். நாங்கள் அதில் ஏறி இறங்குவதற்கு இரண்டே இரண்டு பாதைகள் மாத்திரம்தான் இருந்தன. அதற்கும் மேலே மார்க்கஸ் பெர்ணாண்டோ விடுதி. அங்கே அரிசியும் பருப்பும் அரிதட்டில் இட்டுக் கிடையும் மன்னர்கள் இருந்தார்கள். அனேகமாக சமைத்துக் கொண்டும் சாப்பிட்டுக் கொண்டும் இருக்கும் அவர்கள் கலைப்பீட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

என்னுடன் விஜயானந்தனும்---விஷயம் மாமா, ஸ்பென்ஷரும் இருந்தார்கள். ஸ்பென்ஷரை றாக்கிங் செய்யும் போது நாலைந்து பேரை கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துவிட்டார் பேராசிரியர் சிவசேகரம். அவர்களைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து ஒருவருடத்திற்கு இடை நிறுத்தம் செய்திருந்தார்கள். இதனால் ஆத்திரமுற்ற சிலர் அடிக்கடி எமது றாமிற்கு வந்து ஸ்பென்ஷருக்குத் தொல்லை கொடுத்தார்கள்.

“வாடா மச்சான் போண்டா, குசியம் சாப்பிடுவம்” சொல்லிக் கொண்டே றஜீவன் வருவான், சாரத்தை சண்டிக்கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டு நானும் றஜீவனும் கனரீனுக்குப் போவோம். உடலைச் சிலிர்த்தபடி கனரீனுக்கு முன்னால் நிற்பான் றஜீவன். பயந்தாங்கொள்ளி நான் அவனை மருவியபடி சுவரோரமாக ஓளிந்து கொள்வேன். உள்ளிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு றஜீவன் மாத்திரம்தான் தெரிவான். என்னைக் கண்டு கொள்ள முடியாது. இருப்பில் இல்லாத பொருட்களாகக் கேட்டு அவர்களை ஏமாற்றியபடி குசியத்தை எடுத்த என்னிடம் நீட்டுவான். ஆட்டுக்குடல் கறி, வெற்றிலை பாக்குக்கூடக் கேட்பான். சரத்தைக் கட்டிய பின் விசிறி போலத் தொங்குமே ஒரு நுனி, அதற்குள் அவன் எடுத்துத் தந்தவற்றையெல்லாம் போட்டு மூடுவேன். பீடா வெத்திலைகூட வந்தது. பிறகென்ன? பாட்டுப் பாடியபடி றாமிற்கு வந்து சேருவோம். அங்கே எமக்காக ஒரு கூட்டம் காத்திருக்கும்.

‘ஜே.பி’ விடுதி முன்பொருத்தவை பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. பகிடி வதை தாளாமல் 13 ஆம் நம்பர் அறையிலிருந்த மாணவி ஒருத்தி தன்னைத்தானே தீ மூட்டி தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கின்றாள். அந்த அறை இப்போது ‘13A’ எனப் பெயரிடப்பட்டு, உடைந்த மரத்தளபாடங்களால் நிரப்பப்பட்டு ஸ்ரோர் றாமாக்கப் பட்டுள்ளது. இரவில் அங்கே அந்தப் பெண்ணின் அழும் குரல் கேட்பதாக இப்பவும் சொல்கின்றார்கள்.

உண்மையைச் சொல்லி ஜெயிலுக்குப் போன ஊடக வியலாளர் திசநாயகம், அப்போது சீனியர் மாணவராக ஜே.பி ஹோலில் தங்கியிருந்து படித்து வந்தார்.

பொறியியல்பீடத்திற்கு இங்கிருந்து போவதற்கு நீண்ட நேரம் எடுக்கும். இயற்கையை ரசித்தபடி கலஹா வீதியில் நடந்து செனற் பில்டிங் தாண்டி, மகாவலிகங்கையை ஊடறுத்துச் செல்லும் அக்பர் பாலத்தின் மீது நடந்து செல்வது மிகவும் பிடித்தமானது. ஆற்றின் ஒருபக்கம் இருக்கும் பொறியியல் பீடத்தையும், மறுபக்கம் உள்ள ஏனைய பீந்களையும்

இணைக்கும் நோக்கில் ஒற்றைத்தாணின் உதவியுடன் பேராசிரியர் துரைராஜாவினால் இந்தப் பாலம் நிர்மாணிக்கப் பட்டது. சென்ற்றைக் கடக்கும் தோறும் கண்கள் ‘லவ்வேர்ஸ் லேனை’ நோக்கி தானாக விரியும். ஒருவர்மீது ஒருவர் சாய்ந்து, உரசிக்கொண்டு ‘லவ்வேர்ஸ் பார்க்’கிற்கு தள்ளிச் செல்பவர்களைப் பார்ப்பதில் ஒரு கிறுக்கம்.

பொறியியல் பீடத்திற்கு அருகாமையில் - ஆண்கள் இருக்கும் அக்பர் விடுதி. வகுப்பு நடைபெறும் நாட்களில் அங்குதான் மதியம் சாப்பாடு. ‘அடு’ எடுத்துச் சாப்பிடவும் ஆட்டுக்குடல் சாப்பிடவும் அங்குதான் பழகினோம். முதல் வருட படிப்பு ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர், ‘ஆங்கில வகுப்பு’ என்று அறுத்தெடுத்த காலங்களில் அக்பர் ஹோலில்தான் தங்கியிருந்தோம். அக்பர் விடுதிவாசிகளுக்கு பெண்பிரசை களைக் காணுவதென்பது முயற்கொம்பு. பொறியியல்பீட்டுக்கூட ஒரு வரண்ட பிரதேசம். பல்கலைக்கழகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அறைகளுக்கு எதிரான அறைகளில் இருப்பவர்கள் முற்பிறப்பில் புண்ணியம் செய்தவர்கள். மாலை வகுப்புகள் முடிந்து ரூமிற்குத் திரும்பிய பின்னர் கண்ணாடி ஜன்னலைப் பார்த்தபடி ஏங்கியிருப்பார்கள். ஏதாவது அசுமாத்தம் தென்படாதா? தூரத்தே புல்லுக்கட்டுக்களைச் சுமந்தபடி கனவுக்கண்ணிகள் அசைந்து செல்வார்கள். முதல் விசிலடி ஆரம்பிப்பது யார் என்பதில் எங்களுக்குள் ஒரு போட்டியே நிகழும்.

பொறியியல் பீட கலையரங்கம் E.O.E Pereira Theatre இல்தான் அனேகமான தமிழ்ச்சங்க நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். நாங்கள் இருந்த காலத்தில் ‘நிழலில்லா மனிதர்கள்’ நாடகம், மாவை நித்தியின் ‘திருவிழா’, ‘ஓ கல்கத்தா’ என்ற இரண்டு நாடகங்கள் நடந்தன. நிகழ்ச்சி முடிவதற்கு முன்பாக சொல்லி வைத்தபடி, ‘ஜேபி’ விடுதி வந்து விட்டோம். என்பதிற்கும் மேற்பட்ட படிக்கட்டுக்களையும் ஒரே தாவலில் ஏறி முடித்தோம். வழமையாக இடையில் இரண்டொரு தடவைகள் இளைப்பாறுவதுண்டு. அன்று அது இல்லை. எங்கள் விடுதிகளைக் கடந்து ‘சங்கமித்தா’, ‘இராமநாதன்’

விடுதிகளுக்குப் போகும் பெண்களுக்கு அன்று சங்காபிஷேகம்.

மலசலகூடம் சென்று ‘வெஷாப்பிங் பேக்கிற்குள் வாசனைத் தீர்த்தம் நிரப்பினோம். வாங்கு ஒன்றிலிருந்த பசில் தூரத்தே கலஹா வீதியை நோட்டம் விடுகின்றான்.

“வாறாளவை... வாறாளவை...”

அவர்கள் தூரத்தில் வரும் போதே, ஆட்கள் மேலே நிற்பதைக் கண்டு கொண்டார்கள். நாங்கள் சாரத்தை வாகாகத் தூக்கி முகத்தை முடிக்கொண்டு ஆடத் தொடங்கினோம். ‘தொங்கு மனிகள்’ சுயாதீனமாக அடுத் தொடங்கின.

“எறியடா... எறியடா... பாத்து அடியடா...” கூக்குரல்கள் கிழம்பின.

“எடியேய்...” வசீ தனது அர்சனையைத் தொடங்கினான். ‘கில்லிங் பெண்ட்டை நோக்கி சரமாரியான முத்திர அடி. சிறுநீர் வாடை காற்றில் கலந்தது. அவர்கள் மழையில் குளித்தபடி ‘கில்லிங் பெண்ட்டை விட்டு விலகி, ‘சுத்சந்திர களரி’யை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினார்கள். பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்த அந்த தரிசனத்தை அவர்களும் நாங்களும் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாது.

வடக்குக் கிழக்கில் ஏதாவது அசம்பாவிதங்கள் நடந்தால் இங்கும் முறுகல்நிலை தோன்றி விடும்.

மே 11 இரவு - கில்டா, மார்ஸ், ஜேபி விடுதிகளில் ஏக்காலத்தில் சலசலப்புத் தொடங்கியது. கில்டா ஓபேசேகரா ஹோலில் இருந்து ஒரு தொலைபோசி அழைப்பு எங்களுக்கு வந்தது. அங்கே சில காடையர்கள் புகுந்து தமிழ் மாணவர்களை அடிக்கத் தொடங்கி இருப்பதாகவும், எல்லாரையும் கவனமாக இருக்கும்படியும் சொன்னார்கள்.

காடையர்கள் யார் என்பது பின்னர் தெளிவானது. எங்கள் ஹோலில் இருந்தவர்கள் எங்களை அடிக்கவில்லை. அவர்கள் வேறு ஹோலில் உள்ளவர்களைப் போய் அடித்தார்கள்.

அங்குள்ளவர்கள் இங்கு வந்து அடித்தார்கள். தமிழர்களை அடையாளம் காட்டுவதற்காக மட்டும் ஒருசிலர் நின்றார்கள்.

சுசந்த தெண்ணக்கோன் - அவன்தான் எங்களது ஹோலில் இருந்த தமிழர்களை அடையாளம் காட்டிய வீரன். முகம் முழுக்க திட்டுக்களைக் கொண்ட அவன், இழுத்து இழுத்து ஆங்கிலம் கதைப்பான். ஒவ்வொரு இழுவைக்குள்ளும் அடுத்து என்ன கதைப்பது என்பதைத் தீர்மானித்து விடுவான். அடிக்கடி முக்கை இழுப்பான். அந்த நூகர்ச்சியில் ஏற்கனவே தமிழர்களின் அறைகளை அடையாளம் கண்டிருந்தான்.

எங்களில் பல பேருக்கு அடி. ஹந்தான், உடபெராதனிய, றஜவத்த போன்ற இடங்களிலிருந்து சில காடையர்கள் வந்திருக்க வேண்டும். மாணவர்கள் அல்லாத தோற்றும் கொண்ட பலர், பொல்லுக்குநடன் கத்திக் கொண்டு வெறி பிடித்தவர்கள் போல ஓடித்திரிந்தார்கள். எங்களில் சிலர் மலையிலிருந்து விழுந்து - உருண்டு புரண்டு கண்டிக்கும் கொழும்புக்கும் தமது உறவினர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். உடுத்திருந்த சார்த்துடன் ஓடிப் போனவர்களும் உண்டு. எங்கள் றாமில் நான், பசில், மன்னார் சிறீ, விஷயம் மாமா இருந்தோம். ஒருவர் ஜன்னலிற்குள்ளால் நோட்டம் விட, மிகுதி மூன்று பேரும் கதவை இறுகப் பிடித்திருந்தோம். தூரத்தே அறைகளிற்குள் முட்டி மோதி எதிரொலிக்கும் கூக்குரல்கள் கேட்கின்றன.

சுசந்தாவின் குரல் வெளியே கேட்கிறது. கதவை உதைய அது உள்ளே வருவதும், பின்னர் நாங்கள் தள்ள வெளியே போவதுமாக இருந்தது. எங்களுக்கு அந்த இக்கட்டான நேரத்திலும் சிரிப்பு வந்தது. கொஞ்ச நேரம் நடந்த இந்தத் திகில் விளையாட்டு முடிவுக்கு வந்தது. திறப்புப்போடும் துவாரத்தினாடாக வெளியே பார்த்தபோது - தடித்த, முதலைத்தோல் போல பொருபொருத்த கையொன்று தெரிந்தது. நிட்சயமாக அது வெளியிலிருந்து வந்த ஒருவரின் கையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ‘பலமான கதவு’ என்று சொல்லிக் கொண்டு அடுத்த அறைக்குப் போனார்

கள். சிறிது நேரம் சுவரின் மீதிருந்த துவாரத்தினாடாக வெளியே நடப்பதை நோட்டமிட்டேன். சாரம் அணிந்த ஒரு குள்ள மனிதன் தனது கால்களை அகட்டி வைத்து நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். சிங்கம் ஒன்று வேட்டை முடித்துத் திரும்பும் கர்வம் அவனது நடையில். அவனின் பின்னால் ஏதோ இரைந்து சத்தமிட்டபடி மூன்று மனிதர்கள் விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள். குள்ளமனிதனின் முதலைத்தோல் கைகளில் மண்வெட்டிப்பிடியும், புல்லு வெட்டும் நீண்ட வளைந்த கத்தியும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

இரண்டு மனித்தியாலங்களில் நிலமை சீராகியது. வெளியே போய் மற்றைய விடுதிகளில் உள்ளவர்களுக்கு உதை போட்டுவிட்டு வந்தவர்கள், எங்களுக்குக் கவலை தெரிவித்து ஒத்தடம் போட முனைந்தார்கள். எங்களுடன் கூட இருந்த விக்கியைக் காணவில்லை. இரவு முழுவதும் பத்டத்துடன் குறிஞ்சிக்குமரணைக் கும்பிட்டபடி இருந்தோம்.

கில்டா ஹோலில் இருந்தவர்களை சுவரோடு சாத்தி வைத்து அடித்தார்கள்.

“நாடகம் நடத்துவியளோ? புத்தகம் வெளியிடுவியளோ?” என்று கேட்டுக் கேட்டுத் தாக்கினார்கள். அவர்களின் “நோ... நோ....” என்ற கூக்குரல் ஹந்தான் மலைச்சாரல் எங்கும் எதிரொலித்தது. சிங்களம் அப்ப டிக்க டிக்கப் பழகவில்லை. எக்காயும் தெக்காயும் எக்கித் தெக்கிச் சொன்ன நேரம். அங்கு வந்தவர்களின் முக்கிய இலக்கு - ‘பாலகுரியன்.’ முதலாம் வருட பொறியில்பீட் மாணவன், எமது சக நண்பன். அன்று காலை ‘புதுசு’ என்ற சஞ்சிகையின் நான்கு இதழ்கள், வடக்கிலிருந்து அவனுக்குத் தபாலில் வந்திருந்தன. பால சூரியன் அதன் ஆசிரியர் குழவில் ஒருவன். அதன் முகப்பு அட்டையில் - கூட்டுக்குள் ஒரு புறா, அதனுடன் இரும்புப்பந்து சங்கிலியிடப்பட்டிருந்தது. அது ஒன்றே அவனை ‘புலி’ என்று சந்தேகிக்கப் போதுமானதாக இருந்தது. ஆனால் அந்த இதழ் புலிகளையும் அதன் செயற்பாடுகளையும் விமர்சித்திருந்தது என்பது வேறு விடயம்.

கில்டா ஹோலில் பாலகுரியனைக் கலைத்துப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். சக சிங்கள மாணவன் பண்டார அவனை அடையாளம் காட்டினான். உடைந்த கதிரைகளின் கால்களி னால் அவனைத் தாக்கினார்கள். எங்களுடன் சேர்ந்து படித்த பெர்னாண்டோதான் அவனை அதிகம் தாக்கினான். நள்ளிரவு தாண்டிய நிலையில் கில்டா ஹோலின் வார்டன் - முனைவர் தர்மதாச பாலகுரியனைப் பொறுப்பெடுத்தார்.

பாலகுரியன் பேராசிரியர் சிவசேகரத்தை நன்கு தெரியும் என்று சொல்லியிருந்ததால், அவனை அங்கு கூட்டிச் சென்றார் தர்மதாச. அங்கே பேராசிரியர் தில்லைநாதனும் கலாநிதி காசிநாதரும் இருந்தார்கள். இவர்கள் மூவரும் உபவேந்தர், பேராசிரியர் பண்டிதரத்னவுடன் கதைத்தார்கள். ஆனால் பண்டிதரத்தின், பாலகுரியனைப் பொலிசிடம் ஒப்படைக்கப் போவதாகக் கூறினார். அன்றிரவு பல்கலைக்கழக Marshalls office இல் வைத்திருந்தார்கள். பாலகுரியனின் பாதுகாப்புக் கருதி பேராசிரியர் சிவசேகரமும் அங்கேயே தங்கியிருந்தார். அதன் பிறகு கண்டி பொலிஸ் ஸ்ரேஷன், கொழும்பு கொட்ட ஹேன் பொலிஸ் ஸ்ரேஷன் என்று தொடர்ந்து, மர்மம் பயங்கரம் நிறைந்த கொழும்பு புலனாய்வுத் துறையின் 4 ஆவது மாடியில் முடிவடைந்தது.

அடுத்தநாள் பல்கலைக்கழகம் கால வரையறையற்று மூடப்பட்டது. காலை விக்கியின் தொலைபேசி அழைப்பு கொழும்பிலிருந்து வந்தது. உடுத்த சாரத்துடன் தெருவெல்லாம் ஒடி கண்டிக்குச் சென்று, அங்கிருந்து ரயில் ஏறி கொழும்பிற்கு தனது மாமா இருக்குமிடத்திற்குப் போயிருந்தான் அவன். எல்லாவற்றையும் மூட்டை கட்டி ஸ்ரோர் றாமிற்குள் வைத்து விட்டு, பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் ஒரு சிறிய பாக்கையும் தாக்கிக் கொண்டு கண்டிக்குப் போனோம். அங்கிருந்து வடக்கு, கிழக்கிற்கு பயணமானோம்.

நான்கு நாட்கள் தீவிர விசாரணையின் பின்னர் கொழும்பில் விடுவிக்கப்பட்டான் பாலகுரியன்.

இந்தச் சச்சரவு திடீரென்று நடக்கவில்லை. நன்கு திட்டமிடப்பட்டே நடந்தது. அரசியல்வாதிகள் தமது சுய

நலனுக்காக மக்களையும் மாணவர்களையும் தூண்டிவிட்டு வேடுக்கை பார்க்கின்றார்கள். அவர்கள் தாங்களாகவே கிளர்ந்தெழுந்தார்கள் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் ஏதுமில்லை. உணர்வுகள் தூண்டப்பட்டு ஆவேசத்துடன் வரும் ஆர்ப்பாட்டக் காரர்கள் முன்னே ஒன்றுமே செய்யமுடியாமல் கையாலாகாத் தனமாக இருந்தோம். இது நடந்திருக்காவிடில் என்பத்தி முன்று ஜூலைக் கலவரத்தில் நாங்கள் எல்லாரும் அகப் பட்டிருப்போம்.

மீண்டும் பல்கலைக்கழகம் திரும்பியபோது பாலகுரியன், ஸ்பென்ஷர் உட்பட வேறு சில மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வரவில்லை. சில விரிவுரையாளர்களும் வரவில்லை.

சம்பவம் இரண்டு--மனிதாயிமானம்

மகாவலிகங்கைக் கரையோரமாக பல்கலைக்கழகத் திற்குச் சொந்தமான, ‘ஏ’, ‘பி’, ‘சி’ எனப் பெயரிடப்பட்ட சில தொடர்மாடிகள் இருந்தன. பொறியியல் வளாகத்திற்கு அருகாமையில் செல்லும் மேல் கம்பொல் ஹோட் வழியே குருந்துவத்த என்ற இடம் நோக்கிச் செல்லும்போது குடியிருப்பு ‘ஏ’ வரும். மூன்று மூன்று வீடுகள் கொண்ட தொடர்மாடிகள் அவை. அப்படிப்பட்ட குடிமனை ஒன்றின் முதலாவது வீட்டில் பியசேன இருந்தார். அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் காவலாளி யாக வேலை செய்கின்றார். அவரும் மனைவி பிள்ளைகளும் வீட்டின் கீழே இருந்துகொண்டு மேற்பகுதியை வாடகைக்கு விட்டிருந்தார்கள். பல்கலைக்கழக சட்டத்திட்டங்களின் பிரகாரம், இரண்டாம் ஆண்டுப் படிப்பின் வேளை எல்லா பொறியியல்பீட மாணவர்களும் விடுதியில் தங்க முடியாது. பியசேனவின் வீட்டின் மேற்பகுதியில் அமைந்திருந்த இரண்டு அறைகளில், இவ்விரண்டு பேராக மொத்தம் நான்குபேர் அங்கு குடியிருந்தோம். அதற்குத்திருந்த வீடுகள் இரண்டும் வாடகைக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. பியசேனவிற்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள், ஒரு மகன். அந்த வீட்டின் குசினி இரவு வேளைகளில் பியசேனவிற்கும் அவரது மனைவிக்கும் படுக்கை அறையாக மாறிவிடும். பெண் பிள்ளைகள் இருவரும் கீழே இருந்த ஒரு அறையைப் பாவிப்பார்கள். பையன் ஹோலிற்குள்

இருந்த ‘சிங்கிள் பெட்டில் உறங்கிக் கொள்வான். முத்த பெண் அம்மாவிற்கு ஒத்தாசையாக இருக்க, மற்றுப்பெண்ணும் பையனும் பள்ளி போய் வந்தார்கள். வீட்டிற்கு ஒரே ஒரு வாசல்தான். அந்த வாசலினாடு உட்சென்று, மகன் உறங்கிக் கொள்ளும் படுக்கையின் முன்னால் உள்ள, குத்தெண்டு எழுந்து செல்லும் படிகளின்மீது மேல் ஏறினால் எங்கள் அறைகள் வந்துவிடும்.

குடியிருக்கப்போன மறுநாள் அதிகாலை யாரோ முற்றுத்தைப் பெருக்கும் சத்தம் கேட்டது. கண்ணாடி ஜன்னலை நீக்கி வெளியே பார்த்தேன். பக்கத்து வீட்டு முற்றுத்தை ஒரு சிறுபெண் - பதினெந்து வயதிறுக்கலாம் - பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கூட்டித் துப்பரவு செய்த திசை நோக்கிக் கடதாசி ஒன்றைச் சுருட்டி எறிந்தேன்.

“என்னடா விளக்கெண்ணைய் குடிச்சமாதிரி இருக்கிறாய்?” படுக்கையில் இருந்தபடியே நண்பன் மோகன் கேட்டான். அவனுடன் கதை கொடுத்தால் அந்தப்பெண்ணிற்கும் எனக்குமிடையோன ஊடல் குழம்பிவிடலாம் என நினைத்து மௌனம் சாதித்தேன். அவனோ மெதுவாக என்னை நோக்கி எழுந்து வந்தான். தானும் தன்பங்குக்கு பேப்பரைச் சுருட்டி எறிந்தான். இரண்டு பேருக்குமிடையே நடந்த பேப்பர் சுருட்டி எறியும் போட்டியில் முற்றும் நிறைந்தது. முற்றுத்தைப் பெருக்கி முடித்துவிட்டேன் என்ற தோரனையில், இடுப்பிற்குக் கையுன்றி திரும்பிப் பார்த்தாள் அந்தப் பெண். நாங்கள் மெதுவாகத் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டோம். அவள் மருண்டு அங்கும் இங்கும் பார்த்தாள். ‘அம்மே’ என்றபடியே வீட்டிற்குள் ஓடினாள். நாங்கள் காலைக்கடனை முடிப்புதற்காக கீழே இறங்கினோம். வீட்டின் பின்புறம் ரொயிலற்றும் பாத்றாமும் ஒன்றாக இருந்தது எங்களுக்கு அருவருப்பைத் தந்தது. குளித்து முடித்து வந்ததும் பியசேனவின் முத்துபெண் ரீ போட்டு மேலே எடுத்து வந்தாள். நாங்கள் பல்கலைக்கழகம் புறப்பட்டபோது கடைக்கண்ணால் பக்கத்து வீட்டைப் பார்த்தோம். முற்றும் சுத்தமாக பளிச்சென்று இருந்தது.

மாலை பியசேனவின் மகன் பள்ளியிலிருந்து வந்ததும், அந்தப்பெண்ணின் பெயர் ‘கங்கா’ என்று தெரிந்து கொண்டோம். வீட்டில் இருப்பவர்களின் பெயர்களை அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டாமல், பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணின் பெயரை மாத்திரம் அறிந்து கொண்டதிலிருந்து கங்காவின் அழகை நீங்கள் எடை போட்டுக் கொள்ளலாம். அவனும் கங்காவும் ஒரே பாடசாலையில் பத்தாம் வகுப்பில் படிக்கின்றார்கள் என்ற மகிழ்வூட்டும் செய்தியையும் மல்லி--தம்பி சொன்னான்.

மல்லி எங்களுடன் ஒட்டத் தொடங்கினான். அதிக நேரம் எங்கள் அறையிலே மினைக்கெட்டான். நாங்கள் அங்கு வருவதற்கு முன்னர் தான் அந்த அறையில் இருந்ததாகச் சொன்னான். ஒருநாள் இரவு தூரத்தே தெரிந்த விளக்குகளின் வெளிச்சத்தைக் காட்டி அது ‘ராமநாதன் ஹோல்’ என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான். அங்கேயுள்ள பெண்களில் எங்களுக்கு யாராவது நண்பிகள் இருக்கின்றார்களா என்று கேட்டுக் கொண்டே ஜன்னலின் சட்டங்களைக் கழுற்றினான். அவனது வீடு, அவனது ஜன்னல் கழட்டுகின்றான் என நினைக்கையில், அவன் ஜன்னலினாடாக கூரைக்குத் தாவி அடுத்த வீட்டு மேல்மாடி ஜன்னலைத் தட்டினான். அதுவும் திறந்து கொள்ள, அந்த ஜன்னலினாடே உள் புகுந்தான். அந்த ‘நாடகம்’ பல நாட்களாக நடந்திருக்க வேண்டும். அத்துடன் கங்கா பற்றிய எமது கனவுகள் கலைந்தன. சிறிது நேரத்தில் மீண்டு வந்து, ஜன்னலைப் பொருத்திவிட்டு ஏதோ சாதனை செய்துவிட்டவன் போல கீழிறங்கிப் போனான்.

அப்பாவிடம் சொல்லுவோம் என்று மல்லியை வெருட்டிய போதும், மாதம் ஒன்றிரண்டு தடவைகள் அது நடக்கத்தான் செய்தது. ஒருமுறை நாங்கள் ‘துசித்த’ திஜேட்டரில் ‘லேடி சற்றவி லவ்வா’ பார்த்துவிட்டு குருந்துவத்த பஸ் ஸ்ராண்டில் வந்து இறங்கி வீட்டிற்குப் போகும்போது எங்கள் முன்னாலே கங்கா சென்று கொண்டிருந்தாள். ‘கங்காட்ட நாண்டோன்’ என்று சொல்ல அவள் தன் செருப்புகள் இரண்டையும் காலில் இருந்து கழுற்றினாள். நாங்கள் அப்படியே பின் தங்கினோம். நல்லவேளை செருப்புகள் இரண்டையும் கையில்

தூக்கவில்லை. என்ன நினைத்தாலோ செருப்புகள் இரண்டையும் கொழுவிக்கொண்டு தனக்குள் ஏதோ புறுப்புத்தபாடு சென்றுவிட்டாள்.

அந்த மகாவலிக்கரையோரமாக இப்போது சிலநாட்களாக நாங்கள் நீராடத் தொடங்கியிருந்தோம். எங்களில் ஒருவருக்கும் நீச்சல் தெரியாது. ‘காக்காய்க் குளிப்பு’ என ஆரம்பித்து இப்போ முன்னேறிக் கொண்டு செல்கிறது.

மல்லி அதிகாலையில் எழுந்து பள்ளி செல்வதற்கு முன், உடற்பயிற்சி செய்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டு எங்கோ போய் வருவான். தற்காப்புப் பயிற்சி பெறுவதாகவும், இன்னும் சிலமாதங்களில் ஆயுதப்பயிற்சி பெறப்போவதாகவும் இரகசிய மாகச் சொன்னான். சிலவேளைகளில் பள்ளிக்குச் செல்லாமல் அலைந்து திரிவான்.

ஓரு சனிக்கிழமை...

ஆற்றின் நடுவே இருந்த பாறையொன்றின் மீது ஏறி நின்று தொடுக்குத் தொடுக்கென்று நீருக்குள் குதித்து விளையாடினோம். குதித்து தவளைபாய்ச்சல் பாய்ந்து, சற்று நேரம் நீரிற்குள் விளையாடிவிட்டு மீண்டும் அந்தப் பாறையைக் கட்டிப் பிடிப்போம்.

தூரத்தில் குறுக்குக்கட்டுகளுடன் சில சிங்களப் பெண்களும் இரண்டு ஆண்களும் குளித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அவர்கள் எங்களையே நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். பின்னர் அவர்களில் ஒருவன் தண்ணீருக்குள் விசுக்கு விசுக்கென்று நீச்சலடித்து, எங்களை நோக்கி வந்தான்.

“நீங்கள் தமிழா?”

“ஆம்....”

அவன் தனது கையை கரை நோக்கிக் காட்டி, “அதற்குக் கிட்டப் போகாதீர்கள். spillway இருக்கின்றது” என்றான். நாங்கள் அவனது தகவலுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு மீண்டும் குதித்து விளையாடினோம்.

மகாவலியின் நீர்மட்டம் அடிக்கடி மாறும் தன்மை கொண்டது. மடை திறந்து விடும்போதும், எங்காவது மழை பெய்யும்போதும் இது நடைபெறும். கங்கையிலே மிதந்து வரும் குப்பை கூழங்களைக் கொண்டு இதனை அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம். உடனே அவ்விடத்தைவிட்டு அகலா விடில் ஆபத்து காத்து நிற்கும். ஆற்றுடன் அள்ளுப்பட்டுப் போக வேண்டியதுதான்.

அந்த மனிதன் காட்டிய திசையில் ஆற்றின் கரையோரமாக சீமெந்தினாலான கட்டுத் தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தபாடு நீரிற்குள் குதித்தேன். திழெரன்றுதான் அது நிகழ்ந்தது. நீரிற்குள் குதித்த என்னால் மீண்டும் எழும்ப முடியவில்லை. நீச்சல் தெரியாததால் ‘ஜயோ...’ என்று கூக்குரலிட்டபாடு தத்தளிக்கின்றேன். என்னால் ஒருவரையுமே காணமுடியாதபாடு நீரிற்குள் மழுகிவிட்டேன். நான் போடும் கூக்குரல் எனக்கே கேட்கவில்லை. என்னுடன் நீச்சலடித்த சகநண்பார்கள் என்னைக் காணவில்லையா? என்னுடன் நின்ற ஆத்தனை நண்பர்களும் எங்கே போனார்கள்?

தொண்டைக்குழிக்குள் நீர் உள்ளே போகத் தொடங்குகின்றது. நான் நீரின் அடிக்குப் போகின்றேன். என்னால் மரணம் என்ற ஒன்றைத்தவிர வேறொன்றையும் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. பலம் கொண்டவரை நீரைக் கால்களால் மிதித்து எழுபுகின்றேன். கைகளை மேலே உயர்த்துகின்றேன். மீண்டும் கூக்குரல் இடுகின்றேன். இரண்டாவது தடவை... மூன்றாவது தடவை.... உடல் நீரின் ஆழம் பார்த்து மேல் எழும்புகின்றது. இரும்பைப் போன்று இறுகி, பின்னர் பஞ்ச போல வெறுமையாகிறது. எனக்கு ஏதோ நடக்கப் போகின்றது. என் உடலளவு உயிர் நிழல்போல வேறாகப் பிரிகின்றது. முடிவு நெருங்கி விட்டது.

இப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தால்கூட ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. திழெரன் ஒரு முரட்டு உருவம் என்னை இறுகப்பற்றி நீரின் மேலே தூக்குகின்றது. நான் அவனைப் பார்க்கின்றேன். சிங்களத்தில் ஏதோ சொல்லியபாடு மகாவலிக்கரையை நோக்கி நடக்கின்றான் அவன். தூரத்தில்

அசையாத படிமங்கள் போல நின்ற என் நண்பர்கள், அவனின் பின்னாலே வருகின்றார்கள். கண்கள் சோர்ந்து உடல் தளர்ந்த நிலையில் நான் ஒரு குழந்தையாக அவனது கைகளில். கால்களை அகலப்பாங்கில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு நீரிற்குள் உதைத்து கரையை நோக்கி நடக்கும் அந்தக்குள்ள மனிதன் மாமேரு மலையை ஒத்தவனாகின்றான். கரையில் என்னை இறக்கிவிடும்போது அவனது கைகளைக் கவனித்தேன். அன்றொருநாள் திறப்புத்துவாரத்தினாடாகத் தெரிந்த அதே முதலைத்தோல் போர்த்த முரட்டுக் கரங்கள் அவை.

●

‘செம்பியன் செல்வன்’ ஆ.இராஜகோபால் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி(2013), ஞானம் சஞ்சிகை, இலங்கை (www.tamam.naam.ilangai.com)

இருவேறு பாரிக்கைகள்

இன்று காலை 11 மணிக்கு எனக்கொரு ஹோஸ்பிட்டல் அப்பொயின்மன்ற இருந்தது. தேநீர் குடித்துவிட்டு அவசர அவசரமாகப் பறப்படுகின்றேன். இந்தத்தடவை இதற்கொரு முற்றுப்புள்ளி வைக்காமல் ஹோஸ்பிட்டலைவிட்டு நான் திரும்பப் போவதில்லை.

முன்றாவது தடவை ஒப்பரேஷன்.

முதன்முதலில் இந்த வைத்தியசாலைக்கு வந்தபோது, ‘Fistula’ என்று அந்த இளம் டாக்டர் சொன்னதும் நான் சிரித்துவிட்டேன். பெங்குவின் போன்ற உதடுகளைக் கொண்ட அந்த பிலிப்பீன்ஸ் நாட்டுப்பெண், ஏதோ தனது பாழையில் சொல்கின்றாளாக்கும் என நினைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் சிரிப்பதற்கு இதில் எதுவும் இல்லை என்று பின்னர் புரியலாயிற்று. பயந்து விடாதீர்கள். ‘பிஸ்ரியூலா’ என்பது ஒரு வருத்தத்தின் பெயர். இந்தமாதிரி ஒரு வருத்தம் எமது நாடுகளில் வந்திருந்தால், அதைக் குணப்படுத்த எடுக்கும் செலவை ஈடு செய்ய வாழ்நாள் முழுக்க உழைக்க வேண்டியிருந்திருக்கும். இங்கு அவுஸ்திரேலியாவில் எல்லாமே இலவசம். வருத்தங்களும் இலவசம். அது எனக்கு எப்படி வந்தது என்பதை உங்களுக்கு நான் சொல்லியாக வேண்டும். அது ஒரு சிறு சிரித்திரம்.

ஒருமுறை எனது ஆசனவாயிலுக்கு அண்மையாக ஒரு கட்டி வந்தது. சாதாரணமாகத் தோன்றி மறையும் கட்டி போலத்தான் ஆரம்பத்தில் அது இருந்தது. நாளைவில் அது பெருத்து ஒரு குண்டுமணி போலாகிவிட்டு. நாட்டுமருந்தான் ‘கறுப்புக்கழியைத் தேடி கடை கடையாக அலைந்தேன். வெள்ளைக்காரன்றை கடையிலை அது கிடைக்காது என அறிந்ததும், வியட்நாம் ‘சைனீஸ்’ கடைகளை நோக்கி நடையைத் திருப்பினேன். தென்படும் குட்டிப்போத்தல்கள்

ரின்களை ஆராய்ச்சி செய்து மருந்து ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டேன். பூசி சில நாட்களில் கட்டி உடைந்தது. மாறி வருவது போன்று மாயை காட்டி, பின்னர் மீண்டும் உருக் கொண்டது. நாளாக அது ‘நாட்பட்ட புண்’ என்று பெயர் எடுத்துகொண்டது. வெட்கத்தில் டாக்டருக்குக் காட்டாமல் இருந்தது பெரியதொரு சங்கடத்தை உருவாக்கிவிட்டது. இப்போது திறந்தே கிடக்கும் புத்தகம் போலாகிவிட்டேன்.

புலம்பெயர்ந்து வந்த காலம். அப்பொழுதெல்லாம் வேலைக்கு மனுப் போட்டால் நேர்முகப் பரீட்சைக்குக் கூப்பிடுவதில்லை. அதற்கான பதிலும் கிடைப்பதில்லை. ரெலிபோன் செய்து விசாரித்த போது சில விஷயங்கள் புரிந்தன.

“நீங்கள் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வந்து சிறிது காலம் வேலை செய்திருக்க வேண்டும். உங்களுக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் வேலை செய்த முன் அனுபவம் இருக்க வேண்டும்”

“முன் அனுபவம் என்பது ஏதாவது ஒரு வேலை சம்பந்தமானது. அது சுப்பர்மார்க்கெட்டாகவோ அல்லது ஏதாவதொரு தொழிற்சாலையாகவோ இருக்கலாம். நீங்கள் உங்களது சொந்தநாட்டில் செய்த வேலையாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அதன் பிறகுதான் உங்களை நேர்முகத் தேர்வுக்குக் கூப்பிடுவோம்” என்று விளக்கம் தந்தார்கள்.

முதலில் ஒரு சுப்பர்மார்க்கெட் சென்று விசாரித்துப் பார்த்தேன். அவர்கள் சொன்ன பதில் எனக்கு மேலும் வியப்பைத் தந்தது.

“உங்களுக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் ஏதாவது வேலை செய்த முன் அனுபவம் உண்டா? சுப்பர்மார்க்கெட் என்று இல்லை. ஏதாவது ... யோசித்துப் பாருங்கள்” அதே உரையாடலைத் திருப்பிப் போட்டார்கள். அவர்கள் உரையாடுவதில் கில்லாடிகள். சொன்னதையே நோகாமல் திருப்பிச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளைகள். எங்கு சென்றாலும், “அவுஸ்திரேலியாவில் ...” என்று ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

யார் அந்த அனுபவத்தை எனக்குத் தந்து என்ன அசர வைக்கப் போகின்றார்கள்?

ஒரு வேலையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான வழிமுறைகள் அத்தனையையும் செய்தபடுத்தினேன். விடாமுயற்சி. தன்னம்பிக்கை. தீவிர தேடுதல். Yellow Pagesஐப் பார்த்து எண்ணாற்ற இடங்களுக்கு Resumeயுடன் Covering letterஐயும் இணைத்து அனுப்பினேன். கடித உறையின் முலையில் சந்தனம் குங்குமமும் பூசத் தவறவில்லை.

கை மேல் பலன் கிட்டியது. சண்சைன் என்ற இடத்திலிருந்த டயமண்ட் பிழஸ் என்னை வரவேற்றது. பாருங்கள் பெயர்களை - சண்சைன் (Sunshine), டயமண்ட் பிழஸ் (Diamond Press). ஆரம்பமே அசத்தலாக இருந்தது. வேலை! - free wayஇல் வாகனங்கள் விரைந்து செல்லும் வேகம். ‘அந்த’ வேகத்தில் சீனத்துப்பெண்கள், வியட்நாமியப்பெண்கள் எல்லாம் என்னமாய் வேலை செய்கின்றார்கள்! ஒருவேளை அவர்கள் தாய்நாட்டில் இருந்த போது இதைவிட இன்னமும் கடினமாக உழைத் திருப்பார்களோ?

அங்குதான் எனக்கு இந்த வியாதி ஆரம்பமாகியிருக்க வேண்டும். எந்தவொரு சர்ரத் தொழில்களும் செய்து பழக்கப்படாத எனக்கு தொடர்ச்சியாக உடம்பை வருத்தியதில் உருவாகியிருக்கலாம். ஆபரேஷன் செய்யப் போன்போது பெரியதொரு விளக்கம் காத்திருந்தது. Anal Glands எனப்படும் சுரப்பிகள் அடைபடும்போது, அதிலிருந்து வெளிப்படும் வழவழப்பான நீர் வெளிப்படாமல் கிருமிகள் பாதிப்பதால் இந்த சீழ்க்கட்டிகள் ஏற்படுகின்றன. அந்தக் கட்டிகள் வெடித்த உடனே பெள்திரமாக (Fistula) மாறிவிடும். அந்த வெடிப்பு உட்புறமாக வெடித்தால் complicated Fistula என்றும் வெளிப்புறமாக வெடித்தால் Low Fistula என்றும் சொன்னார்கள். நல்லவேளை எனக்கு வெளிப்புறமாக வெடிப்பு நிகழ்ந்திருந்தது. சத்திரிசிகிச்சை மிகவும் எளிமையானது என்று வெளி நோயாளர் பிரிவு டாக்டர் சொல்லியிருந்தார். வெளிநோயாளர் பிரிவில் இருக்கும் டாக்டர்கள் சர்ஜரி (surgery) செய்வதில்லை. அவர்கள் consultation செய்யும் டாக்டர்கள். வெளிநோயாளர்

பிரிவில் இருந்த டாக்டரை இரண்டு தடவைகள் சந்தித்து ஆலோசனைகள் பெற்றிருந்தேன். இருந்தும் எனக்கு ஆபரேஷன் செய்யவிருக்கும் டாக்டரைச் சந்திக்க முடிய வில்லை. அவர் ஹோஸ்பிற்றலில் மிகவும் பிரபலம் ஆனவர். ஓய்வின்றி வேலை செய்யவர். 65 வயதைத் தாண்டிய அனுபவசாலி. அவர் செய்த ஆபரேஷன்களில் தொண்ணாறு வீதத்திற்கும் மேல் சக்ஸஸ் என்றார்கள்.

எனக்கு ஒரு புதன்கிழமை சத்திரிசிகிச்சை. ஏழ மணிக்கு வைத்திய சாலையில் நிற்க வேண்டும். அதிகாலை ஜூந்து மணிக்கு எழுந்து விட்டோம். உச்சக்கட்ட குளிர்காலம். தெருக்கள் எல்லாம் பனிப்புகாரில் மூழ்கியிருந்தன.

பாதவங்களைப் பூர்த்தி செய்தோம். ‘இரவு 12 மணிக்குப் பிறகு எதுவுமே சாப்பிடவோ குடிக்கவோ இல்லை’ என்பதை உறுதி செய்து கொண்டார்கள். என்னதான் ஏழமணிக்கு வரச் சொன்னாலும் எல்லாமே ஒன்பது மணிக்குப் பிறகுதான் ஆரம்பமாகியது. என்னைப்போல சிலர் முன்பே வந்திருந்தாலும், பலர் அனுபவமிக்க வேலை இருந்தார்கள். மனைவி கவுண்டரில் இருந்த பெண்ணிடம் டாக்டரின் திறமை பற்றி மீண்டும் விசாரித்தாள். அவள் தன் பெருவிரலை உயர்த்திக் காட்டி ‘சுப்பர்’ என்றாள். பின்னர் நானும் மனைவியும் கதிரைகளில் அமர்ந்து ரெலிவிஷன் பார்க்கத் தொடங்கினோம். ரெலிவிஷனில் குழந்தைகளின் கார்ட்டின் போய்க் கொண்டிருந்தது.

தீய சக்திகள் எம்மை நெருங்காமல் இருக்க, மந்திரம் ஒதி நூல் கட்டுவது போல - என் பெயர், பிறந்த திகதி, பதிவு எண் எல்லாம் கொண்ட ஒரு பட்டி என் மணிக்கட்டில் கட்டப் பட்டது. காதிற்குள் வெப்பமானி புகுந்து உடலின் உடல்தைக் காட்டியது. எடை பார்த்து, எனிமா தந்தார்கள். ஆடை களைந்து அவர்கள் தந்த வெள்ளை ஆடைக்குள் புகுந்து கொண்டேன். நான் பயந்தது எல்லாம் அனித்தீசியாவுக்குத்தான். அனித் தீசியாவிற்குப் பிறகு எனக்கு இந்த வெள்ளை ஆடைக்கும் பயம்.

“மனைவிக்கு கை காட்டிவிட்டு, யம் பண்ணி பெட்டில் ஏறிக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் ஸ்ரேச்சரை உருட்டி வந்தவர்.

அனித்தீசியா தரும் மனிதரின் முகம் எந்த நேரமும் சிரித்தபடி இருந்தது. அவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அவர் தனது பெயரை வாயிற்குள் முனுமுனுத்தபோது ‘சித்ர புத்ர’ என்று எனக்குக் கேட்டது. சேர்ஜூரி டாக்டர் யமனாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவர் சொல்வது சரியாகத்தான் இருக்கும். Dr. Death (Jayant Patel) என்றோருவர் குவீன்ஸ்லண்டைக் கலக்கிவிட்டுப் போன பின்னர், எந்த சேர்ஜூரி டாக்டரைப் பார்த்தாலும் ஒரு பயம் வரத்தான் செய்கிறது. Dr. Death ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் ஏராளமான நோயாளி களை வெட்டிக்கொத்தி மேலுலகம் அனுப்பியவர். குவீன்ஸ் புத்தகத்தில் அவர் பெயர் வந்ததா என்று தெரியவில்லை. சித்ரபுத்ர, எனது பூர்வீகம் இன்ன பிற அவஸ்திரேலிய நடப்புக் களை விசாரித்தவாறே தனது காரியத்தைத் தொடங்கினார். அவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது நேரம் பத்து மணியைத் தாண்டியிருந்தது. மீண்டும் விழித்துக் கொண்டபோது மணி பிழ்பகல் ஓன்றைர. “Can you hear me? Can you hear me? What is your name?” என்று ஒருவர் என்னைத் தட்டி சளைக்காமல் கேட்டபடி இருந்தார். அனித்தீசியா மயக்கத்தை அவர் சோதிக்கின்றார். சோதனைக்கு ஒரு அளவு வேண்டாம்...! என்னுடைய பெயர் தெரியாமலா இவ்வளவு நேரமும் எனக்கு ஒப்பரேஷன் செய்தார்கள்?

வைத்தியசாலையில் இருந்த நாள் முழுவதும் அங்கிருந்த அழகிய பலவியோதிரபிஸ்ட் பெண்கள் அனைவரும் முரட்டுப்பெண்கள் போல நடந்து கொண்டார்கள்.

வீட்டிற்கு வந்த இரண்டாவது நாள், பார்ப்ரா கிறகாம் (Barbara Graham) என்ற டிஸ்டிக் நேர்ஸ் (district nurse) ஒரு தாக்குப்பெட்டியுடன் வீட்டிற்கு வந்தார். அவரைப்பற்றி ஒரு ‘வைர’ வரியில் சொல்வதென்றால், ‘அவர் ஒரு புளோரிங் நைட்டிங்கேல்.’ தன்னுடைய பரம்பரை மருத்துவத்துறைக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டது என்று பெருமையாகச் சொல்லுவார்.

மிகவும் அழகானவர். அவளின் மூக்கு சற்றுத் தூக்கலாக இருக்கும். நோயாளிகளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவரின் மேலுதூ தானாக எழுந்து மூக்கின் துவாரங்களை முடிக்கொள்ளும். ஆதியில் ஓட்டகச்சிவிங்கிகளுக்கு கழுத்து நீண்டதற்கு கூர்ப்புதான் காரணம் என்றால், பார்ப்ராவின் மூக்கு மேல் நோக்கிச் சரிந்து கொண்டு செல்வதற்கும் கூர்ப்புதான் காரணம் என்பேன்.

பார்ப்ராவிற்கு ஈடாக என் மனைவியையும் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கில்லை. தினமும் அவர் வருவதற்கு முன்னர் salt bath எடுக்க வேண்டும். இருந்தும் இருவரது பணிவிடைகளும் பலன் தரவில்லை. மூன்றாவது வாரம் அடைகாத்திருக்கும் முட்டை ஓட்டை, முட்டி மோதும் குஞ்சு போல வெளித் தள்ளியது பெளத்திரம்.

முதாவது ஒப்பரேஷன் முடிந்து, லீவில் மூன்று வாரங்கள் வெற்றிகரமாக நின்றுவிட்டு மீண்டும் வேலைக்குப் போனேன். மேலுக்கு வரும்படி மனேஜர் சைகை செய்தார். அவரது அறை இரண்டாவது மாடியின் தொங்கலில் இருந்தது. நடப்பதற்குக் கல்டப்பட்டு மேலேறுவதைக் கண்ட டேவிட் “நில்லும்... நில்லும்” என்று சத்தமிட்டபடி கீழிறங்கி வந்தார். வந்தவர் என்னுடைய வருத்தத்தைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை; சுகத்தை விசாரிக்கவில்லை.

“நீர் இலங்கையில் இருந்த போது என்ன வேலை செய்தீர்?” என்றார். மூன்றுவாரங்களாக அவர் இந்தக் கேள்வியை மனதில் தேக்கி வைத்திருக்க வேண்டும். கேள்வியின் தொணி அப்படியிருந்தது.

“ஆர்கிடெக்ட் (Architect) ஆக இருந்தேன்” என்றேன் நான்.

“அப்ப இங்கு என்ன செய்கின்றீர்?”

“அவஸ்திரேலியா அனுபவம் தேடுகின்றேன்.”

“நான் உமக்கு reference letter தருகின்றேன். பொருத்த மான வேலைக்கு அப்ளை பண்ணும்.”

அடுத்தநாள் வேலைக்குப் போன எனக்கு அதிசயம். Reference letter உடன் வேலையிலும் சிறு மாற்றும் காத்திருந்தது. கணக்கியல் பிரிவில் ஒரு புது வேலை.

இரண்டுமாத காலங்களின் பின்பு மீண்டும் வைத்திய சாலை. மீண்டும் வெள்ளை ஆடை. அதே டாக்டர்கள், நேர்ஸ்மார். இப்பொழுதெல்லாம் இரத்தம் குத்தி எடுக்கும்போது பயம் வருவதில்லை. இறைக்கின்ற கிணறுதானே ஊறும். என்னதான் மனதளவில் தெரியம் இருந்தாலும் உடல் வலுவிழந்துவிட்டது. காலை பத்து மணிக்கு ‘ஜம்’ பண்ணி ஸ்ரெச்சரில் ஏறிய நான் கண் விழிக்கும் போது மாலை ஜந்து மணியாகி விட்டது.

மறுபடியும் பார்ப்ரா வரத் தொடங்கினார். இந்தப்புனிதமான தொழிலுக்கு முகம் சுழிக்காத புன்னகை கொண்ட பார்ப்ரா மிகவும் பொருத்தமானவர். வந்த முதல்நாள் நெஸ்லிங் செய்யும் போது கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தார். “இதென்ன இது? ஒரு வால் ஒன்று நீண்டு கொண்டு நிற்கின்றது? இத்தனைகால சர்வீசில் இப்படி ஒரு வால் முளைத்து நான் பார்த்ததில்லை” என்றார் பார்ப்ரா. அன்று முழுவதும் அவர் சிரிப்பு அடங்கவில்லை. தடவிப் பார்த்ததில் பிளாஸ்டிக் போன்றதொரு நாடா உடம்பிற்குள்ளிருந்து வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தது தெரிய வந்தது. “மறந்து போய் விட்டு விட்டார்களோ?” என்ற மனவியின் கேள்விக்கு, “எனக்கும் தெரியவில்லை!” என்று சொல்லிக் கொண்டே வைத்தியசாலைக்கு ரெவிபோன் செய்தார் பார்ப்ரா.

“அது Penrose drain tube. அதை நாங்கள்தான் வைத்தோம். காயமுள்ள இடத்திலுள்ள தேவையற்ற நீரை அகற்றுவதற்கும், அதன் தடத்தின் வழியே சென்று சரியான இடத்தைக் கண்டு பிடித்து ஒப்பரேஷன் செய்வதற்குமாக அதை வைத்திருக்கின்றோம்” என்று வைத்தியசாலையிலிருந்து பதில் தந்தார்கள். இங்கே கேட்டதற்கு மாத்திரம்தான் பதில் சொல்வார்கள். தேவையில்லாமல் ஒரு அங்குலம்தன்னும் கூட்டிச் சொல்ல மாட்டார்கள்.

“இன்னுமொரு ஒப்பரேஷனா?” அதிர்ந்துவிட்டேன்.

“அந்த வாலை வைப்பதற்காகவா ஆறுமணி நேரம் ஒப்பரேஷன் செய்தார்கள்” மனவில் வியந்தாள். அந்த வாலின் நீளம் கூடியும் இடம் மாறியும் இருந்திருந்தால் பரிணாமத்தின் உச்சத்தைத் தொட்டிருப்பேன்.

ஒவ்வொருதடவை ஒப்பரேஷன் செய்த போதும் மூன்று கிழமைகள்தான் வேலையிலிருந்து விடுப்புத் தந்திருந்தார்கள். இந்தத் தொழிலும், தொழில் சாராததுமான ஆறுமாத அவுஸ்திரேலிய அனுபவத்தோடு, வேலைகளுக்கு மனுப் போடத் தொடங்கினேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் இல்லாத பொல்லாததெல்லாம் எழுதி, ஒரு புன்குழுட்டையை வேலைக்கு மனுப்போடும்போது அனுப்பி வைப்பேன். அந்தக் கவரிங் லெட்டர் என்னைக் ‘கவர்’ பண்ணக்கூடியமாதிரி இருக்கும். ஆர்கிடெக்ட் தொடர்பான நேர்முகப் பரீட்சை வந்தது. கதவைத் திறந்து நீங்களாகவே உள்ளே செல்லுங்கள் என்றார்கள். அதில் ஏதோ குட்சமம் இருந்திருக்க வேண்டும். கதவைத் திறக்க முடியாமல் இருந்தது. அத்தகைய கனம் கொண்ட கதவை திறந்து இழுக்க, விட்ட இடத்திலிருந்து என்னையும் இழுத்துக் கொண்டு சென்றது கதவு. கதவுடன் தொங்கியபடியே சென்றேன். பலசாலியாகவே உள்ளே சென்ற நான் மிகவும் நன்றாக இன்றர்வியூ அற்றேண்ட பண்ணியிருந்தேன். வெளியே வரும்போது மேலும் இருவர் கதவை இழுக்கக் காத்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் 5 வருடங்களும் மற்றவர் 12 வருடங்களும் அவுஸ்திரேலியாவில் ஆர்கிடெக்ட்டாக வேலை செய்திருந்தார்கள். என்ன எக்ஸ் பிரியன்ஸ்? அவுஸ்திரேலியாவில் வேலை எடுப்பதற்கு ‘வாய்ச்சொல்’ ஒன்றே மூலதனம் என்பார்கள்.

மூன்றாவது தடவையாக ஒப்பரேஷனிற்கு நாள் குறித்து விட்டார்கள். அதற்கு முன்னோடியாக வெளிநோயாளர் பிரிவிற்கு வந்து சந்திக்கும்படி கடிதம் போட்டிருந்தார்கள். அதற்காகத்தான் இப்பொழுது வந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

காலை 11 மணியிலிருந்து காத்திருக்கின்றேன். இந்தத் தடவை எனக்கு சத்திரசிகிச்சை செய்த வைத்தியரைச்

சந்திக்காமல் போவதில்லை என்று முடிவெடுத்திருந்தேன். எனக்கு ஒப்பரேஷன் செய்தவரை சந்திப்பது மிகவும் கடினம் என்றார்கள். ஓவ்வொரு வார்ட்டிழ்கும் அவர் சென்றுவர பிற்பகல் 3 மணியாகும் என்று சொன்னார்கள். பரவாயில்லை, காத்திருக்கின்றேன் என்று தீர்க்கமாகச் சொல்லிவிட்டேன். காத்திருப்பு வீண் போகவில்லை. 4 மணியளவில் டாக்டர் வந்தார். மிகவும் குண்டாகவும் வாட்ட சாட்டமாகவும் 40 - 45 வயதிற்குள் மதிக்கக்கூடியவராகவும் இருந்தார்.

“என்னுடைய டாக்டர் வயது முதிர்ந்தவர். நான் அவரைத் தான் சந்திக்க வேண்டும். அவர் மிஸ்டர் பரகர்” என்றேன். வந்தவர் என்னைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்.

“இல்லை... இல்லை. நான் தான் உமக்கு ஒப்பரேஷன் செய்தேன். என்னுடைய பெயர் சாகிடி. நீங்கள் குறிப்பிடும் டாக்டர் என்னுடைய பொல்.”

“ஜயா... டாக்டர் ஜயா... இந்தமுறை எனக்கு முன்றாவது தடவை ஒப்பரேஷன். தொடர்ந்தும் இப்படி இருந்தால் பவல் கான்சர் (Bowel Cancer) வரும் என்று சொல்கின்றார்கள்” பயந்தபடியே நான் சொல்ல, டாக்டர் சாகிடி அங்குமிங்கும் பார்த்தார். பின்னர் எழுந்து நின்று தனது கதிரையை எனக்கு அண்மையாக நகர்த்திவிட்டு அதில் அமர்ந்தார்.

“இந்த ஒப்பரேஷனை மிகவும் அவதானமாகச் செய்ய வேண்டும். ஏதாவது சிறுபிழை நேர்ந்தால்கூட தொடர்ச்சியாக மலம் சலம் கழிக்க நேரிடலாம். நீங்கள் பிழைவேற் ஹெல்த் இன்கூரன்ஸ் (Private Health Insurance) வைத்திருக்கின்றீர்களா? அப்படியாயின், நீங்கள் டாக்டர் பரகருக்கு வெளியே சனல் பண்ணிக் காட்டிவிட்டு, இங்கேயே ஹொஸ்பிட்டலில் தங்கி நின்று சர்ஜரி செய்து கொள்ளலாம். அப்படித்தான் வசதி படைத்தவர்கள் எல்லாரும் செய்கின்றார்கள்” காதிற்குள் கிசுகிசுத்தார்.

“நான் அவுஸ்திரேலியா வந்து ஆறுமாதங்கள்தான் ஆகின்றது. என்னிடம் லைவ் இன்கூரன்ஸ்கூட இல்லையே!” என்றேன் ஏக்கத்துடன்.

என்னைப் பொறுமையாக இருக்குப்படி சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றார். சற்று நேரத்தில் ஒரு வயது முதிர்ந்த டாக்டருடன் வந்தார்.

“I am Faragher” என்றபடியே அந்த ஒடிசலான எனது டாக்டர் வந்தார். என்னைக் கதிரையில் அமரும்படி சொன்னார். மூச்சை இழுத்து விட்டார். “நடந்தவற்றைக் கூறுகின்றேன்” என்றார். அவர் குரல் இனிமையான சங்கீதம் போல இருந்தது.

“உங்களுக்கு இரண்டு தடவைகளும் இவர்தான் ஒப்பரேஷன் செய்தார். இவர் மிஸ்டர் சாகிடி (Zahedi). எனது அவிஸ்டென்ஸ்” பரகர் என்னுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே சாகிடி எங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

“தயவுசெய்து இந்தத்தடவை நீங்கள்தான் எனக்கு ஒப்பரேஷன் செய்ய வேண்டும்! நீங்கள் அனுபவம் மிகுந்தவர்!!”

“முதன்முறையாக அந்த ஒப்பரேஷனை சாகிடி சுயமாகச் செய்தார். இரண்டாவது தடவை என்னுடைய மேற்பார்வையின் கீழ் செய்தார். பாருங்கள் எனக்கு இப்போது 65 வயதாகின்றது. நாளைக்கு எனக்கு ஏதாவது ஒன்று நடந்துவிட்டால் இந்த ஒப்பரேஷனைச் செய்வதற்கு இந்த ஹோஸ்பிட்டலில் யார் இருக்கின்றார்கள்? எல்லாருக்கும் அனுபவம் வாய்ந்த டாக்டர்தான் ஒப்பரேஷன் செய்ய வேண்டுமென்றால், இவர் களைப் போன்ற டாக்டர்மார் எப்போது ஒப்பரேஷன் செய்து பழகுவது? ஒரு டாக்டர் படித்து முடித்து வர குறைந்தது பத்து வருடங்கள் ஆகின்றது. டாக்டர் சாகிடிக்கு 45 வயதாகின்றது. அவரைப் போல இன்னும் இரண்டு டாக்டர்கள் என்னுடன் வேலை செய்கின்றார்கள்” அவர் சொல்வதை நான் உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“சற்று நேரம் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். சீக்கிரம் வந்துவிடுவேன்” சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றார் டாக்டர் பரகர்.

“உவன் சாகிடி என்னை சாகடிச்சுப் போட்டான். என்றை உடம்பைக் கீறி விளையாடி இருக்கிறான்.”

சக டாக்டர்களுடன் உரையாடவிட்டு சிரித்த முகத்துடன் திரும்பினார் டாக்டர் பரகர்.

“உங்களுக்கு ஒரு குட் நியூஸ். இந்தத்தடவை உங்களுக்கு நான்தான் ஒப்பரேஷன் செய்யப் போகின்றேன். திருப்திதானே!” என் கையை இறுகப்பற்றிக் குலுக்கினார். அவரது அனுபவம் எனக்கு நம்பிக்கையைத் தந்தது. நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை!

இரண்டொரு இளம் டாக்டர்களுக்கு, என்னுடைய உடலை அனுபவமாக கற்றுக்கொள்வதற்குக் கொடுத்திருக்கின்றேன் என்ற மகிழ்ச்சியில் அங்கிருந்து வெளியேறுகின்றேன். அப்படியே என்னுடைய தொழில் சார்ந்த அனுபவத்தைப் பயிற்சி செய்ய எனக்கும் யாராவது வேலை தரக்கூடும்.

ஹோஸ்பிட்டலைவிட்டு வெளியேறும்போது என் கைத் தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது. கடைசியாகப் போயிருந்த நேர்முகப்பரீட்சை சம்பந்தமான தொலைபேசி அழைப்பு அது.

“நீங்கள் இந்தத்தடவை நேர்முகப்பரீட்சையில் வெற்றி பெறவில்லை. நீங்களும் நன்றாகச் செய்துள்ளீர்கள். ஆனால் உங்களைவிட அனுபவம் வாய்ந்த ஒருவரைத் தெரிவு செய்துள்ளோம். தொடர்ந்தும் முயற்சி செய்யுங்கள். வாழ்த்துக்கள்.”

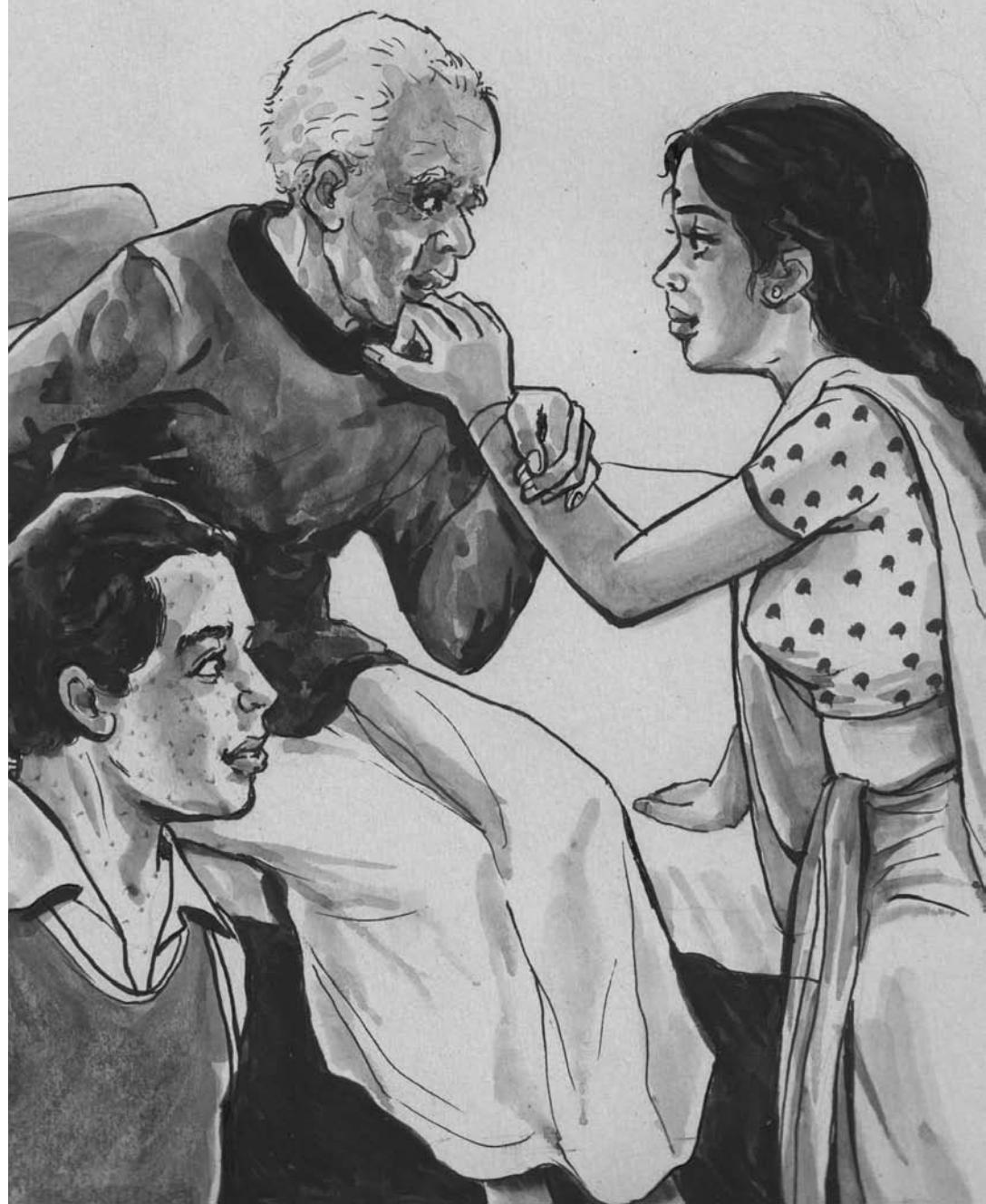
●

வல்லமை, கார்த்திகை 2012 (www.vallamai.com)

ஞானம், சித்திரை 2013 (www.gnanam.info)

வல்லமை இணைய இதழ் சிறுகதை போடி (2012), இந்தியா

காட்சிப்பிழை

பாலகிருஷ்ணனின் மாமா அமிருக்கு ஒரு விருந்தாளி வந்திருந்தார். ‘ஹோல்’ மகிழ்ச்சியும் சிரிப்புமாக களை கட்டியிருந்தது. விருந்தாளி, பாலகிருஷ்ணனையும் அவனது மனைவி கலைச்செல்லியையும் பார்ப்பதற்குத்தான் வந்திருக்க வேண்டும். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் அவர்கள் இருவரும் இலங்கையிலிருந்து கண்டாவிற்கு வந்திருந்தார்கள். கண்டாவில் கலைச்செல்லியின் அப்பாவும் அண்ணனும் இருக்கின்றார்கள். வவனியாவிலிருந்து கொழும்பு வந்து பின்னர் கண்டா வந்த களைப்பு இன்னமும் தீரவில்லை.

குளியலறைக்குள் பாலகிருஷ்ணன் ‘ஹேவ்’ செய்து கொண்டிருந்தான். முப்பது வருடங்களாகியும் பாலாவின் முகத்தினில் இருந்த தழும்புகள் மறையவில்லை. அதை தடவிப் பார்த்தான். காலம் போக வடுக்கள் எல்லாம் மறைந்து, உடம்பில் ஒரே ஒரு வடுமாத்திரமே தங்கும் என சொல்வார்கள். ஆனால் முப்பது வருடங்களாகியும் வடுக்கள் பத்திரமாக, அதே இடத்தில் அப்படியே இருந்தன. அவை நிலைக் கண்ணாடியில் இப்போது விஸ்வரூபமாகத் தெரிகின்றன.

“மன்னிக்கிற மனப்பான்மை இன்னும் எங்கடை ஆக்களுக்கு வரேல்லை என்டுதான் சொல்லுவன்” வந்திருக்கின்ற நண்பருக்கு, மாமா சொல்லிக் கொள்கிறார். வந்தவருக்கு அடியும் விளங்கவில்லை; நுனியும் விளங்க வில்லை.

“அமிர்... கொஞ்சம் புரியும் படியாகத்தான் சொல்லுங்க ஜேன்” என்றவருக்கு வாயில் கைவிரலை வைத்து ‘உஷ்’ என்று சைகை காட்டிவிட்டு,

தன் கைகளை குளியலறை நோக்கி விசிறிக் காட்டுகிறார் அமிர். வந்தவர் தனது இடுப்பை இரண்டாக மடித்து, பார்வையை குளியலறை நோக்கி எறிகின்றார்.

பாலாவின் முகத்திலே சரேலென்று ‘ஹேவிங்ரேஷன்’ பதிந்தது. மெல்லிய கீற்றாக இரத்தம் கசிந்தது.

“பாலா எத்தனை மணிக்கு உங்கடை :பிரன்ஸ் வாறுதெண்டு சொன்னனியள்?” மனைவி செல்வி அவனுக்குப் பின்னால் வந்து நின்று கேட்டாள். ‘வெலி’னால் முகத்தை ஒந்றியபடியே “ஆழுமணிக்கு” என்று சொல்லிவிட்டு நிலா முற்றத்திற்கு விரைந்தான் பாலா.

நிலா முற்றம் - இரண்டு பூச்சாடிகள், ஒரு உடுப்புக் காயப்போடும் ‘குளோத்றாக்’, மற்றும் மூன்றுமனிதர்கள் நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடிய இடம். ‘கெண்டிழோட்டில்’ இருக்கும் அந்த ‘பிளற்றின்’ பத்தாவது மாடியிலிருந்து பார்க்கும் போது ஸ்காப ரோவின் பெரும்பாலான பகுதிகள் தெரிகின்றன. திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட போக்குவரத்து நெடுஞ்சாலைகள் நீள்சதுர வடிவில் விரிந்து கொண்டே அழகு காட்டுகின்றன. எங்குமே ‘சிக்னல்’ விளக்குகள். மருந்துக்கும் ‘றவுண்ட் எபவுற்’ ஐக் காணமுடியவில்லை.

‘தம்பி!’ என்று இழுத்தபடியே மாமாவின் நண்பர் பாலா விடம் வருகின்றார்.

“தம்பி... ‘தெமட்டகொட அங்கிள்’ கான்சர் என்டு ஆஹேழு மாதமாப் படுத்துக்கிடக்கிறாராம். இன்னும் இரண்டோ மூன்று கிழமைகள் இருந்தாரில்லை. உம்மை ஒருக்கால் பாக்க வேணுமெண்டு ஆசைப்படுகிறாராம். ஒருக்கால் போய்பாரும். வாய்விட்டுக் கேட்டாப் போலும் பாக்காமல் இருக்கிறது சரியில்லை.”

“நாங்கள் கண்டாவுக்கு வந்தது எப்படி அவருக்குத் தெரியும்? மாமாதான் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் என்னைப் பாக்க வேணுமெண்டு சொல்லுறது கூட மாமாவின்றை இட்டுக்

கட்டின கதை. அவரைப் போய்ப் பாக்கப் பண்ணுறதுக்கு மாமா செய்யிற தந்திரம்.” அவனுடைய பதிலில் வந்தவர் விறைத்துப் போனார்.

“இஞ்சாரும்... இஞ்சைவாரும் காணும். அவையள் ‘என்ஜோய்’ பண்ணுறதுக் கெண்டு இலங்கையிலையிருந்து இஞ்சை வந்திருக்கினம். அந்த மனிசனை ஏன்போய்ப் பாக்க வேணும்? மாமாதன் நண்பரைக் கூப்பிட்டார்.

•

பாலாவிற்கு ‘தெமட்டகொட அங்கினுடன்’ பழகிய ஞாபகங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. ‘தெமட்டகொட அங்கிள்’ அமிரின் உற்ற நண்பர். அவர் எப்பொழுதிலிருந்து அமிருக்கு நண்பரானார் என்பது பாலாவுக்கு என்றுமே வியப்புத்தான். இருவரும் இரண்டு துருவங்கள். அமிர் - அன்பும் அமைதியும் எல்லோருக்கும் உதவும் மனப்பான்மையும் கொண்ட கலகலப்பான மனிதர். ‘தெமட்டகொட அங்கிள்’ சிடு முஞ்சியும் ‘நான்’ என்ற அகம்பாவமும் கொண்ட கஞ்சன். அவர் சிரித்து எவருமே பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். அவர் கதைப்பதுகூட குதிரை கணைப்பது போன்றிருக்கும். வேண்டுமென்றால் தோற்றுத்தில் இருவருமே ஒரே ‘தினுசு’ எனலாம்.

‘தெ. அ’ குடிக்கும் போது மிகவும் வாஞ்சையுடன் மாமாவுடன் பழகுவார். அதைநேரில் பல தடவைகள் பாலா பார்த்திருக்கின்றான். குடி தவிர்ந்த நேரங்களில் தன்னை ஒரு கனவானாகக் காட்டிக் கொள்ளுவார். அவரையாரும் எளிதில் சந்தித்துவிட முடியாது. காலையில் விடிவத்திற்கு முன்பு வேலைக்குப் போய்விடுவார். மாலையில் இருள் கவிந்த பிற்பாடு தான்வேலை முடித்து வீடு திரும்புவார். எப்போவாது’ ‘பிளாட்டிலிருந்து (Flat) கீழிறங்கி கடைக்குப் போகும் தருணங்களில் அவரைக் காணலாம். உடம்பை ‘சிக்ஷாக்’காக அசைத்து பூமிக்கு உதைகொடுக்கும் கம்பீர்

நடை. மடிப்புக்கலையாத ஆடை. கண்ணைக் கொஞ்சம் கீழிறக்கி உற்றுப் பார்க்கும் பார்வை. இவை அவரை ஒரு கனவானாக பார்ப்பவர் மனதில் நிலை நிறுத்தும்.

1990ஆவது ஆண்டளவில் இருக்கும். அப்பொழுதெல்லாம் பாலா வேலை அலுவலாக வவனியாவில் இருந்து கொழும்பு போய் வருவான். குறைந்த பட்சம் இரண்டு கிழமைகளுக்கு ஒரு தடவையாவது. அப்பொழுது கலைச்செல்லி ‘கொட்டஹேன்’ என்ற இடத்தில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். கொட்டஹேனவும் தெமட்ட கொடவும் கொழும்பில் உள்ள இரண்டு நகரங்கள். கொழும்பில் அப்பொழுது பதற்றமான காலம். ஆண்பெண் வயது பேதமற்று தமிழர்கள் கைது செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தெமட்டகொட அங்கிலின் வீடுதான் பாதுகாப்பு என உணர்ந்தான். அவருக்கு பொலிஸ்செல்வாக்கும் இருந்தது. அவரது வீட்டில் இவர்களை விட இன்னுமொரு குடும்பத்தினரும் வாடகைக்கு இருந்தார்கள்.

‘தெ. அ’ இற்கு ஒரு அழகான மகள் இருந்தாள். அவள் அப்பொழுது பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவரது மனைவி அவருடன் வாழுப் பிடிக்காமல் எப்போதோ பிரிந்து போய்விட்டாள். பிரிவின் பின்னர் அவர்கள் இருவருமே வேறு திருமணங்கள் செய்யவில்லை. அவரைவிட்டு மனைவி போன பின் மகளை வளர்ப்பதற்கு அவர்யிகவும் கஸ்ட்ப்பட்டுப் போனார் என்று மாமா சொல்லுவார். சில வேளைகளில் அவரில்லாத சமயங்களில் ‘அந்த அம்மா’ தனது மகளைப் பார்ப்பதற்காக வருவார். வீட்டிற்குள் வரமாட்டார். வெளியே நின்று கதைத்து விட்டு பணமும் குடுத்துவிட்டுப் போவார். சில பொழுதுகளில் அந்த அம்மாவுடன் பாலா கதைத் திருக்கின்றான். எந்தவித மாசுமறுவற்ற தங்கமான பெண் அவர். அவர்களுக்கிடையே என்ன பிரச்சனை என்று மாமா விடம் கேட்டால், “கொடிகளிலை கூட இரண்டுவகை இருக்கு. ஒன்று மரம்தழிகளில் படரும். மற்றது நிலத்திலை படரும்.

அது அது அந்தந்த இடத்திலேதான் வளர முடியும்” என்று இப்படி விளக்கம் தருவார்.

ஒரு சனிக்கிழமை தான் அது நடந்தது. அப்பொழுது அமிர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்பு வந்திருந்தார். நீண்ட நாட்களின் பின்பு அவர்கள் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டதால் ‘கைபிடி’ போட்ட போத்தலொன்றை இறக்கினார் தெமட்டகொட அங்கிள். கைபிடிபோட்ட போத்தலை எவர் விருந்தில் வைக்கின்றாரோ அவர் அமிருக்கு பெரும்கனவான் ஆகிவிடுவார். குடிநீண்டு கொண்டு சென்றது. குடிமுற்றி, பாலாவையும் உள்வாங்கியது. வீட்டின் மற்றொரு அறையில் வாடகைக்கு இருந்த ஆண்மகன் முலையிலே விழுந்து கிடந்தார். அறைசின்னா பின்னமாகிக் கிடந்தது. அமிர் கையிலே தட்டித்தட்டி பாடத் தொடங்கினார். அங்கிள் தனது திருமண அல்பத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு புலம்பினார்.

“உங்கள் மனைவி இப்போது எங்கே இருக்கின்றாள்?” அமிர் தூண்டில் போட்டார்.

“அவள் இப்ப கண்டா யூனிவர்சிட்டியில் லெக்ஷராக இருக்கின்றாள்” என்றார் கண் கலங்கியபடியே.

இரவு பதினொரு மணியாகியும் வெய்யில் அகோரம் தாளாமல் ஜன்னலை திறந்து வைக்க வேண்டியிருந்தது. மேலேயிருந்து பார்க்கும்போது ‘தெமட்டகொட’ நகரத்தின் ஒரு பாதி தெரிந்தது. திறந்து கிடந்த கடைகளிலிருந்தும், கடையும் இரவுச் சந்தையிலிருந்தும் மக்களின் பேச்சொலிகள் கேட்டன. விதவிதமான மனிதர்கள் கைகளில் பைகளுடன் நடந்து திரிந்தனர். கொத்து ரொட்டிக்கடையிலிருந்து வரும் ‘கடபுடா’ சத்தத்திற்கு ‘பங்காரா’ (Bhangra) மியூசிக் சூருதி சேர்த்தது. கொலஞ்னாவ எண்ணெய்க் கூட்டுத் தாபனத்திற்கு விரையும் வாகனங்களில் சில அவ்விடத்தே தரித்து விட்டுப் போயின.

இரவு முழுவதும் அந்த பன்னாப் (Punjab) நாட்டு நடனப் பாட்டை ரசித்தவாறே படுக்கையில் இருந்தான்

பாலா. செல்விக்கு இவையெல்லாம் பிடிப்பதில்லை. பாடக் குறிப்புகளைத் தயார் செய்வதிலும் பரீட்சைவிடைத் தாள்களைத் திருத்துவதிலும் நேரம் போய்விடும். நேரத்துடன் தூங்கி விட்டாள். விடிந்து எழுந்த போது தனது உடலில் சில கொப்பளங்கள் போட்டிருந்ததை பாலா கண்டான். பின்னர் அவை அமீபாக்கலங்கள் போன்று வேகமாகப் பெருகத் தொடங்கியது. ‘சிக்கன் பொக்ஸ்’ (chicken pox). நோய் முற்றி தெமட்டகொட அங்கிளின் கோபம் முற்றுவதற்கிடையில் வைனியா திரும்புவது நல்லதெனப் பட்டதால் திரும்பி விட்டான். அங்கே வேலை செய்யுமிடத்தில் அவனுக்கொரு அறை ஒதுக்குப் புறமாக இருந்தது.

பருக்கள் முதலில் மார்பிலும் பின்னர் வயிற்றிலுமென ஆரம்பித்து உடம்பின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வட்டமடித்துப் பரந்தன. மண்டையோட்டையும் விட்டு வைக்கவில்லை. சித்திரை மாதத்தின் அகோரத்திற்கு ஈடாக காய்ச்சல் அடித்தது. கொள்ளை நோய், உயிர்க் கொல்லி என்று சொல்வது சரிதான். எல்லாரும் ஓடி ஒளித்தார்கள். வலி, வேதனை, ஏரிச்சல், தூக்கமின்மை. அந்த அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்க வேண்டிய நிலை. குளிர்ச்சியான உணவுகள் பழங்கள் தான்சாப்பாடு. வேப்பங் குருத்தும் மஞ்சளும் தான் மருந்து. அவனுடன் வேலை செய்யும் ஒருவனது வீட்டு வேப்பமரம் மொட்டையாகிப் போனது. பலசரக்குக் கடைகளில் மஞ்சள் தீர்ந்து போனது.

முன்று மாதங்களின் பின்பு கொழும்பு சென்றபோது அங்கிளின் முகத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது. அவர்பாலாவுடன் முகம்கொடுத்துப் பேசவில்லை. போனவுடன் களைப்புத் தீர் ஆசையாக ‘ஷவரில்’ முழுகினான். அறைக்குள்ளிருந்து தலையைத் துவட்டிக் கொண்டு இருக்கும் போது ஒரு உருவம் ‘விறுக்’கெண்று பாத்றுமிற்குள் போனது போல இருந்தது. மறைந்து நின்று அவதானித்தான். அங்கிள் ஒரு முழு ‘பெற்றோல்’ போத்தல் ஒன்றை பாத்றுமிற்குள் கவிட்டு ஊற்றினார். தனக்குள் புறபுறுத்துக் கொண்டே குளியலை-

றயை தும்புத்தடி கொண்டு கழுவினார். குளித்துவிட்டு தனது அறைக்குள் சென்று பலமாகக் கதவை அடித்து இழுத்து மூடினார். ஜன்னலையும் இழுத்து மூடும் சுத்தம் கேட்டது. அன்று முழுக்க வெளியே வரவில்லை. மௌனவிரதம் அனுஷ்டிப்பவர் போல அறைக் குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தார். அம்மை வைரசினால் ஏற்படும் தொற்று நோய் என்றும், அயலவர்கள் பாலாவைப் பார்த்துப் பயப்படுவதாகவும் கலைச் செல்வியிடம் சொன்னார் தெமட்டகொட அங்கிள்.

அந்த நிகழ்வின் பின் மனைவிக்கு வவனியாவிற்கு மாற்றும் எடுக்கும் முயற்சியில் தீவிரமாக இறங்கினான் பாலா. அடிக்கடி கொழும்பு செல்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டான். சில மாதங்களில் செல்விக்கு வவனியாவிற்கு மாற்றும் கிடைத்தது. பாலா அடிக்கடி கொழும்பிலிருந்த தலைமையகத்திற்கு செல்ல வேண்டி இருந்ததால், அங்கிள் வீட்டு அறையை தொடர்ந்தும் வைத்திருக்க விரும்பினார்கள்.

ஒருநாள் வேலை செய்யுமிடத்திற்கு அங்கிளின் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அவர்களது அறையை விடும்படியும் பொருட்களை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்து மாறும் சொன்னார். அவருக்கு என்றுமே சுற்றி வளைத்தோ, மனிதரை நோகடிக்காமலோ பேசத் தெரியாது. நேரடியாகவே கதைத்தார். பாலா ஒரு மாதத்துவணை கேட்டான். கட்டில், மேசை, கதிரை, பான், இரண்டு மூன்று ‘பாக்ஸ் (Bags) வேறும் சில பொருட்களும் அவரது வீட்டில் இருந்தன.

மாதமுடிவில் ஒரு வாகனத்தை ஒழுங்கு செய்து கொண்டு பொருட்களை எடுப்பதற்காக அங்கிளின் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். அப்போது அங்கிள் அங்கு இருக்க வில்லை. அவர்களது கட்டில் மேசை என்பவற்றில் ‘இன்பெக்சன்’ (infection) இருந்ததால், அவற்றைக் கொத்தி அங்கிள் எறிந்து விட்டதாக அங்கிருந்தவர்கள் சொன்னார்கள். ஏங்கிப் போனார்கள் பாலாவும் செல்வியும். அவற்றை வாங்குவதற்கு எத்தனை மாதத்து சம்பளப்பணத்தில் மிச்சம் பிடித்தார்கள் என்பது

அவர்களுக்குத் தான் தெரியும். அம்மை நோயின் கொடுரத்தை பாலா அன்றுதான் உணர்ந்தான். அவருடைய மகளிற்கு இப்படியொன்று நடந்திருந்தால் கொத்தி எறிந்திருப்பாரா? மிகுதிப் பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டு வவனியா திரும்பி விட்டார்கள்.

சகிப்புத் தன்மையும் காருண்யமும் இல்லாத அந்த மனித ரால் எப்படி ஒரு அரசாங்க உயரதிகாரியாக இருக்க முடியும் என சில வேளைகளில் எண்ணுவதுண்டு. மாமா தொடர்ந்தும் அவருடன் பழகினார். நண்பராச்சே! மாமா கூட - அவரிடம் ஏன் அப்படிச் செய்தீர்கள் என்று ஒரு போதும் கேட்டதில்லை. அவருக்கு வேண்டியதெல்லாம் குடியும் கும்மாளமும்தான். எப்போதுமே அவரை ‘ஒரு மேலுலகத்தில் இருந்து வந்தவர் போல்’ நினைத்துக் கொள்வார். அந்தச் சம்பவத்தின் பிறகு அவர்கள் வவனியாவில் நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டார்கள். தெமட்டகொட அங்கிள் என ஒரு மனிதர் இருந்தார் என்பதையே மறந்து விட்டார்கள். இப்பொழுதுதான் அவர்களாவில் இருக்கின்றார் என்பதை அறிந்தார்கள்.

●

மாமாவின் விருந்தாளி போய் விட்டார். மாமா இருப்புக் கொள்ளாமல் ஹோலிற்குள் அங்கும் இங்குமாக நடந்து திரிந்தார். அவருக்கு எட்டு சகோதரங்கள் கண்டாவில் இருக்கின்றார்கள். எட்டுப் பேருக்கும் குறைந்தது நாற்பது பிள்ளைகளாவது இருப்பார்கள். பேரப்பிள்ளைகளைக் கணக்கெடுத்தால் வாண்டுகளில் இருந்து பெரிசுகள் வரை அறுபதாவது தேறும். ஆகமொத்தம் உறவினர்களில் நாறு பேரவரை கேட்கும் கேள்வி இதுதான்:

“தெமட்டகொட அங்கிளைப் போய் பார்த்து விட்டார்களா?”

ஒரு மனிதருக்கு வருத்தம் வருகின்ற வேளையில் அண்டு காட்டி, ஆதரவு செலுத்தத் தோன்றாத அந்த மனிதரைப் போய் ஏன்பார்க்க வேண்டும்? பாலாவின் மனதில் இப்பொழுது எழுகின்றகேள்விஇதுதான்.

‘ஹோவிங்பெல்’ சத்தம் கேட்டது. நண்பன் வந்து விட்டான். பாலாவின் பள்ளி நண்பன், அவர்களை நேஸ்ரோராண்டில் சாப்பிட அழைத்திருந்தான். ‘டின்னர்’ முடிந்து திரும்பும் போது - வயது முதிர்ந்தவர்கள் வசிக்கும் தனியார் நர்சிங்ஹோமில் இறக்கிவிடும்படி நண்பனிடம் கேட்டிருந்தான் பாலா. நிர்வாகத்திடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு உள்ளே சென்றார்கள். கூட ஒரு பெண்ணும் அவர்களுடன் சென்றாள்.

‘உங்களைப் பார்க்க விசிட்டேர்ஸ்’ என்று சொல்லி விட்டு இரண்டு கதிரைகளை அவர்களுக்கே போட்டாள். போய் விட்டாள்.

அந்த ‘ஆஜானுபாகுவான்’ தோற்றும் ‘சிங்கிள்பெட்’ என்ற அந்தச் சடப்பொருளிற்குள் சுருண்டு கிடந்தது. அவரைப் பார்க்க பாலாவிற்கும் செல்விக்கும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. கம்பீர நடையும் அனல் வீசும் பார்வையும் கொண்ட தெமட்டகொட அங்கிளா இவர்? தலைமுடி கொட்டி உடல் இழைத்து ஓடுங்கிப் போயிருந்தார். இத்தனை காலஇடைவெளியில் இவ்வளவு மாற்றமா? அல்லது நோயின் தீவிரமா? ஒரு காலத்தில் ஒரு இடத்தின் பெயரையே சுட்டி நின்ற அந்த மனிதரின் கண்கள் மாத்திரம் விழித்திருந்தன.

“என்னைத் தெரிகிறதா?” பாலாவாஞ்சையுடன் அவரைக் கேட்டான்.

“இல்லை” முகம் வலியில் சுருங்க தலையாட்டினார்.

“என்னை?” மனைவி கேட்டாள். அவர் அவளின் கைகளைப் பற்றி எடுத்து முத்தமிட்டார். கைகள் குறண்டி நடுங்கின.

“நீ அமிரின் பிள்ளை...”

“கலைச்செல்வி” என்றாள் அவள்.

அவரும் “ஓம் ஓம் செல்வி” என்றார். திரும்பவும் அவள் கைகளைப் பற்றி எடுத்து முத்தமிட்டார்.

“இவரைத் தெரியதா எண்டு-நல்லா ஞாபகப்படுத்திப்பாத்துச் சொல்லுங்கோ” கலைச் செல்வி கேட்கின்றாள்.

“இல்லைப் பிள்ளை, உன்றைதம்பியே?” மீண்டும் தலையாட்டினார்.

வேண்டுமென்றே நடிக்கின்றாரா என்ற சந்தேகம் வந்தது. முப்புடன் தனியும் ஆசை, கோபம், குரோதம் போன்ற உணர்ச்சிகள் அவருக்கு இன்னும் அப்படியே இருந்தன. காலம் அவருக்கு உடல் ரீதியான மாற்றத்தைக் கொடுத்ததே தவிர உணர்வு ரீதியாக எதையும் செய்யவில்லை. இவர்கள் பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள். இவர்களையிட்டு பரிதாபப் படுவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்? பாலா கவலை கொண்டான்.

“எப்படி இருக்கின்றீர்கள் அங்கிள்?” கலைச்செல்வி அவரைச் சுகம் விசாரித்தாள்.

“ஏன் எனக்கென்ன பிரச்சினை? எனக் கொண்டுமில்லையே! நான் நல்லாத்தானே இருக்கிறேன்” என்றார் ‘தெ.அ’.

“அம்மா உங்களை வந்து பார்த்தார்களா?” கலைச்செல்வி கேட்டாள். “இல்லை” என்று கவலையுடன் தலையாட்டினார். அவள் ‘அம்மா’ என்று கேட்டது அவரின் மனைவியைத்தான்.

“மகள் - யாமினி?”

“அவளும் கணவனும் ஒரு தடவை வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றார்கள். அவள் இப்பொழுது சுவிசில் இருக்கின்றாள்.”

சிறிது நேரம் கதைத்தார்கள். மருந்துகளின் கொடுரத்தில் சிறிது நேரம் கதைப்பதற்குள் அவர் களைத்துப் போனார். விடை பெறும் தருணத்தில் பாலா எதிர் பாத்திராத வகையில்,

அவன் கை விரல்களை இறுகப் பிடித்து அழுக்கினார். ஒரு அசுரப் பலம் அவன் நாடி நரம்புகளிடையே ஊடுருவியது. பாலா மீது அவருக்கு இருக்கும் வெறுப்பு இன்னமுன் தணியவில்லை என்பதை அவனுக்கு அது உணர்த்தியது. பின் மெதுவாக கையை விட்டார். அவர்கள் இருவரையும் தன்னிருக்கே வரும்படி அழைத்தார். தனது வலது கையை அவர்களை நோக்கி நீட்டினார். சுருக்கங்கள் விழுந்த அவர் கையை, மந்திரக்கோலைத் தொட்டு நிற்பவர்கள் போல அவர்கள் இருவரும் பற்றி நின்றார்கள். அவர் ஏதோ சொல்வதற்கு விழைந்தார். குரல் பிசறியது. கண்களிலிருந்துகண்ணீர் வழிந்தது.

அவரைப் போய்பார்த்த விஷயம், அவரால் மற்றவர் களுக்குத் தெரிந்தாலோழிய - தாங்கள் இருவரும் ஒருவருக்கும் சொல்லுவதில்லை என வீடு திரும்பும் போது இருவரும் முடிவெடுத்துக் கொண்டார்கள். இரவு முழுவதும் பாலாதனது ‘லப்ரோப்’ கொம்பியூட்டரில் இருந்தான். ‘குகிளில்’ எதையோ தேடினான். படுப்பதற்கு இரண்டு மணியாகிப் போய்விட்டது.

அதற்குடுத்த மறுநாள் இரவு தெமட்டகொட அங்கில் இறந்து போய்விட்டதாக மாமா சொன்னார்.

“தம்பி! அந்தாள் உயிரோடை இருக்கேக்கைதான் பார்த்து நாலு ஆறுதல் வார்த்தை சொல்லேல்லை. செத்த வீட்டுக் காதல் வாங்கோ” மாமா நினைவுபடுத்தினார்.

“என்னாலை முடியாது, வேணுமெண்டா நீங்கள் போகேக் கைக்கலைச் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ” விழைப்பாகப் பதில் தந்தான் பாலா. அவன் பாலா வராமல் தான் போகமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டாள்.

“அவருடைய வீட்டிலை இரண்டு வருஷமா இருந்தியள். ஒரு நன்றிக் கடன் இல்லை? தம்பி! நல்ல காரியங்களுக்கு சொல்லிப் போகவேணும். துக்க கரமான நிகழ்வுகளுக்கு சொல்லாமல் போக வேணும்.”

“உதையே இன்னும் எத்தனை வருஷங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கப் போறியள்? சீ... அந்தானும் ஒரு மனிசனா?” பாலாகத்தினான்.

“உன்றை புருஷன் இரக்கமேயில்லாத சரியான கல்நெஞ்சுக்காரன்” இருந்த நாற்காலியை வேகமாகத் தள்ளி விட்டு குசினிக்குள் நுழைந்தார் அமிர். குசினிக்குள்ளிருந்து வெளியே வரும்போது ஒரு கையில் ‘ஜோனிவோக்கா’ போத்தலுடனும் மறுகையில் கிளாகடன் வந்தார். ஹோலிங்குள் இருந்த செற்றிக்குள் தலையைக் கவிழ்த்தபடியே புதைந்தார் அவர்.

“பிள்ளை செல்வி உனக்கொருவிஷயம் தெரியுமா? தெமெட்டகொட அங்கிளின்றை மனிசி வந்து அவரைப் பாத்திட்டுப் போனபிறகு தான் அவர் இறந்திருக்கிறாராம். இவ்வளவு காலமா வருத்தம் வந்து இருகேக்கை அந்த அம்மாவுக்கு சொல்ல வேணுமெண்டு ஒருத்தருக்கும் யோசனை வரேல்லை. இரங்கல் பாபாடுறதுக்குத்தான் இஞ்சை உள்ளவை எல்லாரும் சரி. எப்பிடியோ அந்த மனிசி கேள்விப்பட்டு வந்திட்டா” வாயைப் பொச்சடிச்சக் கொண்டே சொன்னார் அமிர்.

கலைச்செல்வி பாலாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் உதட்டிற்குள் புன் முறுவலிட்டபடியே கொம்பியூட்டரில் மூழ்கிப் போயிருந்தான்.

திட்டமிட்டபடியே மறுநாள் பாலாவும் கலைச்செல்வியும், நண்பர்களுடன் ‘நயகரா’ நீர்வீழ்ச்சிக்குப் புறப்பட்டார்கள். ஏழுபேர் இருக்கைகள் கொண்ட அந்த வாகனத்தின் பின் புறத்தில் பாலாவும் செல்வியும் அமர்ந்தார்கள்.

“நாங்களும் செத்தவீட்டுக்குப் போயிருக்க வேணுமோ?” கார் புறப்பட்ட சிறிது நேரத்தில் பாலாவின் தோள் மீது சாய்ந்தபடியே செல்வி கேட்டாள்.

“நான் என்ன கல் நெஞ்சுக்காரனா? எனக்கும் விருப்பம் தான். ஆனா நீ இன்னும் உலகத்தைப் புரிஞ்சு கொள்ளவில்லை.

இவர்களுக்கும் இவர்களைப் போன்றவர்களுக்கு துணை நிற்பவர்களுக்கும் இப்படி ஒரு வீராப்புக் காட்ட வேணும்” கோபத்துடன் சொன்னான் பாலா.

“அப்பாபாவமல்லே! அங்கிளைப் போய்ப் பார்த்ததையாதல் சொல்லியிருக்கலாம் தானே!” பாலாவின் காதிற்குள் கிச்கிசுத்தாள் செல்வி. பாலா திடீரென்று செல்வியை உதறிக் கொண்டே சிலிர்த்தெழுந்தான்.

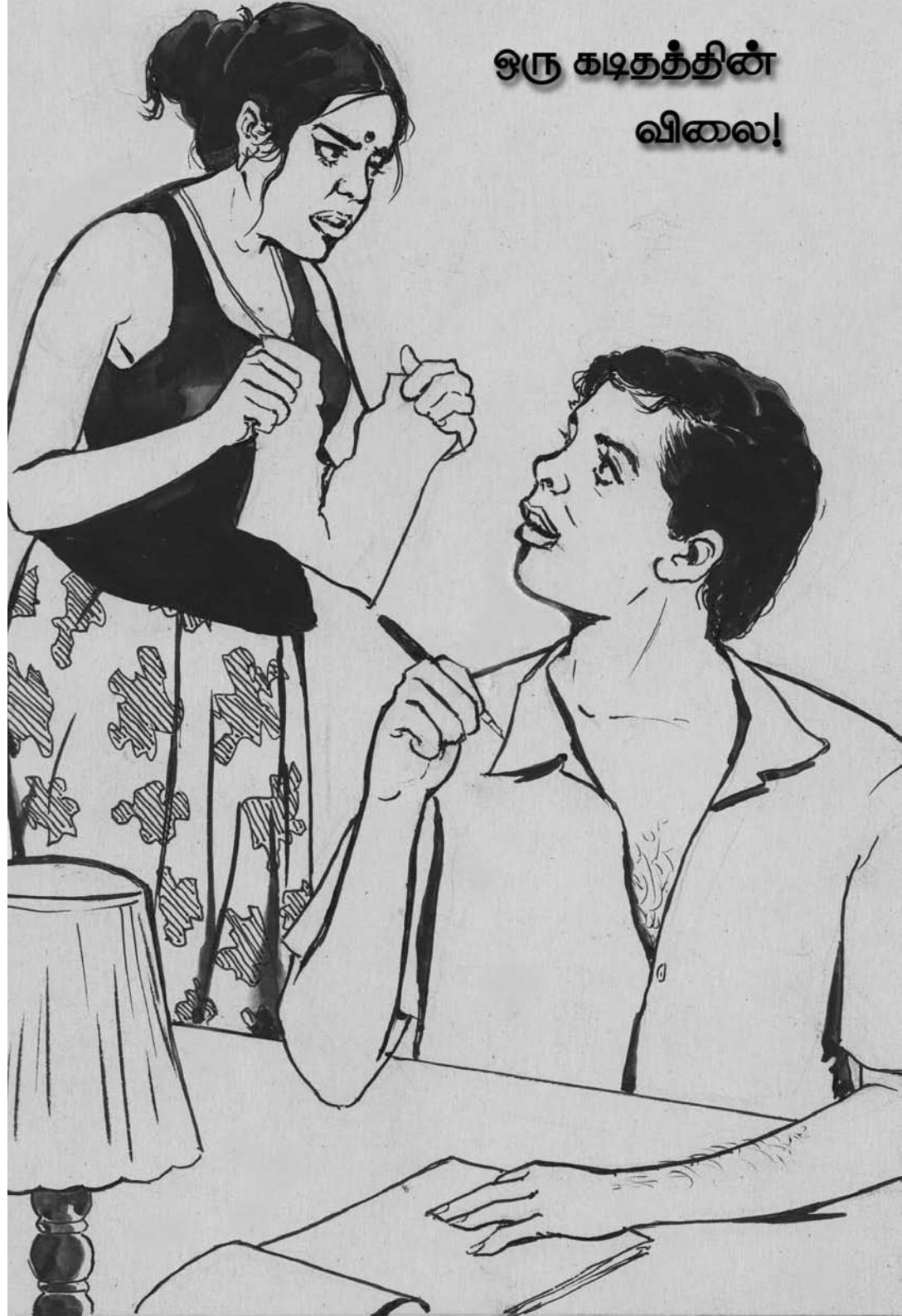
“நாங்கள் எங்கே போய்ப் பாத்தோம் அவரை” சீறினான் பாலா. செல்வி திடுக்கிட்டுப் போனாள். அவர்களின் சச்சரவில் வாகனமும் ஒரு தடவை பிழேக் அடித்து பின்னர் வேகம் எடுத்தது.

•

வல்லமை, ஆவணி 2012 (www.vallamai.com <<http://www.vallamai.com>>)

வல்லமை இணைய இதழ் சிறுகதைபோட்டி (2012),
இந்தியா

**ஒரு கடிதத்தின்
விழை!**

“உங்களுக்கொரு கடிதம். இலங்கையிலிருந்து ஒரு ‘கேரள்’ போட்டிருக்கின்றாள்” தந்துவிட்டு அருகில் அதன் வாசிப்புக்காகக் காத்திருக்கின்றாள் மனைவி. பத்திரிகையில் மூழ்கியிருந்த என்னை அந்தக் கடிதம் திசை திருப்பியது.

வழைமைக்கு மாறான ஒரு கடிதம். கடிதத்தின் ‘கவரில்’ இருந்த பெயரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால் அது ஒரு இளம்பெண்ணின் கடிதமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஊகம் சரியானதுதான்.

வாசித்த நேரத்திலிருந்து மனம் கிணங்கினுப்பாக இருந்தது. உணர்வுகள் ‘வயக்கிரா’வினால் வாரி விடப்பட்டது போன்று தானமிட்டன. இற்றைவரைக்கும் எனக்கு ஒரு காதல் கடிதம் கிடைத்தத்தில்லை. நாற்பத்தெட்டுக்கும் பத்தொன்பதிற்கும் இடையே எவ்வளவு இடைத்தராம். வயதைத்தான் சொல்கின்றேன். கடிதத்தை அப்படியே இங்கே தருகின்றேன். அதில் எந்தவித புனைவிற்கும் இடமில்லை. கடிதத்தில் குழந்தமைத்தனம் இருந்தால் மன்னிக்கவும். அது அவளைச் சார்ந்தது.

வவனியா, சிறீ லங்கா.

16.12.2008

Hello திவாகர்!

எப்படி சுகம்? நீங்கள் நலமாக இருக்க இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

திவாகர் என்னை உங்களுக்குத் தெரியாது. எனக்கும் உங்களைத் தெரியாது. ஆனால் உங்கட சிறுகதையையும் உங்களுடைய எழுத்தாற்றலையும் எனக்கு தெரியும்.

உங்களுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள். எனக்கு உங்கட சிறுகதையிலே உங்களை பிடித்துக் கொண்டது. உங்களுடன் penfriend ஆகவேண்டும் என்ற ஆசை. உங்களுக்கும் விருப்பம் என்றால் பதில் போடவும்.

O.K என்னைப் பற்றி உங்களுக்கு தெரியாதல்லவா? எனது பெயர்..... நான் தரம் 13ல் கல்வி கற்கின்றேன். நீங்கள் penfriend ஆகலாம் என்று சொன்னால் என்னைப் பற்றி விபரம் பின் தொடரும். நீங்கள் உங்களுடைய இலட்சியத்தை அடைய எனது இனிய வாழ்த்துக்கள். உங்களுடைய பெயர் Very nice. சரி திவாகர் அவஸ்திரேவியாவில் என்ன செய்கின்றீர்கள்? உங்கள் பதில் கண்டால் என் மடலுடன் கூடிய அன்பு, பாசம் மீண்டும் உங்களுடன் பகிரப்படும்.

இங்கணம்

Penfriend

மேலே தந்தவை கறுப்பு மையில் எழுதப்பட்டிருந்தன. கீழே நீல மையில் இருந்தவை இதோ!

“மலர்ந்த மலர்கள் மடியுமென்று

மலரும் மலர்கள் நினைப்பதில்லை”

கடிதத்துடன் கொசுறாக இன்னொரு இணைப்பு. கட்டம் போட்டு சிகப்பு மையில்.

“உன் இலக்கியம் - என் மனதை ரணமாக்கியது.

உன் கைதனில் இருந்து வரும் ‘Yes’ என்ற வார்த்தைக்காக

எத்தனை ஜென்மமும் காத்திருக்க நினைக்கின்றேன்.”

“Life is the window of the world.

Try and try oneday your can fly
Best wishes and good luck”

கடிதத்தைப் படித்ததும் மலைத்துப் போனேன். உங்களுக்கு அவளின் பெயரைச் சொன்னால், நீங்கள் ஒரு

வேளை அதுக்கு கண், காது, மூக்கு வைத்து ஒரு ‘ஹலோவீன் பூசணிக்காய்’ போலாக்கி ஊருக்கு அனுப்பி வைத்து விடுவீர்கள். பிறகு அவளை அடித்தே கொன்று விடுவார்கள். நான் கடித்ததை இன்னொரு தடவை ‘ரொயிலற்’ ரூக்குள் இருந்து மறுவாசிப்புச் செய்தேன்.

“எவ்வளவு நேரமா உதுக்குள்ளை இருக்கிறியள்? வயித்தைக் கலக்குதோ?” மனைவி சத்தமிட்டாள்.

“எங்கை அந்தப் பிள்ளை எழுதின கடிதம்? இன்னொரு தரம் வாசிப்பம் எண்டா காணக் கிடைக்கேல்லை” ரொயிலற்றை விட்டு வெளியே வரும்போது என்னை மேலும் கீழும் பார்த்த மனைவி சந்தேகப்பட்டாள். அந்தக் கடிதம் எனது படைப்பாற்றலுக்கு கிடைத்த வெற்றி என்றேன். அதன் எதிரொலியை அன்று முழுவதும் அனுபவித்தேன். எப்படி என்னுடைய முகவரியை எடுத்திருப்பாள்? ஒரிரு சஞ்சிகைகளில் கதை கட்டுரைகளின் கீழே எனது சுய விபரக் கோவையைப் போட்டிருந்தார்கள். அப்படியாயின் அதிலிருந்த எனது புகைப்படம் வயது என்பவற்றை அவள் கண்டு கொள்ளவில்லையா?

“உங்களை வசியம் பண்ணி அவுஸ்திரேலியா வரப் போகின்றாள். face bookஐ குள்ளாலை உப்பிடி எத்தனையோ பேர் தொடர்பு வைச்சு ஆக்களைக் கடைசியிலை ஏமாற்றி யிருக்கினம்” மனைவி தன் எண்ணத்தைச் சூட்சமாகச் சொன்னாள்.

மணி மணியாக விரிந்து - சரம் போல செல்லும் குண்டு குண்டான கையெழுத்தும் - அந்த கடித அமைப்பும், ஆங்காங்கே தெளித்து விடப்பட்ட ஆங்கில தத்துவங்களும் - அவளை ஒரு திறமையான பள்ளி மாணவி என்று கூறியது. அவள் தனது புகைப்படமொன்றையும் இணைத்திருக்கலாம்.

“கடிதம் போடவில்லையா?” மனைவி அடிக்கடி சீண்டினாள்.

அன்புள்ள சகோதரிக்கு,

எனது படைப்புகளை சிலாகித்து எழுதியதற்கு நன்றிகள். மேலும் எனது படைப்புகளை வாசியுங்கள். கருத்துக் கூறுங்கள். உங்கள் கருத்துக்கள் என்னை ஏணிப்படியில் ஏற்றி வைக்கும். போராட்ட காலத்திலும் பாடிப்பை மறந்து விடாதீர்கள். அதுவே எப்போதும் எங்களுக்குத் துணை. எப்பொழுதாவது எமது உதவி தேவைப்படின.....

எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போதே கடிதத்தைப் பறித்தாள் மனைவி. ‘சிலாகையும் பலகையும்’ ஏசியபடி சுக்கு நூற்றாகக் கிழித்து எறிந்தாள்.

“இதையே ஒரு வயது முதிர்ந்த பெண் எழுதியிருந்தா, சுடச் சுட மறுமொழி எழுதியிருப்பியளா? பத்தொன்பது வயசு. மனம் கேட்குதில்லை. எத்தினை நாளா வேலைக்கு அப்பிளிகேஷன் போடுதுக்கு ஒரு ‘கவரிங் லெட்டர்’ எழுதித் தரச்சொல்லிக் கேட்டிருப்பன். எழுதித் தந்தியளா?” சரமாரியான பேச்சுக்கள் விழுந்தன.

இரவு படுக்கைக்குப் போகும் போது-

“அந்தப்பிள்ளை ஏன் அப்பிடியொரு கடிதத்தை எழுதினாள்? படிக்கிற பிள்ளையல்லவா?” மனைவி தோள் மீது கையைப் போட்டவாயே கேட்டாள். அவளது மனம் இளகியது. கேட்டு விட்டாள். என் மனம் அலை பாய்ந்தது. போர் நடந்து கொண்டிருக்கும் அந்த இக்கட்டான வேளையில் - இப்படிப்பட்ட கடிதத்தை எழுத எப்படி ஒரு பெண்ணால் முடிந்தது? ஒருவேளை அந்தக் கடிதத்தினாடாக எதையோ சொல்ல நினைக்கின்றாளா?

‘ப்ரேயின்’ ஒன்று கூவிவிட்டுப் புறப்படும் ஒசை கேட்டது.

வவுனியாவில் இருக்கும் நன்பன் ரஞ்சனின் ஞாபகம் வந்தது. இலங்கையில் கடைசியாக நான் வேலை செய்த இடம் வவுனியா. ரஞ்சனின் வீடும் ஒரு புகையிர நிலையத் தீற்கு அண்மையில்தான் இருக்கின்றது. ரெவிபோன் செய்து விடுயத்தைச் சொல்லி அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி

விசாரிக்கலாம். அல்லது பொறுத்திருந்து இன்னமும் கடிதங்கள் வருகின்றதா எனப் பார்க்கலாம். எந்தப் பிரச்சினைக்கும் அவசரம் காட்டாமல் சற்று காலம் தாழ்த்துவதால், முடிச்சுகள் தானாக அவிழலாம் என்று அரசியல் சித்தாந்தம். ஸெட்டை அணைத்துவிட்டு படுக்கையில் விழுந்தேன்.

அதன் பிறகு ஒரு கடிதமும் வரவில்லை. சிலவேளை களில் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றிக் கதைப்போம். நாளைடைவில் அதை மறந்தே போய் விட்டோம்.

●

பல வருட கால யுத்தம் ஏதோ ஒரு வகையில் முடிவுக்கு வந்தது.

கொழும்பிலிருந்து சிங்களவர்களும், புலம்பெயர்ந்த நாட்டிலிருந்து தமிழர்களுமாக வடபகுதி நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தார்கள். 21 வருடங்களாக அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயத்திற்குள் அகப்பட்டு வணாந்தரமாகி இருக்கும் எமது கிராமத்தை பார்த்து வருவதற்காக நாழும் புறப்பட்டோம்.

வவனியாவில் ரஞ்சனின் வீட்டில் மூன்று நாட்கள் தங்கினோம். முதல்நாள் இரவு நண்பர்கள் விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அங்கே அழகான இளம் பெண்ணொருத்தி எல்லோருக்கும் சிற்றுண்டி பரிமாறினாள். அவளைக் கண்டதும் மனைவிக்கு அந்தக் கடிதம் மீண்டும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. எனக்கு வவனியா நகரத்திற்குள் நுழையும்போதே அந்த நினைப்பு வந்திருந்தாலும் பேசாமல் இருந்து கொண்டேன்.

அடுத்தநாள் மாலை ரஞ்சனிடம் சைக்கிளை வாங்கிக் கொண்டு அந்தப் பெண்ணின் வீடு நோக்கிச் சென்றோம். வயல், குளம், நீர் ஒடும் வாய்க்கால், பறவைகள் - என இனிமையான காட்சிகள். வயல் வெளியை ஓட்டி அவர்களின் வீடு இருந்தது. சீமெந்து வீட்டிற்கு கிடுகுத் தொப்பி. முற்றத்தில் சாக்கின்மேல் காடும் மிளகாய். கொடியில் தொங்கும் வெளிறிய துணிகள். குரைப்பதற்கு திராணியற்று மண்ணுக்குள் புதைந்து கிடக்கும் நாய்.

வீட்டிற்கு முன்னால் நின்று தயங்கியவாறே சைக்கிள் மணியை அடித்தோம். அடுத்த வீட்டிலிருந்த மனிதர் வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தார். சற்று நேரத்தில் வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஒரு பையனும் அம்மாவும் வெளியே வந்தார்கள்.

“நாங்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து வருகின்றோம். சாதனாவின் வீடு இதுதானே!”

அந்தப் பெண் மெல்லத் தலையாட்டினாள்.

“சாதனாவை பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று...” சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவள் “ஜேயோ ஜேயோ” என்று தலையிலிடத்துக் கொண்டு ஒடி கதவைத் தாழ்த்துக் கொண்டாள்

பையன் செய்வதறியாது விழித்தான். அயல் வீட்டிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தவர் இன்னமும் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தார். எங்களைத் தன்னுடைய வீட்டிற்கு வருமாறு சைகை செய்தார்.

“சாதனா அருமையான பிள்ளை. படிப்பிலும் வலு கெட்டிக்காரி. பத்தாம் வகுப்புச் சோதினையிலை எல்லாப் பாடத்திலையும் திறமைச்சித்தி எடுத்தவள். எவ்வளவோ சாதனைகளைச் செய்ய வேண்டியவளை, விதி சின்ன வயதி லேயே கொண்டு போயிட்டு” அவர் பெரியதொரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டார்.

“பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போற வழியிலை ஒரு ஆமிக் காம்ப் இருந்தது. ஆமிக்காரன்கள் அதாலை போய் வாறவைக்கு எந்த நாளும் கரைச்சல் கொடுத்தபடி. சைக்கிங் எண்டு பள்ளிக்கூடம் போய் வாற வளர்ந்த பிள்ளையளின்றை மார்பைத் தடவுவதும், உதுக்குள்ளை என்ன குண்டா வைச்சிருக்கிறியள் எண்டு கேலி செய்வதுமாக இருந்தாங்கள். சாதனவுக்கு அதுதான் யமனாக வந்தது. ஒருநாள் கடிதம் எழுதி வைச்சிட்டுப் போயிட்டாள். எல்லாப் பெண்களும் படுகிற அவலத்தைப் பார்க்கச் சகிக்காமல் மார்போடை குண்டைக் கட்டிக் கொண்டு காம்பிற்குள் பாய்ந்து விட்டாள்.”

நாங்கள் சிலையாகி நின்றோம். அவர் பாயை விரித்துப் போட்டு, அதில் அமரச் சொன்னார். குடிப்பதற்கு தேநீர் தயாரித்துத் தந்துவிட்டு, சாதனாவின் வீட்டிற்குச் சென்றார். சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்து “இனி வாருங்கள்” என்று அவர்களின் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்றார். அந்தப்பெண் சீலைத்தலைப்பால் வாயைப் பொத்தியபடி எங்களை உள்ளே கூட்டிச் சென்றாள்.

வீட்டுச் சுவரில் சாதனாவும் அவளது தந்தையும் புகைப்படமாகி நின்றார்கள். அதன் முன்னே மௌனமாக நின்றோம். அந்தத்தாயின் விம்மும் குரல் கேட்டது. கன்த மனத்துடன் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தோம். வாசலில் அந்தச் சிறுபையன் சாதனாவின் நினைவு மலர் ஒன்றைத் தந்துவிட்டு ஏக்கத்துடன் நாங்கள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

●
தென்றல், ஆணி 2012 ([http://www.tamilonline.com / thendral](http://www.tamilonline.com/thendral))

தென்றல் சஞ்சிகை சிறுகதைப்போட்டி (2011), அமெரிக்கா

“சேரிப்பிகறைஸ் விசிட்”

நாளாந்தம் பழகும் சில நண்பர்கள், உறவினர்களிட மிருந்து சிலவேளைகளில் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் தொலைபேசி அழைப்புகள் நின்றுவிடுவதுண்டு. எங்காவது வெளி நாட்டுக்குப் பயணம் செய்வதற்காகவோ அல்லது தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு திருமணம் பேசும் தருணங்களாகவோ அல்லது இன்னும் ஏதாவது பூதகமான விஷயங்களாகவோ அவை அமையலாம். சில பொழுதுகளில் எல்லாவற்றையும் முடித்துக் கொண்டு ஒன்றுமே நடவாதது போல முன் வந்து நிற்பார்கள்.

அப்படித்தான் ஒருநாள் இராசவிங்கமும் அவர் மனைவி சுலோசனாவும் திடீரென்று, நினையாப் பிரகாரமாக சிறீதரனின் வீட்டிற்கு தரிசனம் கொடுத்தார்கள். சிறீதரனின் மனைவி பவானி முகத்தை ‘உம்’மென்று வைத்துக் கொண்டு அவர்களை வரவேற்றாள்.

“கனகாலமா வரேல்லைத்தானே! அதுதான் சும்மா ஒருக்கா வந்திட்டுப் போவம் என்டு” என்று ‘சும்மா’வைச் சற்று அழுத்திச் சொன்னான் இராசவிங்கம். தொடர்ந்து,

“அப்பிடியெண்டில்லை. இனி ஈஸ்ரேண் சபேப்பிலை யிருந்து வெஸ்டோரன் சபேப்பிற்கு வாற்றுக்கு பத்துப் பதினெஞ்சு டொலர் பெற்றோலுமெல்லே செலவாகுது” காசைக் காரணம் காட்டினாள் சுலோசனா.

“நாங்கள் நினைச்சோம்... உங்களிலை ஆரோ ஒருத்தருக்கு வேலை பறிபோட்டுதோ எண்டு” உதட்டுக்குள் சிரித்தாள் பவானி.

அதன் பிறகு கோபம் நீக்கி சம்பிரதாயமான உரையாடல், சுகம் விசாரிப்பு, தேநீர் விருந்துபசாரம். மேற்கொண்டு

நேரம் நகராத வேளையில் சுலோசனா இராசவிங்கத்தைப் பார்த்து கண்ணை வெட்டினாள். இராசவிங்கம் உதட்டுக்குள் சிரிப்பொன்றைத் தவழவிட்டார். ஏதோவொன்றை முடிச்ச விழக்கும் முஸ்தீபில் செருமினார்.

“உங்களுக்கொரு சேர்ப்பிறைஸ் விஷயமொண்டு சொல்லவேணும். மவுன்ற் டண்டினோங்கிலை (Mount Dandenong) நாங்கள் ஒரு புது வீடோன்று கட்டி இருக்கிறோம்” சுப்பர் மார்க்கெட்டில் அரிசி சீனி வாங்கியது போலச் சொன்னார் இராசவிங்கம்.

“எங்களுக்கும் காத்துவாக்கில உந்த விஷயம் கசிந்தது” என்றாள் ஆச்சரியப்படாமல் பவானி.

“இஞ்சாருங்கோ! நாங்கள் காதும் காதும் வச்ச மாதிரித்தானே கட்டினானங்கள். என்ன மாதிரி இவைக்கு” சொல்லி முடிப்பதற்குள்,

“தண்ணீக்கு அடியிலை ‘காஸ்’ விட்டாலும் மேலுக்கு வரத்தானே செய்யும்” என்றாள் பவானி.

“அதில்லை. எங்களுக்கு ஒண்டைச் சொல்லிப் போட்டு செய்தால் பெரும்பாலும் சரிவான்றேல்லை. அதுதான் உங்களுக்கும் சொல்லேல்லை. தயவு செய்து குறை நினைச்சுப் போடாதையுங்கோ”

“மலையிலை அந்தரத்திலை நிக்கிற மாதிரி கட்டி மிருக்கிறியன் எண்டு கேள்விப்பட்டோம்” பவானி சொல்ல சுலோசனா பூரித்துப் போனாள்.

“அதிலை ஒரு சங்கதி இருக்குப் பவானி. போன வருஷம் குவீன்ஸ்லாண்டிலை (Queensland) நடந்த வெள்ளைப் பெருக்கிலை எங்கடை அண்ணையின்றை வீட்டை வெள்ளம் அள்ளிக் கொண்டு போட்டுது. லட்சங்களைக் கொட்டிச் சிந்தி ஆற்றோரமா விழு பாத்துக் கட்டின வீடு அது. அப்படியொரு அனர்த்தம் எங்களுக்கும் வரப்படாதெண்டுதான் மலையிலை கட்டியிருக்கிறோம்.”

“நாங்களும் ஒரு புது வீடு வாங்கியிருக்கிறம்” சிறீதரன் கொடுத்த திடீர் அதிர்ச்சியில் முகம் கறுத்து உறைந்து போனார்கள் இராசலிங்கமும் சுலோசனாவும்.

“எவ்வளவுக்கு வாங்கினியள்?” என்று பாய்ந்தாள் சுலோசனா.

“நீங்கள் எவ்வளவுக்கு கட்டினதென்டு முதலிலை சொல்லுங்கோ” விடவில்லை பவானி.

“ஆனு.”--- “எங்கடை எட்டு.”

“அப்பாடா!” பெருமுச்ச விட்டாள் சுலோசனா.

அடுத்த கேள்விக்கணையைத் தொடுப்பதற்கு முன் இராசலிங்கத்தைப் பார்த்து திரும்பவும் கண் சிமிட்டினாள் சுலோசனா. இங்கே ஒவ்வொரு கண் அசைவிற்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் இருக்கின்றது. அது அது அவரவர்க்குத்தான் விளங்கும்.

“நீங்கள் எங்கை வாங்கியிருக்கிறியள்?”

“இதே இடத்திலைதான். நம்பர் 18. த குளோஸ். ஆனா அதை இப்ப நாங்கள் வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறம். அந்தப் பெரிய வீட்டிலை நாங்கள் குந்தியிருக்க விசரா எங்களுக்கு. நல்ல கொழுத்த பிஸ்னஸ் ஆளாப் பாத்து குடுத்திட்டம். அவர் எங்கடை மோட்கேஜ்ஜைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“என்ன ஒரு சத்தத்தையும் காணேல்லை” சிறீதரன் இராசலிங்கத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான். அந்த நேரத்தில் அவர்கள் சொன்ன முகவரியை வாகாகச் சுருட்டி முளைக்குள் பதிய வைத்துக் கொண்டிருந்தான் இராசலிங்கம். பின்னர் அவசர அவசரமாக சிறீதரனின் வீட்டிலிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள். நேரே அந்த முகவரியை நோக்கிக் கார் பறந்தது.

அது அழகானதொரு மான்சன் ஹாஸ் (Mansion House). முன்னே ஆளாவு உயரத்திற்கு தண்ணீர்க் குடத்தை

ஏந்தியபடி நிர்வாண கோலத்தில் அழகான ஒரு பெண் சிலை. சரிந்த குடத்திலிருந்து தண்ணீர் சலசலத்தோடியது. அழகான லாண்ட்ஸ்கேப் (land scaping). இரவில் மின்னி அழகு காட்டுவதற்காக தங்களைத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கும் சோலர் விளக்குகள் (Solar lights). இரத்தினக்கற்கள் போல பளபளத்து நிறப்பிரிக்கை காட்டும் குறுணிக் கற்கள்.

வேகத்தைக் குறைத்து காரை நிறுத்துவதற்கிடையில் கதவைத் திறுந்து விழுந்து காலில் அடிப்பட்டுக் கொண்டாள் சுலோசனா.

“இஞ்சை ஜஞ்சு கராஜ் இருக்கு!” என்று கத்தியபடியே உள்ளே ஓடினாள். சுலோசனாவின் சத்தத்தைக் கேட்டு ஜன்னலிப்ரகுள்ளால் ஒரு ரீன் ஏஜ் பெண் எடிப் பார்த்தாள்.

“பிள்ளையள் மூண்டு, அவையள் ரண்டு. ஜஞ்சு பேருக்கு ஜஞ்சு கராஜ்” என்று முனைமுனுத்தான் இராசலிங்கம்.

திரும்பும் கார் நிற்கும் இடத்திற்கு பதகளிப்பட்டு வந்து சேர்ந்தாள் சுலோசனா.

“கமராவைத் தாருங்கோ படம் எடுக்க வேணும். நீங்களும் இருக்கிறியளே...! ஒரு ஒட்டை வீட்டைக் கட்டித் தந்து போட்டு... இருங்கோ சுஞக்கப் பணிய உதிலை” கமராவை வாங்கிக் கொண்ட சுலோசனா மரம் செடி கொடி என அங்கிருந்த எல்லாவற்றையும் படம் பிடித்தாள். சுலோசனாவின் குணம் அறிந்து ஒடுங்கிப் போயிருந்த இராசலிங்கம் காரை விட்டு இறங்கவில்லை.

வீட்டிற்குள்ளிருந்து தொந்தி முதலிலும் உருவம் பின்னருமாக புஸ் புஸ் என்று இரைந்தபடி ஒரு மனிதர் வெளியே வந்தார்.

“Who are you? What are you doing here?”

என்றை :பிரண்டின்றை வீட்டிலை றென்றுக்கு இருந்து கொண்டு என்னை ஆரெண்டு கேட்கிறான் - தமிழில் கறுவிக் கொண்டாள் சுலோசனா.

“I am Bavani’s friend. Do you know Bavani? Bavani is Sri’s wife, Owner of this house!” என்றாள் சுலோசனா.

“What a nonsense you are talking...” கத்தத் தொடங்கினான் அவன். பிரச்சனை உச்சத்திற்குப் போவது கண்ட இராசவிங்கம் காரை விட்டு இறங்கினான். “Sorry... extremely sorry” என்று அந்த மனிதனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். சுலோசனாவை இழுத்துக் கொண்டு காருக்குள் ஏறினான்.

“சுலோ உனக்கொண்டு புரிய வேணும். உம்முடைய பிரண்டினரை வீடெண்டாலும், ஆர் வீட்டிலை நென்றுக்கு இருக்கின்மோ அவைதான் வீட்டுக்குப் பொறுப்பு. சிறீ நினைச்சாக்கவடி தன்றை வீட்டை உடனடியாக வந்து பார்க்க முடியாது. இதுதான் அவுஸ்திரேவியாச் சட்டம். வீட்டைப் பாக்கிறதெண்டா, 24 மனித்தியால் நேர அவகாசம் அவைக்குக் குடுக்க வேணும்.”

அவர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு அவசரமாக வெளியேறி னார்கள். ஜந்து கிலோ மீட்டர்கள் தூரம் ஒடியிருக்கமாட்டார்கள், ஒரு பொலிஸ் கார் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தது.

“பின்னாலை ஒரு பொலிஸ்காரன் எங்களைத் தொடர்ந்து வாழான்” என்றாள் சுலோசனா.

“நான் ஜம்பது ஓடவேண்டிய இடத்திலை ஜம்பதிலை ஒடுறன், அறுபது ஓடவேண்டிய இடத்திலை அறுபதிலை போறன். பிறகேன் உவனுக்குப் பயப்பிட வேணும்”

பொலிஸ்காரன் சமிஞ்சை விளக்கைப் போடுவதும் பின்னர் சௌரன் அடிப்பதுமாக அவர்களைக் கலைத்தான். இராசவிங்கம் எதுவுமே நடவாதது போல தொடர்ந்தும் நிதானமாக காரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். மேலும் இரண்டு கிலோ மீட்டர்கள் தூரம் இந்த விளையாட்டுத் தொடர்ந்தது.

பொறுமையிழந்த பொலிஸ்காரன் வேகத்தை அதிகரித்து ஒரு வெட்டு வெட்டி தனது காரை அவர்களின் காரிற்கு

முன்பாக நிறுத்தினான். காரிற்குள் இன்னுமொரு பொலிஸ்காரன் ஒளிந்து இருந்தான். இராசவிங்கம் ஜந்தும் கெட்டு அறிவும் கெட்டு காரை நிறுத்தினான். இராசவிங்கத்தை காரை விட்டு இறங்க வேண்டாமென்று சுலோசனா கண்டிஷன் போட்டாள். இராசவிங்கம் லைசென்சை எடுத்து பொலிஸ்காரனிடம் நீட்டினான். அவன் அதை வாங்கி அதிலுள்ள படத்தையும் இராசவிங்கத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

“நீங்கள் சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் ஒரு வீட்டிற்குள் அத்துமீறி நுழைந்துள்ளீர்கள். அங்கு படம் எடுத்துள்ளீர்கள். உங்களை கலாவெடுக்கும் கும்பலைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சந்தேகப்படுகின்றோம்” என்றான் பொலிஸ்காரன்.

“அது எங்களது நண்பனின் வீடு. வேண்டுமென்றால் அவர்களைக் கேட்டுப் பாருங்கள்” - இராசவிங்கம்.

“அப்படியில்லை... அது அங்கு குடியிருப்பவர்களின் சொந்த வீடு” - பொலிஸ்காரன்.

“இந்தாருங்கள் எனது நண்பனின் ரெலிபோன் நம்பர்” பொலிஸ்காரனிடம் ரெலிபோன் நம்பரைக் கொடுத்தான் இராசவிங்கம்.

பொலிஸ்காரன் தனது மொபைல்போனை எடுத்தான். “ஸ்பீக்கரில் போடுகின்றேன். அமைதியாகக் கேளுங்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே சிறீதரனுடன் தொடர்பு கொண்டான். சிறீதரன் அது தனது வீடில்லை என்று சொல்லத் தொடங்கியதும் சுலோசனா “பொய் சொல்லுகின்றார்கள்... பொய்... நம்பாதீர்கள்” என்று கத்தத் தொடங்கினாள். பொலிஸ்காரன் தனது ரெலிபோனை இராசவிங்கத்திடம் கொடுத்து சிறீதரனிடம் கதைக்கச் சொன்னான். “நாங்கள் உங்களுக்கு சும்மா பகிடிக்காகச் சொன்னனாங்கள். நீங்களும் சும்மா குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி நம்பி விட்டார்கள். ஏன் இப்ப என்ன நடந்து விட்டது?” என்று வடிவேலு பாணியில் சொன்னான் சிறீதரன்.

பொலிஸ்காரன் ரெலிபோனை வைப்பதற்குள் சுலோசனா முந்திக் கொண்டாள், “அதுதானே பாத்தன். உவங்களாவது

வீடு வாங்கிறதாவது! முதலிலை இருக்கிற வீட்டின்ரை ஜன்னல் கதவுகளை திறந்து மூடப் பழக வேணும். வீடு கிடக்கிற கிடை.”

பொலிஸ்காரன் அவர்களிடமிருந்த கமராவை வாங்கி மெறிக் கார்டை (memory card) எடுத்துக் கொண்டான். “நாளைக்கு சண்சைன் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு நீங்கள் இருவரும் வந்துவிட்டுப் போங்கள்” என்றான்.

“உவன் இன்னுமொரு பதினெஞ்சு டொலருக்கு எனக்கு அழிவு வைக்கப் போறான்” என்றாள் சுலோசனா.

“சுலோ... அவன் பொலிஸ்காரன் இல்லையப்பா! என்னை, உனக்கு ஆரெண்டு அடையாளம் காட்டின தெய்வம்!!” என்றான் இராசவிங்கம்.

•

தென்றல், மாசி 2012 (<http://www.tamilonline.com/thendral>)

தென்றல் சந்திகை சிறுகதைப் போட்டி (2011), அமெரிக்கா

பறக்காத பறகவைகள்

ஓரை

அலாரம் அடிக்கிறது. விடியற்புறம் நான்கு பதினெண்து. காலைக் கடன்களை அவசரமாக முடித்துக் கொண்டு, உடுப்புகளை அணிந்து கொள்கின்றேன். மனைவி தேநீரை நீட்டுகின்றாள். தேநீரை நின்றபடியே ஒரே இழவையாக இழுத்துக் கொள்கின்றேன்.

“என்ன எழும்பியாச்சுப் போல!”

“இரவு முழுக்கப் பிள்ளை நித்திரை கொள்ள விடேல்லை!”

“சரி போட்டு வாறன்.”

கதவைப் பூட்டி விட்டு, ஒரு கள்ளனைப் போல, படிகளிலிருந்து இங்கி இருளிற்குள் நடந்து செல்கின்றேன். மெதுவாக நடக்காவிடில் நாய்கள் விடியலை ஆரவாரப் படுத்திவிடும். தரிப்பிடத்தில் நின்ற ‘ஹாண்டா சிவிக்’ கார் குளிருக்கு ஸ்ராட் செய்ய மறுக்கின்றது. துருப்பிடித்த அந்தக்கார் நீண்ட நாட்களாக எனக்குத் தொல்லை தருகின்றது. கடற்கரைக்குக் கிட்ட இருப்பதால் கார்கள் இலகுவில் துருப்பிடித்து விடுகின்றன. ‘மனுவல் கார்’ என்ற படியால் தள்ளி ஸ்ராட் செய்யலாம். வீட்டிற்குச் சென்று மனைவியை அழைத்து வந்தேன். கார் சரிவில் நின்ற படியால் தள்ளுவதற்கு மனைவிக்கு சிரமமிருக்காது. இருப்பினும் குழந்தை பிறந்து மூன்று மாதங்களில் ‘பச்சை உடம்புக்காரியான்’ அவளிற்கு சிரமம் கொடுப்பதையிட்டு கவலையாக இருந்தது. வேறு வழியில்லை. தள்ளிவிட்டு வயிப்பறைப் பொத்தியபடியே படியேறிப் போகின்றாள் அவள்.

இந்தப் பூபாள ஆரவாரம் எல்லாம் - நியூசிலாந்தில் உள்ள குழமனைகளுக்கு புதினப்பத்திரிகை விநியோகிப் பதற்குத்தான்.

‘மெடோபாங்கி’லிருந்து ‘நேமியூஞா’விற்கு போவதற்கு பதினெண்து நிமிடங்கள் போதுமானது. ‘நேமியூஞா’ சந்தியில் எங்களுக்கான பேப்பர் பொதிகள் காத்திருக்கும். அந்தப் பொதிகளில் ஒரு வெள்ளைப் பேப்பர் வெளியே நீண்டு கொண்டிருக்கும். அதில் எங்களுக்குரிய எண்ணும், போடப்பட வேண்டிய வீட்டின் இலக்கங்களும் காணப்படும். ரவியும் மணியும் காருக்குள் பேப்பர் கட்டுகளை ஏற்றிக் கொண்டு நின்றார்கள். மூன்று கிழமைகளுக்கு முன்பு இறந்து போயிருந்த டாக்டர் ராமச்சந்திரனுக்குப் பதிலாக ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெடியன் வந்திருந்தான். இதுவரை காலமும் அந்தப் பேப்பர் களையும் மணிதான் போட்டுக் கொண்டு வந்தான்.

“நேசன் ஒரு விஷயம். வாற கிழமை நான் மனைவி பிள்ளைகள் ஒஸ்ரேலியா போகின்றோம்” ரவி என்னை நோக்கி வந்தான்.

“நல்லது. எத்தனை கிழமைகள் அங்கு நிற்கின்றிர்கள்?”

“நிரந்தரமாக அங்கு இருப்பதற்குப் போகின்றோம்.”

நான் வியப்பில் ஊமையானேன். நியூசிலாந்து எங்களுக்கு உயிர் வாழ இடம் கொடுத்து உரிமையும் கொடுத்த நாடு. வாழ்வதற்கான பணம், படிக்க வசதி, இலவச மருத்துவம் போன்ற - பிறந்த மண்ணிலே கூட கிட்டாத வாய்ப்புகள். உலகத்திலேயுள்ள அழகான நாடுகளில் இதுவும் ஒன்று. வேலை வாய்ப்புகள் இல்லாமல், வசதியாக வாழ முடிய வில்லையே என்பதால் பிரஜா உரிமை பெற்றுக் கொண்ட சிலர் இன்னொரு நாட்டிற்கு போக எத்தனிக்கின்றார்கள்.

83ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரங்களின் பின்பு ஒரு தொகை யினார் எமது நாட்டிலிருந்து நியூசிலாந்துக்குப் படையெடுத்து வந்திருந்தனர். அதன் பின்னர் பரவலாக வந்து கொண்டிருந்தாலும், 95 ஆம் ஆண்டிலிருந்து படித்தவர்கள் புள்ளி விபர அடிப்படையில் நாட்டிற்குள் வந்து சேர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றார்கள். இப்படி பின்பு வந்தவர்களில் ஒருவர் தானும் படித்த படிப்பிற்கான வேலையை பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. சமூல் நாற்காலிக்கு பழக்கப்பட்டவர்கள்கூட இந்தச் சமலுக்குத் தப்பவில்லை. இதில் மருத்துவர்கள் திரும்பவும் இங்கே

பரீட்சை எழுதினால்தான் விமோசனம் உண்டு. பரீட்சை மிகவும் கடுமையானது. அதனால் சிலர் அயல் நாடான அவஸ்திரேவியாவிற்குச் சென்று அங்கே பரீட்சை எழுதிவிட்டு வருகின்றார்கள். அவஸ்திரேவியப் பரீட்சை சற்று இலகு வானது. கட்டணம் அதிகமானது. 2500 டொலர்களுக்கும் மேல் செலவாகும். டாக்டர் ராமச்சந்திரன் கூட இரண்டு முறை நியூசிலாந்துப் பரீட்சை எழுதி தோல்வி கண்டவர். ஐம்பது வயதைத் தாண்டி விட்ட அவர் மூன்றாவது முறை முயற்சி செய்யும் போதுதான் மூன்று நாட்கள் வெடித்து இறந்தார். படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது நடந்தது. மிகவும் பண்பான மனிதர். மணியின் பிள்ளையின் பிறந்த தின விழாவின் போது கடைசியாக நான் அவரைச் சுந்தித்திருந்தேன். ‘இவர்களுக்கு வேலை செய்வதற்கு படித்த முட்டாள்கள் வேண்டும். அதுக்குத்தான் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு நாட்டிற்குள் வர முன்னுரிமை கொடுக்கின்றார்கள்’ என்று அப்போது சொல்லியிருந்தார்.

ஏழு மணிக்குள் பேப்பரைப் போட்டு முடித்தால்தான் ‘செர்ரி கலர்’ வேலைக்கு சரியான நேரத்திற்குப் போகலாம். அதில்தான் எனது நிரந்தர வேலை.

‘செர்ரி கலர்’ என்பது ‘ஸ்கிரின் பிரின்டிங்’ தொழிற்சாலை. சொந்த நாட்டில் இருக்கும் போது இந்தத் தொழிற்சாலைகளின் பக்கம் நிழலுக்கும் ஒதுங்கவில்லை. அம்மாவும் அப்பாவும் நாங்கள் படித்து நல்ல நிலைக்கு வரவேண்டும் என்பதிலேயே கவனமாக இருந்தார்கள். வறுமைப்பட்ட பெரிய குடும்பம். ஒருவரையும் அப்பா தோட்டப்பக்கம் அண்ட விடுவதில்லை. தானே தனித்து நின்று விவசாயம் செய்தார். எங்கே எங்கள் கவனம் எல்லாம் வேறு திசைகளுக்குத் திரும்பி விடக் கூடாதே என பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தார்கள். நான் கூட பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவான போது “எல்லாரும் படிக்க வேணுமா?” என்று அக்கா அம்மாவிடம் கேட்டா. அம்மா முழுசிய முழுசில் அக்கா பயந்தே விட்டா. பணக் கஸ்டத்தையும் அப்பா படும் வேதனைகளையும் பார்த்து அக்கா இதைக் கேட்டிருக்கலாம். அக்காவின் பிள்ளைகள் இருவரும் படிப்பில் ‘மொக்கு’. அக்காவின் கேள்வியை அப்போது

நான் வேறு விதத்தில் அர்த்தப் படுத்திக் கொண்டேன். பிறகு நான் படித்து முடித்து சொந்த ஊரிலேயே வேலை பார்த்த போது பெற்றோர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சி சொல்ல முடியாதது.. ‘ஈன்றபொழுதில் பெரிதுவக்கும் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்’ என்பதை மெய்ப்பிக்கும் வகையிலே நடந்து கொண்டேன்.

கிழமைக்கு ‘செர்ரிக் கலரில்’ கிடைக்கும் வருமானம் 460 டொலர்கள். இதில் சரிக்குச் சரி அரைவாசி வீட்டு வாடகைக்குப் போய் விடும். மிகுதிப் பணமெல்லாம் ஒவ்வொரு நாட்களையும் நகர்த்துவதற்கு மாத்திரமே போதுமானது. பேப்பர், ‘பிஷா கட்’ போன்ற ‘ரக்ஸ்’ இல்லாத தொழில்களால் கிடைக்கும் வருமானம் கொஞ்சம் ஆறுதல்.

இந்த ‘செர்ரிக் கலரில்’ வேலைக்கு வந்ததுகூட தற்செயல்தான். அப்போது ஆக்லாந்து தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அங்கு வருபவர் களில் பெரும்பாலோனோர் படிப்பதற்கு வருவதில்லை. வேலை தேடியே வருகின்றார்கள். ஒரு சில பாடங்களைப் போட்டு தங்களின் பெயரைப் பதிவு செய்து கொள்கின்றார்கள். பின்னர் மாணவர்களுக்கான வேலை தேடும் இடத்தில் (Student Job Search) வேலை எடுத்துக் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். மீண்டும் அவர்களைக் கண்டு கொண்டால் சரிதான். அங்கே அப்படி நான் எடுத்த வேலைகள் பல. வாழ்க்கையில் விரக்கியையும் சலிப்பையும் ஏற்படுத்திய காலங்கள் அவை. அப்பொழுது எனக்கு மகள் பிறந்திருந்த நேரம். மகிழ்ச்சியாகக் குடும்பத்துடன் இருப்பதை விட்டு இந்த ‘ஸ்டிடென்ற் ஜோப் சேர்ச்’-சில் அலைந்து கொண்டு திரிந்தேன். அது ஒரு ‘பிச்சைக்கார்’ வேலையை வழங்கும் அமைப்பு.

ஒரு முறை நாள் முழுவதும் ‘ஸ்டோக் ரேக்கிங்’ (Stock taking) என்று நட்டு ஆணியளைத் தூசி தட்டிக் கணக் கெடுத்ததற்கு 44 டொலர்கள் தந்தார்கள். தூசி தட்டியதில் ‘வீசிங்’ வந்ததுதான் மிச்சம். இதில் பஸ் போக்குவரத்திற்கு பத்து டொலர்கள். ‘ஆஸ்மா பம்’பின் விலை முப்பது டொலர் கள்.

வீட்டிற்கு வந்து குளித்து வேலைக்குப் புறப்படும் போது - மகன் தொட்டிலிற்குள் கால்களை உதைத்தபடி கிடந்தான், மகன் பள்ளிக்கூட உடுப்பில் பளிச்சென இருந்தாள். மகன் நாலாம் வகுப்புப் படிக்கின்றாள். படிப்பிலே படு சுட்டி.

“அப்பா இந்தப் பறவையைப் பற்றி ரீச்சர் எழுதி வரச் சொன்னவா” கையிலே ஒரு பறவையின் படத்தை நீட்டியபடி கேட்டாள்.

“உது என்ன தீக்கோழியா அல்லது வாங்கோழியா?”

“அப்பா இது எழு எண்ட பறவை. அவுஸ்திரேலியாவிலை இருக்குது.”

“எழுவா? நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. பின்னேரம் இன்றுநெற்றிலை பாத்துச் சொல்லட்டுமா செல்லம்”

அவன் ஏழாற்றத்துடன் தலையாட்டினாள்.

நேரத்திற்கு வேலை செய்யுமிடம் போய் விட்டேன். வாசலில் எனது மனேஜரான ‘அண்டி தொம்ச’னும் தொழிற்சாலை மனேஜர் ‘போலு’ம் சிகரட் பிடித்தபடி பளிப்புகாரினுள் நிற்பது தெரிகிறது. இருவு பெய்த கடும்பனி - குரிய ஓளி பட்டுக் கரைந்து கட்டடத்தின் கூரை மீதிருந்து ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. சிகரட்டைக் கீழே போட்டு காலால் நசுக்கிவிட்டு, காரிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்த என்னை நோக்கி விரைந்து வந்தான் அண்டி. இன்றைக்குச் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை ஒப்புவித்துவிட்டு மீண்டும் தனது காரிலேறிப் போனான். இனிப் பிள்ளைகளை பாடசாலைக்கு கொண்டு போய் விட்டு வர பத்து மணியாகும். அண்டி தொம்சன் வெள்ளை இனத்தைச் சேர்ந்தவன். மிகவும் நல்லவன். அவனது நெடிய தோற்றுமும் வசீகரப் புன்னகையும் எளிதில் எவரையும் கவர்ந்து விடும்.

இந்த ‘செர்ரிக் கலர்’ வேலை கிடைத்த போது பல எண்ணற்ற தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்தன.

“என்னடாப்பா வேலை எடுத்திட்டியாமே! என்ன வேலை? எங்கை?”

“ஒரு பிறிண்டிங் இண்டஸ்ட்ரியலை.”

“அப்ப உன்றை :பீல்ஷிலை இல்லையா? சரி சரி அங்கை என்ன வேலை?”

“கொம்பியூட்டரிலையப்பா!”

“கொம்பியூட்டரும் பரவாயில்லைத்தான். கொம்பி யூட்டரிலை சொவ்வுவயரா? ஹாவுவயரா?”

மனிசருக்கு இருக்கிற பிரச்சினையளுக்கை கேள்வி களைப் பாருங்கள்! தாங்கள் வாழ் நாள் பூராவும் ‘பிசின்’ பூசி ஓட்டனாப் போல ‘இன்கம் சப்போற்றிலை’ இருப்பினம். ஆராவது கொஞ்சம் முயற்சி செய்து வேலைக்குப் போனால் அதுக்கு வியாக்கியானங்கள். அடுத்தவரைப் பரிகசிப்பதிலேயே எப்போதும் இன்பம் காணுகின்றார்கள் இவர்கள்.

நியூசிலாந்தில் வாழ வழியற்றவர்களுக்கு அரசு அமைப்பான ‘இன்கம் சப்போற்’ உதவுகின்றது. நாட்டிற்கு வந்த ஆரம்ப நாட்களில் நானும் உதவி பெற்றேன். வாழ்க்கையும் மிக இனிமையாகக் கழிந்தது. ஆனால் எத்தனை நாட்கள் தான் அதில் தங்கி இருப்பது? ஒரு அறை கொண்ட சிறிய ‘யுனிற்’. அதில் ஒரு கட்டில். அதன் அருகே ஒரு தொட்டில். குசினி. சிறிய ஒடை போன்ற ஹோல். சமைத்தால் நாள் முழுக்க வீட்டிற்குள் மணம். இதுவா வாழ்க்கை?

‘படித்த படிப்புக்குத்தான் வேலை செய்வேன்’ என்று அடம் பிடித்தால் எப்பொழுதுதான் வேலை செய்வது? ‘இன்கம் சப்போற்’ பக்கம் போகப்படாது என்று பிடிவாதம் பிடித்ததில் உடம்பு உருக்குலைந்தது. ‘அண்டி தொம்சனுக்கு’ ஒரு படித்த முட்டாள் கிடைத்துக் கொண்டான். கடந்த மூன்று நான்கு வருடங்கள் - வாழ்க்கையில் பெரிதும் முன்னேற்றும் இல்லையென்றாலும் அமைதியாகக் கழிந்து கொண்டிருக்கிறது. நண்பர்களில் பலர் இன்னமும் ‘இன்கம் சப்போற்’னில் இருந்து கொண்டு, ‘ரக்ஸ்’ இல்லாத வேலைகள் செய்து சொகுச வாழ்க்கை வாழ்கின்றார்கள்.

ஒருமுறை எனது நண்பனின் தந்தை ஒருவர் திடீரென தொழிற்சாலையைப் பார்வையிட வந்திருந்தார். அப்போது நான் ‘ஃபோக் லிவற்’னின் உதவியுடன் பேப்பர் உருளைகளை

நகர்த்திக் கொண்டிருந்தேன். உளவு பார்க்க வந்தவருக்கு மிகவும் திருப்தி. கொம்பியூட்டர் சம்பந்தமாக எழுந்த பிரச்சினைக்கு சொவற்வயரோ ஹாட்வயரோ காரணம் அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொண்டார்.

‘குளோக்’கில் ‘கார்ட்டை’ அடித்துவிட்டு ரொயிலற் பக்கம் போனேன். இரண்டு கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தன. சகிக்க முடியாத தூநாற்றும் கிழம்பிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு மனிதர்கள் ‘சளோம் பிளோம்’ என்று ரொயிலற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சமீபகாலமாக தொழிற்சாலையில் ஏதோ மர்மமான முறையில் சம்பவங்கள் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன. பல வருடங்கள் பழமை வாய்ந்த தொழிற்சாலையில் மூன்று வருடங்கள் வேலை செய்து விட்டேன். கடந்த மாதம் தொழிற்சாலையில் நீண்ட காலமாக வேலை செய்து வந்த மூன்று பேர் - ஒரு இரண்டாந்தர மனேஜர் உட்பட - தமது சுய விருப்பின் பேரில் விலகியிருந்தார்கள். அவர்களில் ‘ராங்’ என்னும் சீன தேசத்தவன் என்னுடன் அன்பாகப் பழகுவான். சுறுசுறுப்பானவன். நகைச்சுவைப் பேர்வழி. அவனிடம் ஏன் விலகுகின்றாய் என்று தூண்டில் போட்டேன். அதற்கு அவன் சம்பளம் போதாது என்று சொன்னான். ‘பணிஸ், மஃபின், பேகர்’ செய்து விற்கப் போவதாகக் கூறினான். அவனது பதில் எனது சந்தேகத்தை மேலும் வலுப்படுத்தியது.

ராங்கை என்றுமே மறப்பதற்கில்லை. எனக்கு தொழிலைக் கற்றுத் தந்தவன். ‘லேபல்’களைத் தரம் பிரிப்பது, மெதினில் மட்டைகள் வெட்டுவது, பொதிகளைக் கட்டுவது, ‘குளு கண்ணால்’ (Glue Gun) ஓட்டுவது போன்றவை. வேலைக்குச் சேர்ந்த முதல்நாள், ‘குளு கண்ணால்’ ஓட்டும்போது வந்த எஞ்சிய பசையைத் திரட்டி உருண்டையாக்கி என் உள்ளங்கைகளில் வைத்தான். ‘என்ன?’ என்றேன். சிரித்துக் கொண்டே தனது முக்கைக் காட்டிவிட்டுப் போனான்.

அந்த மூன்று பேருக்கும் நிர்வாகம் பிரியாவிடை வைத்தது. அதற்கு ராங் மாத்திரமே சமூகமளித்திருந்தான்.

மனேஜர் அவனுக்கு புகழாரம் குட்டுகையில், “இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னர் ராங்கை நான் ஒரு தெருவீதியில் கண்டு பிடித்து இங்கு வேலைக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தேன்” என்றார். ராங் கையைக் கட்டியபடியே குனிந்து நின்றான். அவனது உதடுகளும் கைகளும் நடுங்கின. முடிவில் அவனது இருபத்தைந்து வருட சேவையைப் பாராட்டி, மரத்தாலான அழகிய வேலைப்படுகள் கொண்ட அகப்பை ஒன்றை பரிசாகக் கொடுத்து, அவனைப் பேச அழைத்தார் மனேஜர். ராங்கினது குரல்வளையிலிருந்து காற்றுத்தான் வந்தது. அவனால் பேச முடியவில்லை. அழுதான். அவனது நகைச்சுவை உணர்வு எங்கு போனதென்றே தெரியவில்லை. மனேஜர் அவனை அணைத்து அருகில் இருந்த கதிரையில் அமர்த்தினார்.

அவர்கள் மூவரும் விலகிப் போன மறுவாரம் தொழிற்சாலைக்கு ஒரு இயந்திரம் வந்து சேர்ந்தது. சற்றே பழசாகிப் போன பெரிய இயந்திரம். தடித்த ‘கார்ட் போட்’ போன்ற மட்டைகளை விரும்பிய டிசைன்களில் வெட்டுவதற்குரிய இயந்திரம் அது. அத்துடன் ஆறு புதியவர்களை தற்காலிக மாக வேலைக்கு எடுத்திருந்தார்கள். பெரிய மல்லர்களைப் போன்றிருந்த அவர்களும் என்னைப் போலவே வேலை எடுத்து வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒன்றிரண்டு பேர் நித்திரையால் எழும்பியதும் வீட்டிலிருந்து நேரே இங்கு வந்துவிடுவார்கள். காலைக்கடன்கள் தொட்டு கண்ணில் தேநீர் அருந்துவது வரை எல்லாமே இங்குதான். கழிப்பறையின் உள்ளே இருப்பவர்கள் நிச்சயமாக அவர்கள்தான்.

கன்றுக்குள் சென்று எனது மதியச் சாப்பாட்டை அங்கு வைக்கும் போது, அங்கே பொல்னியப் பெண் சுவாதா இருப்பதைக் கண்டேன். ‘கோர்ன் :பிளோகஸ்’ சிற்குள் பாலை ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள். ‘எல்கிரீன் பிரிண்டிங்’கில் கை தேர்ந்தவன் அவள். கடின உழைப்புக்காரி. இங்கே எத்தனை மணிக்கு வேலைக்கு வருகின்றாள், வேலை முடித்துப் போகின்றாள் என்று ஒருவருக்கும் தெரிவதில்லை.

“இரு ஏழ மணி மட்டும் ‘ஓவர் டைம்’ செய்ய முடியுமா?”

“மாதக் கடைசி. நிறைய வேலைகள் இன்னும் முடிக்கப்படாமல் இருக்கு. காலை விடிய நாலு மணிக்கு வர முடியுமா?”

“சனிக்கிழமை? ஞாயிற்றுக்கிழமை?”

எல்லாவற்றிற்கும் ‘ஓம்’ என்றுதான் சொல்லுவாள் அவள். குளிர் காலம் என்றால் வெப்பத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு ‘கீற்றரை’ தன்னுடன் வைத்திருப்பாள். “நரகத்தில் ஒரு இரண்டு மணித்தியாலம் ஓவர் டைம் இருக்கு. வேலை செய்ய முடியுமா என்று கேட்டாலும் வேலை செய்வாள் கவாதா” என்று அங்கு வேலை செய்பவர்கள் அவளைப் பற்றிச் சொல்லுவார்கள். ‘பண்பிசாக்’ என்பது அவளின் பட்டப் பெயர்.

நாற்பது கிலோ இருக்கக் கூடிய பேப்பர் உருளையைத் தூக்கி மெழினில் பொருத்தினேன். தொழில் ரீதியாக இருப்பத்தைந்து கிலோவிற்கு மேல் தூக்கக் கூடாது என்று சட்டம் இருக்கின்றது. ‘கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்’ என்று நினைத்துக் கொண்டு இங்கு எதுவுமே கதைத்துவிட முடியாது. ‘முட்டாள்’ என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மற்றும் ஒருநாளைக்கு நாலைந்து தடவைகள் இப்படித் தூக்கி வைப்பதற்காக இன்னொருவனைத் தேடி அலைவதும் புத்திசாலித்தனமற்றது. ‘கற்றவனுக்கு சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு’ என்று அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா. நாட்டுப் பிரச்சனையஞக்கை அலைந்து, நாலு வரு'ப் படிப்பை நாலிரண்டு வரு'த்துக்குள்ளை முடித்தோம். அதுவும் நாடாறு மாதம்; காடாறு மாதம். எதற்காக இந்த வாழ்க்கை? எட்டு வருட படிப்பெல்லாம் எதற்காக? வீண்! இப்படியான இடங்களிலை வந்து இறப்பதைவிட அந்த ‘சிறப்பை’ விட்டுக் கொடுப்பதில் தப்பில்லை.

பேப்பர் உருளையை எக்கித் தெக்கி தூக்கி வைத்ததில் முச்ச வாங்கியது. உடலை ஆசவாசப்படுத்தி நிமிர்கையில் ‘சேல்ஸ் மனேஜர்’ ஒரு துண்டுப் பேப்பருடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். பேப்பரில் ஒரு புது வேலை முளைத்திருந்தது. அதை முதலில் செய்யும்படி சொன்னார். அவரும் நல்ல மனிதர்தான். ‘மனேஜர்’ என்ற அடைமொழி இருந்தால்

‘சேல்ஸ் மனேஜர்’ என்ன ‘வேஸ்ற் மனேஜருக்கும்’ மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். எல்லாரும் தருகின்ற வேலையை மகிழ்ச்சியுடன் ‘ஆழம்’ என்று சொல்லி, மறு பேச்சுப் பேசாமல் கச்சிதமாகச் செய்வதால் நானும் ‘நல்லவன்’ என்று பேர் எடுக்கின்றேன்.

சிம்மாசனத்தில் ஏறிய பேப்பர் உருளை இறங்கியது. இன்னொரு உருளை ஏறியது. முச்சம்.

இந்தப் பேப்பர் உருளைகளுடன் தினமும் உறவாடிய தில் ஒருமுறை எனது இடது புற வயிற்றில் வலி கண்டது. அதனால் குடும்ப வைத்தியரை அடிக்கடி சந்திக்கலானேன். அவரும் பொறுமையாக என்னைப் படுக்க வைத்து, வயிற்றை அமர்த்திப் பார்த்துவிட்டு ‘ஒன்றுமில்லை’ என்பார். நானும் ஒரு முடிவு காணும் வரை அவரைச் சந்தித்துக் கொண்டே இருந்தேன். பொறுமையை இழந்த டாக்டர், கடைசியில் ‘கவர்மெண்ட் ஹெல்பிட்டல்’ போக வேண்டும் என்றார். அங்கே ஒரு நுண்ணிய உபகரணத்தை வாயின் மூலமாகவோ அல்லது குத்ததின் மூலமாகவோ உள்ளே செலுத்தி பரிசோதிப்பார்கள் என்றார். ‘எது வரைக்கும் செலுத்துவார்கள்?’ என்ற எனது சந்தேகத்திற்கு ‘வேறு எதுவரைக்கும்? வலி கண்டுள்ள இடம் வரைக்கும்தான்’ என்றார் டாக்டர். அவ்வளவுந்தான். அன்றுடன் வலி பறந்து போனது. அனேகமாக அந்த வலி அவர் சொன்ன அந்த இரண்டு பாதைகளில் ஒன்றினுநாடாகத்தான் தப்பிப் பிழைத்திருக்க வேண்டும்.

சேல்ஸ் மனேஜர் தந்த வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, அந்த பதறிக் கொண்டு ஓடி வந்தார்.

“ஆர் உதைச் செய்யச் சொன்னது?”

“சேல்ஸ் மனேஜர்!”

“நான் தந்த வேலை மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்குள் குடுத்தாக வேண்டும்.”

காலை எட்டி வைத்து கோபத்துடன் ‘ஓபிஸ் றாமிழ்’கள் போனார். இரண்டு பேரும் கொஞ்ச நேரம் வாக்கு

வாதப்பட்டார்கள். போன வேகத்தில் திரும்பி என்னிடம் வந்தார் அன்டி.

“பரவாயில்லை. சேல்ஸ் மனேஜருடைய வேலையை முதலில் முடியுங்கள். அவருக்கு இண்டைக்குத்தான் கடைசி நாள்” சொல்லிவிட்டு மீண்டும் ஓபீஸ் நூழை நோக்கிப் போனார்.

“அவருக்கு இண்டைக்குத்தான் கடைசி நாள்!” எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இங்கே என்னதான் நடக்கின்றது? அன்டியை கலைத்துக் கொண்டு பின்னாலே ஒடினேன்.

“சேர்! நான் உங்களோடை ஒன்று கதைக்க வேண்டும்”

“நேசன் பயப்படாதீர்கள். லஞ்சிற்குப் பிறகு ஆறுதலாகக் கதைப்போமே!”

மதியம் கழிய அன்டி தொம்சன் தனது அறைக்குள் வரும்படி என்னைக் கூப்பிட்டார். முன்னால் உள்ள கதிரையில் அமரும்படி சொன்னார். மேசையின் மீது ஒரு பேப்பரை என் முன்னே வைத்தார்.

“Due to the tough trading conditions and the liquidation of a major client, Seri colour was placed into voluntary liquidation. Therefore ...” இன்னும் பத்து நாட்களில் தொழிற்சாலையை முட இருக்கின்றார்கள் என்று அதில் இருந்தது. எனதலை சுழன்றது. மேசையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டேன். பூமியதிர்ச்சி வரும்போது மேசையைப் பிடித்தென்ன மரத்தைப் பிடித்தென்ன! இருபத்தெந்து வருடங்கள் ஆட்டம் காணாத தொழிற்சாலையை நம்பி என் படிப்பைக் கை விட்டேன். இடையில் வேறு எந்தவொரு தொழிலுக்கும் முயற்சி செய்ய வில்லை. இப்போது எதை வைத்துக் கொண்டு வேலை தேடுவது? பட்டங்கள் அறுந்து பல வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன.

அதன் பின்பு வேலை ஓடவில்லை. மனம் உடைந்து விசராக இருந்தது. மனைவிக்கு ரெவிபோன் செய்து விஷயத்தைச் சொன்னேன். அந்த அதிர்ச்சியில் அவள் பயந்து போனாள். வேலை முடித்து வெளியே வரும்போது, அந்த

பொல்லியப் பெண் கால்களை பக்கவாட்டிற்கு விரித்த படி, சிறுகுகளை இழந்த ஒரு பறவையைப் போல மர நிழலில் விழுந்து கிடந்தாள். வேலை செய்யும் காலங்களில் ஒரு போதும் நான் அவளுடன் கதைத்தத்தில்லை. இன்று ஏனோ அவளுடன் கதைக்க வேண்டும் போல இருந்தது. அவளிற்கு அருகே போய் நின்றேன். நிமிர்ந்து பார்த்திவிட்டு பின்புறத்தில் ஓட்டிக் கொண்ட மண்ணைத் தட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

“கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள் என நினைக்கின்றேன். நீங்கள் என்ன செய்வதாக இருக்கின்றீர்கள்?”

“நான் ஒஸ்ரேவியா போவம் என்டு ஜோசிக்கிறேன். அங்கு வேலை வாய்ப்புக்கள் அதிகம் என்று சொல்கின்றார்கள். அங்கையாவது படிச்ச படிப்பிற்கு வேலை கிடைக்குதா பார்க்கலாம்.”

“என்னால் வேறு எந்தவொரு நாட்டிற்கும் போக முடியாது. இன்னும் அகதியாக சிறுகொடிந்த ஒரு பறவையைப் போலவே இங்கு இருக்கின்றேன். இந்த நாட்டிற்கு நான் வரும்போது கொடுத்த உண்மையான வாக்குமூலத்தில் ஏதோ தவறு நேர்ந்துவிட்டது. பிரஜா உரிமை தர மறுக்கின்றார்கள்”

அவளுடைய கதையை ஏற்கனவே நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன்.

“என்னைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். பொல்லியாவில் இருந்து 95ஆம் ஆண்டு இங்கு வந்தேன். அப்போது அங்கே ஒரு பெரிய இனப்படுகொலை நடந்தது. பொல்லிய - சேர்பிய படைகள் கிழக்கு பொல்லியாவில் உள்ள பல ஆயிரக்கணக்கான முஸ்லிங்களை படுகொலை செய்து புதைகுழிகளில் போட்டார்கள். அதில் எனது கணவரையும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் பறிகொடுத்தேன். அங்கிருந்து தப்பி வர ஒரு பிரயாண தரகார் எனக்கு உதவி புரிந்தான். அவன் கேட்ட பணத்தை இன்னமும் என்னால் கொடுக்க முடியவில்லை. அதனால்தான் இங்கு இரவு பகலாக வேலை செய்து வருகின்றேன்.” அவளின் வேதனைகளில் மனப் பூர்வமாக இரக்கப் பட்டேன். அந்தச் சிந்தனையுடன் வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

மனைவி தேநீரைத் தந்துவிட்டு சற்றே தள்ளி நின்றாள். நான் ரெவிபோனைக் கையில் பிடித்தபடி, முகவரிகள் எழுதப்பட்டிருந்த ‘டைரி’யை ஓவ்வொரு பக்கமாகத் தட்டிக் கொண்டிருந்தேன். மகள் எட்டி எட்டிப் பார்த்துவிட்டு ஒளிந்து கொண்டாள். ‘ஓ! காலமை ஏதோ பறவையைப் பற்றிக் கேட்டவள். மறந்தே போய் விட்டேன்.’ எங்களுக்கு இருக்கிற பிரச்சனையஞ்சகை பிள்ளைகளை தவிக்க விடக் கூடாது.

“இஞ்சை வா செல்லம். இரண்டு பேருமா சேர்ந்து இன்றெந்திலிலை அந்தப் பறவையைத் தேடுவம்.”

“அப்பா... இன்டைக்கு ரீச்சர் அதைப்பற்றிச் சொல்லித் தந்தவா. EMUவைஎழு. ஈம்யூ அல்லது ஈமியூ எண்டும் சொல்லலாமாம். உயிர் வாழும் பறவையளிலை தீக்கோழிக்கு அடுத்த பெரிய பறவையாம். சாம்பல் நிற உடல் கொண்ட அது தாவரங்களையும் பூச்சிகளையும் உண்ணும். 50 கிலோமீட்டர் வேகத்தில் செல்லும். 2 மீட்டர் உயரமும், 50 கிலோகிராம் எடையும் கொண்டது. அவுஸ்திரேலியாவில் பரவலாக இருக்கிறது. அது ஒரு பறக்காத பறவை.” ரீச்சர் சொல்லிக் கொடுத்தது போல கடுகதி வேகத்தில் மகள் சொன்னாள்.

“இரண்டு மீற்றர் உயரம். ஐம்பது கிலோகிராம் எடை. பறக்காத பறவை. அது நாங்கள் தான்டா செல்லம்” அவளைக் கட்டிப் பிடித்து செல்லமழை பொழிந்தேன்.

“அப்பாவுக்கு விசர்” சொல்லியபடி துள்ளிக் கொண்டு மறைந்தாள் அவள்.

●

யுகமாயினி, தை 2011

சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் ('பறக்காத பறவைகள்') - 'செம்பியன் செல்வன்' ஆ. இராஜகோபால் ஞாபகார்த்தச் சிறு கதைப்போட்டி (2010), ஞானம் சஞ்சிகை, இலங்கை

ஒரு வகை உறவு

துரை

இன்று வியாழக்கிழமை. ‘ரீம் ஸீடர்’ வந்து ஆளியை அழுத்தி வேலையைத் தொடக்கி வைத்தான். ‘ஃப்ரீ வே’யிலை வாகனங்கள் வாற் மாதிரி ‘சுக்கா சுக்கா’ எண்டு புத்தகக் கட்டுகள் பெல்வில் வந்து கொண்டிருந்தன. புழுத்த மணமொன்று மந்தமாருதமாகிறது. மனித இயந்திரங்களாக நாங்கள் இருவரும்! வரிசையாக வந்து கொண்டிருக்கும் புத்தகக் கட்டுகளுக்கு இடமும் வலமுமாக நின்று வேலை செய்து கொண்டிருந்தோம். வலது புறத்தில் இருப்பவன் ஞோமன். போலண்ட் நாட்டைச் சேர்ந்த ‘போலிஸ்’ (Polish) இனத்தவன். எங்களூர் நாதஸ்வர தவில் வித்துவான்களுடைய ‘கிருதா’வைப் போலிருக்கும் தலை மயிரை நீவி விட்டுக் கொண்டவாரே கடின உழைப்பில் அவன்.

கீரைப்பிடி பிடிக்கிறமாதிரி பத்துப் பத்துப் புத்தகங்களாகப் பிடிச்சு ஒரு மெல்லினிலை நீட்ட அது கயிறு போட்டுக் கட்டி விடும். பின்பு குறுக்குப் புறமாக நீட்ட இன்னொரு கட்டு. அப்படியே அங்கை இஞ்சை பாக்காமல் குனிந்து ‘பல்ள’றில் (Pallet) உள்ள பெட்டிக்குள் அடுக்க வேண்டும். முதுகு சொறிந்தா மூக்கு வந்தா ஒண்டும் செய்ய முடியாது. அது தன்பாட்டிலை வந்த மாதிரி போக வேண்டியதுதான். காலையில் எட்டு மனிக்கு தொடங்கும் வேலை எடுத்தல் - நீட்டல் - கட்டுதல் - குனிந்து வைத்தல் என்றுபடியே நான்கு மனி வரை தொடரும். இடையே இரண்டு ‘ரீ பிழேக்’, ஒரு ‘லஞ்’. செக்கில் பூட்டிய மாட்டிற்கும் ஓய்வுண்டு. “இந்தப் ‘புறோசஸ்’ வேலையைப் போல ஒரு தரித்திரம் பிடித்த வேலை உலகத்திலை வேறை எதுவும் கிடையாது” ஞோமன் புறுப்புறுத்துக் கொண்டான்.

‘டயமண்ட் பிறஸ்’ - ‘ஓ.ப்செர் பிறின்ராங்’. தூரத்தே ‘உஸ் உஸ்’ என்ற தாள் லயத்துடன் விசிறி அடிக்கும் இயந்திரங்கள். ஓவ்வொரு இயந்திரங்களும் விதம் விதமான சத்தங்களை எழுப்பும். மொத்தத்தில் அது ஒரு சத்தங்களின் கலைக்கூடம். காது செவிடாகிப் போய்விடாமல் இருக்க ‘காதடைப்பான்’ (ear plug) போட்டுக் கொண்டுதான் இங்கு வேலை செய்ய வேண்டும். அந்தக் காதடைப்பானை தூக்கி எறிந்துவிட்டு விசர் பிடித்தது போல அங்கு நிற்கின்றேன். இப்பொழுது எனது தலையை எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரே சத்தம் - மனைவி கல்யாணிதான்.

நேற்று மாலை எனக்கும் மனைவிக்குமிடையே கடுமையான வாக்குவாதம் நடந்திருந்தது. வேலை முடிந்து களைத்துப் போய் வந்திருந்தேன். கல்யாணி சண்டையைத் துவக்க உகந்த தருணமாக அந்த நேரத்தைந்தான் தெரிவு செய்வாள்.

கல்யாணியின் அம்மா, எனது மாமியார் யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்று கிழமைகளுக்கு முன்பாக இறந்துவிட்டார். எங்களுக்கு போன சனிக்கிழமைதான் தகவல் கிடைத்தது. தகவல் கிடைத்த போது செத்தவீடு எல்லாம் முடிந்து விட்டது. வடபகுதி வழமையைப் போல புற உலகிலிருந்து முற்றாகத் துண்டிக்கப் பட்டு இருந்தது. பிரச்சினைகள் உச்சமாக நடந்து கொண்டிருந்த நேரம். ரெலிபோன் இணைப்புகள்கூட அப்பொழுது வேலை செய்யவில்லை. மாமியார் இறந்த போது கல்யாணியின் அப்பாதான் அங்கே கூட இருந்தார். கல்யாணியின் தம்பி சுவிசில் இருக்கின்றான். அவனால் சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பிப் போக முடியாத குழந்தை. கல்யாணி யாழ்ப்பாணம் போவதற்கு அடம் பிடித்தாள்.

சாப்பாட்டுக் கோப்பைக்குள் கை வைக்கத் தொடங்கும் போது, கல்யாணி தன் முதலாவது அஸ்திரத்தை என்மீது வீசினாள்.

“அப்பா பாவம். தனிச்சுப் போனார். நாங்கள் போனா இந்த நேரத்திலை கொஞ்சம் ஆறுதலா இருக்கும்.”

“செத்தவீடு முடிஞ்ச மூண்டு கிழமையாப் போச்சு. இனி அங்கை போய்ப் பிரயோசனம் இல்லை. இப்ப போனாக்கூட யாழ்ப்பாணம் போகலாமோ தெரியாது.”

“இப்ப பிரச்சினையள் கொஞ்சம் குறைஞ்சிட்டுது என்டு கதைக்கினம்.”

“போற்றை விட்டிட்டு கொஞ்சக் காசை அனுப்பினோ மெண்டால் அப்பாவுக்கும் உதவியா இருக்கும். பிரச்சினையள் திரும்ப எப்ப துவங்கும் என்டு சொல்லேலாது. அதுகளுக்கை மாட்டுப்பட்டுப் போனால், இஞ்சை வேலைக்கு உலை வைச்சுப் போடுவான்கள்.”

“அப்ப நீங்கள் நில்லுங்கோ. நானும் பிள்ளையனும் போட்டு வாறும்.”

“அதுகளின்ற படிப்பு வீணாப் போகும்.”

“சின்ன வகுப்புத்தானே. பிரச்சினையில்லை.”

“எனக்கெண்டா இது நடக்கிற காரியமா தெரியேல்லை.”

“உங்களுக்கு காசு. இப்ப அதுதானே உங்கட பிரச்சினை?”

“காசு எண்டாப்போல உமக்கேதோ சும்மா வருகிறமாத்திரி. இப்ப ஒஸ்ரேவியாவிலை இருந்து இலங்கைக்கு நாலு பேர் போய் வர பத்தாயிரம் டொலர் மட்டிலை முடியும்.”

“தேவையெண்டு வந்தா காசைப் பாக்கேலாது.”

“நீர் உழையும். உழைச்சுப் பாரும். அப்ப தெரியும் காசின்ற அருமை.”

“எனக்கு இப்ப வேலை இல்லையெண்டதைக் குத்திக் காட்டிறியளோ? செத்தவீட்டுக்கு உதவாத காசை வைச்சு என்ன செய்யப் போறியள்?”

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கு ‘காசு’ என்றவுடன் வெறி பிடித்தது. வெறி கையிலே இருந்த சாப்பாட்டுக் கோப்பைக்குத் தாவியது. சாப்பாட்டுக் கோப்பை கல்யாணியை நோக்கிப் பற்றத்து. கல்யாணி குனிந்து கொண்டாள். கோப்பை

சவர் மீது மோதி, சாப்பாடு சுவரிலும் ‘காப்பெற்றி’லுமாகப் பரவியது.

அறைக்குள்ளே இருந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தார்கள். ‘காப்பெற்றிலே கொட்டியிருந்த சாப்பாட்டைத் துடைப்பதற்காகக் குந்தி இருந்தார்கள்.

“போங்கோ உள்ளுக்கை. போய்ப் படியுங்கோ. உது உப்பிடியே கிடக்கட்டும்” ‘செற்றி’க்குள் புதைந்து போயிருந்த கல்யாணி கத்தினாள். அவளின் கண்கள் செர்ரிப்பழங்கள் போல் சிவந்து போயிருந்தன. பயத்தில் பிள்ளைகள் இருவரும் உள்ளுக்குள் ஓடிப் போனார்கள்.

பொறுமையை மீறி வாய்க்கு வந்தபடி கத்தினேன். பசி அகோரம். வேலைக் களைப்பு. கோபத்தில் அங்குமின்குமாக நடந்தேன். பட்டென்று காரை எடுத்துக் கொண்டு நண்பன் ராஜனின் வீட்டிற்குப் போனேன். இரவு நெடு நேரமாகிய பின்பே வீட்டிற்கு வந்தேன். நண்பனின் வீட்டில் கொஞ்சம் குடித்து விட்டு வந்தந்தால் காரிற்குள் படுத்து உறங்கிக் கொண்டேன்.

இன்று வேலைக்குப் புறப்படும் வரைக்கும் கல்யாணியும் பிள்ளைகளும் என்னுடன் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.

“என்ன துறை இன்டைக்கு ஒரே ‘லல்லா’ இருக்கிறீர்?” வேலை செய்து கொண்டே நோமன் கேட்டான்.

“ஒண்டுமில்லை” நோமனுடன் கதைத்தால் மனம் ஆழுதலடையலாம் போல் இருந்தது.

நோமன்கூட விவாகரத்து செய்து இருபத்தைந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. அவனும் மனைவியும் தமது சுய விருப்பின் பேரிலேயே பிரிந்து கொண்டார்கள். நோமன் அவளை வீட்டுப் பிரியும்போது, அவர்கள் வசித்து வந்த வீட்டை அவளுக்கே எழுதிக் கொடுத்துவிட்டான். தான் ஒரு வாடகை வீட்டில் போய் இருந்து கொண்டான். இப்பொழுது நோமனுக்கு அறுபத்தைந்து வயதாகிறது. அடுத்த வருடத்திலிருந்து ஓய்வு பெற இருக்கின்றான். இவ்வளவு காலமும் உழைத்துச்

சேமித்த பணத்தைக் கொண்டு தனக்கென ஒரு வீட்டைக் கட்டி முடித்துவிட்டான். நோமனைப் பார்ப்பவர்கள் அவனது வயதை மதிப்பிட மாட்டார்கள். அவ்வளவிற்கு மிக இளமையாகவும் பலசாலியாகவும் இருந்தான். அவன் தனது நாட்டில் இருந்த காலத்தில் இரண்டு வருடங்கள் இராணுவத்தில் இருந்தான். அப்போது போலண்டில் கட்டாய இராணுவ சேவை இருந்தது.

நோமனின் சாப்பாடு அப்பினும் வாழைப்பழமும் தான். மதியம் சாப்பிட்டுவிட்டு, இயந்திரங்களின் பிண்ணால் உள்ள மறைவிடத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான். நான் சாப்பாட்டில் ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டு அவனுக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்று செருமினேன்.

“நோமன்! எனக்கும் மனைவிக்குமிடையே சண்டை..”

“என்ன? என்ன?” பதறிக் கொண்டே நித்திரைத் தாக்கத் திலிருந்து எழும்பினான் நோமன்.

நான் நடந்தவற்றை ஒவ்வொன்றாகச் சொன்னேன்.

“எப்பிடியும் மாயியின் செத்த வீட்டிற்கு நீங்கள் போயிருக்க வேண்டும். உங்கள் மதம் - அப்பா அம்மாவை இறைவனிற்கும் மேலாக வைத்திருக்கின்றது அல்லவா!” என்றான் அவன்.

“ஓம் நோமன். பிழை விட்டிட்டன் போலை கிடக்கு.”

“நான் நேற்று வேலைக்கு வரவில்லை அல்லவா! ஒரு புதினம் சொல்கின்றேன், கேள்!! என்னுடைய ‘எக்ஸ் வைவ்’ நேற்றுக் காலை எனக்கு ரெவிபோன் செய்து தன்னை ஒருக்கா ‘சென்ற் கில்டா மெடி கிளினிக்குக்கு’ (St Kilda medical clinic) கூட்டிக் கொண்டு போக முடியுமா என்று கேட்டான். நேற்று முழுக்க என்னுடைய பொழுது அவனுடன் கழிந்தது” என்று சொன்னான் நோமன்.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒருபோதும் லீவு என்று எடுக்க மாட்டான் நோமன். “தன்னுடைய ‘சா வீட்டுக்குத்தான்’ நோமன் லீவு எடுப்பான்” என்று அவனைப்

பற்றிச் சொல்லுவார்கள். ‘மெடிக்கல் லீவு’ எடுப்பது கூட மிக அருமை. அவனும் மனைவியும் பிரிந்து இருபத்தைந்து வருடங்கள் கழிந்து விட்ட நிலையில் இது எப்படி நடந்தது?

“இதற்கு முன்பும் அப்படிப் போயிருக்கிறோ?” வியப்புடன் கேட்டேன் நான்.

“இரண்டொரு தடவைகள் அவளிடம் போயிருக்கின்றேன். ஒன்று எங்களுடைய மகனின் கலியாண வீட்டிற்கு. நாங்கள் பிரியும்போது மகன் அம்மாவுடன் இருந்தான். பிறிதொருநாள் ‘கரண்ட் வயர்’ அறுந்து திருத்திக் குடுக்கப் போனேன். தண்ணிப் பைப் உடைஞ்சுதெண்டு ஒருக்கா. இது நான் நினைக்கின்றேன் நாலாவது தரம் எண்டு. என்ன செய்வது? என்னை விட்டுப் பிரிந்தாலும் அவள் இன்னொரு திருமணம் செய்யவுமில்லை. திரும்பி ஒரு தடவையாவது சொந்த நாட்டிற்கும் போகவில்லை.”

அவர்களின் உறவை நினைத்து நான் குழம்பிப் போனேன். இது விடயத்தில் எனக்கும் கல்யாணிக்குமிடையே இருக்கும் பிரச்சினை தூசுதான். மனம் என்னுள்ளே தீவிர விசாரணை செய்கிறது. ஒப்பீடு அடுத்தவருடன் நிகழ்த்துகிறது. வேலை முடிந்து வீட்டிற்கு வருவதற்கு ஆயத்தமாகின்றேன். திறப்புக்கோர்வையில் கொழுவியிருக்கும் ‘கீ ராக்’கில் உள்ள குடும்பப் புகைப்படத்திலிருந்து கல்யாணி முறைத்துப் பார்க் கின்றாள். பெண்கள் என்றால் என்ன அவ்வளவு இளக்காரமா? விட்டுக் கொடுத்தலும் பொறுமையும் எங்களுக்கு மாத்திரமா சொந்தம்? உங்களுக்குக் கோபம் வந்தால் அடிப்பியள், பிறகு தேவை வந்தால் அணைப்பியள்! உங்களால் மட்டும்தான் சாப்பாட்டைத் தூக்கிச் சூழ்ந்தி ஏறிய முடியுமா? ஒரு சோற்றுப் பருக்கையின் விலை என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? கல்யாணி பொரிந்து தள்ளினாள்.

மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு போனால் மகிழ்ந்து போவார்கள் என கடைக்குப் போனதில் வீடு வர தாமதமாகிவிட்டது.

கதவைத் தட்டுகின்றேன். திறக்கவில்லை. ‘கல்யாணி’ என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். சத்தமில்லை. என்னிடமுள்ள

திறப்பினால் வீட்டின் கதவைத் திறந்து உள்ளே செல்கின்றேன். அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. வீட்டினில் மனவியையும் பின்னை கணையும் காணவில்லை. ஒவ்வொரு அறையாகச் சென்று பார்த்தேன். மேலும் அதிர்ச்சி. உடுப்புகள், ரீ.வி., கொம்பியூட்டர், டைனிங் ரேபிள், ஒரு பெட் போன்றவையும் மாயமாக மறைந்திருந்தன.

கல்யாணி

அதிர்ச்சி வைத்தியம் தான் இனிமேல் மருந்து என்று தீர்மானித்தேன்.

பள்ளிக்கூடத் தோழி சுகுணா எனக்குக் கிட்ட இருந்தாள். எனக்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் அவள் செய்து தந்தாள். ஒரே ஒரு நாள் அவளுடன் தங்கி விட்டு இலங்கைக்குப் புறப்பட்டேன். கொழும்பில் எனது மாமா மாமி இருந்தார்கள். மாமாவும் மாமியும் எனக்கு நல்ல ‘சப்போட்’. நான் சுகுணாவின் வீட்டில் தங்கியிருந்த இரவு, துரை அங்கே வந்து என்னை விசாரித்தார். ‘எனக்குத் தெரியாது’ என்று சொல்லி அவரை அவமானப்படுத்தி வீட்டு வாசலிலேயே வைத்து திருப்பி விட்டாள் சுகுணா.

இரண்டு நாட்கள் கொழும்பில் தங்கிவிட்டு, மிகவும் கஸ்டப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். வரும்போது மாமியும் என்னுடன் கூட வந்தார். அப்பா, ஆஸ்மா டயபிற்ரீஸ் போன்ற வருத்தங்களுடன் ஒரு அறையினுள் முடங்கிக் கிடந்தார். அம்மாவின் இறப்பு அப்பாவை நடைப்பிணமாக்கி விட்டது.

எங்களைக் கண்டதும்,

“ஏன் இஞ்சை வந்தனீ?” என்று நெஞ்சு படபடக்கக் கத்தினார்.

“அப்பா, ஏன் உப்பிடிக் கதைக்கிறியள்? உங்களைப் பாக்கத்தான் வாழும்” அப்பாவின் கேள்வியில் மனம் உடைந்து நொருங்கிப் போனேன். பின்னைகள் அப்பாவுக்கென்று விதம் விதமான பொருட்களுடன் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் திகைத்துப் போனார்கள்.

“வரவேண்டாம் என்டு ஆர் சொன்னது? வாருங்கோ. தாராளமாக வாங்கோ. குடும்பத்தோடை ‘பமிலியா’ வாங்கோ என்டுதான் சொல்லுறங்.”

துரை நன்றாகவே போட்டுக் குடுத்திருக்கின்றார் என்று புரிந்தது.

“அப்பா, உங்களைப் பாக்க என்டுதான் அவரோடை சண்டை பிழிச்சுக் கொண்டு வாறன். எவ்வளவோ போராட்டங் கருக்கு மத்தியில் கஸ்டப்பட்டு வாறன், நீங்கள் போ என்டு கலைக்கிறியள்!”

‘கலியாணம் முடிச்சுப் போயிட்டா, பிறகு அது இது என்டு எங்களிட்டை வரப்படாது. நீங்களே உங்கடை பாட்டைப் பாத்துக் கொள்ள வேணும்’ அப்பா சொல்லுறார்.

எங்களின்ற மனதின்ற வலியைப் புரிந்து கொள்பவர் யார்? பிரிந்து வருவதை அப்பாவும் விரும்பவில்லை. சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலை இற்றை வரைக்கும் இதுதானே! அம்மாவின் செத்தவீட்டிற்கு போக அனுமதிக்காதவரை - கண் காணாத இடத்திலை கொண்டு வந்து காசைப் பிசாசாக நினைக்கிற புருஷனின் சித்திரவதைகளை - அனுபவித்துக் கொண்டு வாழ வேணுமாம். அப்பாவும் ஆண் வர்க்கம்தானே!

மாமி எங்களுக்கிடையே சமாதானம் பிடித்தாள்.

“சுரி வந்திட்டாய். இரண்டொரு கிழமைகள் இருந்துவிட்டுப் போ” என்றார் அப்பா. மாமி என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார். கண் காட்டினார். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. இப்பொழுது கதைத்தால் எல்லாம் குழம்பி விடும்.

அன்று முழுவதும் பின்னைகள் நேர வித்தியாசத்தால் மாய்ந்து மாய்ந்து நித்திரை கொண்டார்கள். முழிக்கும் நேரங்களில் அப்பாவுடன் போயிருந்து கதைத்தார்கள். வாஞ்சையுடன் அப்பாவை ‘தாத்தா’ என்று சொல்லி செல்லம் பொழிந்தார்கள். அப்பா குளிர்ந்து போனார்.

இரவு நித்திரை வரவில்லை. நானும் மாமியும் பின்னை களும் ஒரு அறைக்குள் படுத்திருந்தோம். அப்பா விறாந்தையில் படுத்திருந்தார். மனம் வாழ்க்கையை அசை போட்டது.

துரை மீது அப்பாவிற்கும் மிகுந்த பாசமுண்டு. துரை வெளியிலை எல்லாருக்கும் மரியாதை கொடுத்து நல்லபடி நடக்கின்றார். அதாலை வெளியிலகத்துக்கு ‘நல்லபிள்ளை’ எண்டு பெயர். வீட்டிலை எங்களின் மீது கோபம் கொண்டு வெறியைக் காட்டுகிறார். சமயங்களில் பிள்ளைகளின் கொப்பி புத்தகங்களையும் வீசி எறிகின்றார். கோபம் வரும்போது ஒரு மன நோயாளியைப் போல நடந்து கொள்கின்றார். எங்களுக்கிடையே அடிக்கடி சச்சரவுகள் ஏற்படுவதுண்டு. சண்டையைத் துவக்க சிறு துரும்பு போதும். ஊரில் இருக்கும்போது நாங்களும் மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தோம். இந்தப் புலம்பெயர்வின் பின்புதான் பிரச்சினைகள் முளை விட ஆரம்பித்தன. அதுவே எனக்கு இந்த வேகத்தையும் விவேகத்தையும் கற்றுக் கொடுத்தது.

“இந்தப் படிக்கிறதுக்கு ஒரு எல்லையே இல்லையப்பா! வாழ் நாள் முழுதும் படிச்சுக் கொண்டே இருக்கலாம். அப்பதான் வாழ்க்கைக்கு ஒரு பெறுமதி உண்டாகும்” என்பது துரையின் கருத்து.

“வெள்ளையளைப் பாருங்கோ! கொஞ்சக்காலம் படிப்பினம். பிறகு வேலை செய்வினம். பிறகு உழைச்சுச் சேமிச்சதைக் கொண்டு உலகம் சுத்தக் கிழம்பி விடுவினம். பிறகு திரும்ப வந்து படிப்பைத் தொடருவினம். இப்படியா ஒரு சுழற்சியா அவையளின்ற வாழ்க்கை போகும். அதுதான் வாழ்க்கை” அவனுக்கு நேர் எதிரான கருத்தை முன் வைப்பேன் நான்.

“உமக்கு இப்ப வேலை இல்லை. அதாலைதான் உப்பிட வெறுப்பிலை கதைக்கிறீர்?”

“இது வெறுப்பிலை. உண்மை. நீங்கள் என்னையும் பிள்ளையளையும் எப்பவாவது ஏதாவது ஒரு கலை நிகழ்ச்சிக்கோ அல்லது படத்துக்கோ கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறியளா? ஏதாவது ஒரு இடம் போய் பாத்திருக்கி ஞோமா? ஒஸ்ரேவியா வந்து பத்து வருஷமாப் போச்ச. ஒரேயொருக்காத்தான் ‘ரெஸ்ற்ஞோறண்ட்’ டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறியள். அதுவும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக் கேக்கை - இந்தச் சாப்பாட்டின்றை விலை என்னவெண்டு

தெரியுமா? எண்டு கேட்டியள். சாப்பாடு மேலுக்கும் போகேல்லை, கீழுக்கும் போகேல்லை.”

தொழிலும் படிப்பும் வாழ்க்கையின் ஆதார சுருதிதான். ஆனால் குடும்பத்தையும் கவனிக்க வேண்டும் என்பதை மறந்து விடுகின்றார். துரை அவஸ்திரேவியா வந்ததன் பிற்பாடு ‘மோட்டார் மெக்காளிஸம்’ படித்தார். இப்பொழுது ‘மெல்பேர்ஸ் யூனிவெசிட்டியில்’ பகுதி நேரமாக ‘இஞ்சினியறிங் ரெக்னோலஜி’ படிக்கின்றார். நான் தாதி வேலைக்குப் படிந்தேன். ‘வாழ்க்கை யிலை எண்டைக்கும் நிலைச்சிருக்கக்கூடிய தொழில் அது’ என்று துரைதான் எனக்கு அதைத் தெரிவு செய்திருந்தார். நாங்கள் நினைத்தது போல ‘நேர்விங்’ படிப்பு இலகுவானதாக அமையவில்லை. மிகவும் கஸ்டப்பட்டே அதைப் படித்து முடிக்க வேண்டியிருந்தது. இரண்டு வருடங்கள் தற்காலிகமாக ‘ஞோயல் மெல்பேர்ஸ் ஹெஸ்பிட்டலில்’ வேலை செய்தேன். இப்பொழுது மூன்று வருடங்களாக வேலை இல்லை.

இரவு இரண்டு மணி இருக்கும். அப்பா உறக்கம் வராமல் கால் கைகளைப் போட்டு அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. மாமியும் பிள்ளைகளும் நல்ல உறக்கம்.

“என்ன அப்பா நித்திரை வரேல்லைப் போல இருக்கு.”

“ஓம் கல்யாணி. தேத்தண்ணி குடிச்சால் நால்லா இருக்கும் போல கிடக்கு.”

தேநீரைப் போட்டுக் கொண்டு அப்பா இருக்கும் கட்டிலுக்கு போனேன். “நீகீயும் கொஞ்சம் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு வா” என்றார் அப்பா. தேநீரைக் குடிக்கும் போது கதையைத் தொடங்கினார்.

“அப்ப நீயென்ன விவாகரத்து எடுக்கப் போறியா?”

“அப்பா, உங்களுக்கென்ன விசரா? நான் எப்ப சொன்ன னான் விவாகரத்து எடுக்கிறேன் எண்டு? விவாகரத்து எடுத்தாலும் இன்னொரு கலியாணம் நான் செய்ய மாட்டன். கலியாணம் செய்து பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷமாகியும் இன்னும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சு கொள்ள முடியேல்லை. அதுக்கள்ளை இன்னொருத்தனைக் கலியாணம் செய்து. அவனைப் புரிஞ்சு...

எந்தப் புற்றுக்கை எந்தப் பாம்பு இருக்கோ ஆர் கண்டது? போதும்ப்பா!”

“உங்களுக்கெல்லாம் சாப்பாட்டுத் திமிர்” என்று சொல்லி விட்டு அப்பா படுத்துக் கொண்டார்.

முன்றாம் நாள் மாலை எங்களுக்கு ஒரு தொலைபோசி அழைப்பு வந்தது. ‘அரைமணி நேரத்தில் துரை ரெவிபோன் எடுப்பார்’ என்று ‘கொமினியுக்கேசன் சென்றில்’ வேலை செய்யும் ஒருவன் வந்து சொல்லி விட்டுப் போனான். அப்பா என்னையும் கடைசிப் பிள்ளையையும் கூட்டிக் கொண்டு போனார். மூத்தவள் மாமியுடன் நின்றாள்.

“என்ன தம்பி! இப்பிடிச் செய்து போட்டார். என்ன இருந்தாலும் சாப்பாட்டாலை எறியிறது கூடாது தம்பி. பெம்பிளையளை கை நீட்டி அடிக்கிறவையையும் சாப்பாட்டாலை எறியிறவையையும் எனக்குப் பிடிக்காது. அது நரம்பில்லாத மனிசர்கள் செய்யிற வேலை” துரை ரெவிபோன் எடுக்க அப்பா கடுப்பாகிக் கதைத்தார்.

மறுபுறத்தில் துரை கதைப்பது போல் தெரியவில்லை. அப்பாவே தொடர்ந்தார்.

“அவளும் பிடிவாதக்காரிதான். நானும் நிறையப் புத்திமதி சொல்லியிருக்கிறான் தம்பி! எல்லாத்தையும் மறந்து போட்டு ஒன்டா இருக்கப் பாருங்கோ. இந்தா கல்யாணி, நீயும் ஒருக்காக் கதை” திடமிரண்று நிசீவரை என் கையில் தந்தார் அப்பா.

“கல்யாணி எண்டதும் திகைச்சே போய் விட்டன். அதுக்கிடையிலை உங்கை போய் சேந்திட்டாரா?” திகைத்தே போய் விட்டான் துரை.

“எப்பிடி இருக்கிறியள்?” ஒன்றுமே நடக்காதது போலக் கேட்டேன்.

“நான் இருக்கிறன். எப்பிடி உங்கை போய்ச் சேர்ந்தீர்?” கோபத்தை மறந்து விட்டான் துரை.

“இப்ப இஞ்சை எல்லாம் நோர்மலா இருக்கு. சுகுணாதான் எல்லா உதவியும் செய்து தந்தவள். அதுக்காக அவளோடை

போய்ச் சண்டை பிடியாதையுங்கோ. காசு தேவையா இருந்த படியாலை எடுத்துக் கொண்டு போன எல்லாத்தையும் வித்துப் போட்டன். பிறகு வாங்கலாம்தானே! கடைசி உங்களோடை கதைக்கவேணுமென்டு நிக்கிறாள்.”

“அப்பா! அப்பா!! எப்பிடி அப்பா இருக்கிறியள்? அம்மா நேற்றைக்கு எங்களை ஒரு இடத்துக்கு கூட்டிக் கொண்டு போனவா. கனபேர் கையில்லாமல், கால் இல்லாமல் எல்லாம் முனகிக் கொண்டு அங்கை இருக்கினம் அப்பா. அம்மா இனிமேல் அங்கைதான் வேலை செய்யப் போறாவாம்.”

“இஞ்சை கொண்டுவாடி ரெவிபோனை. மாமி எனக்கு ஹோஸ்பிட்டலிலை வேலை எடுத்துத் தந்திருக்கிறார். இஞ்சை அரசு மருத்துவ மனைகள், தனியார் மருத்துவ மனைகள் எல்லாம் நோயாளிகள் நிறைஞ்சு போயிருக்கினம். அதைவிட இருக்க இடம் இல்லாமல் கன நோயாளிகள் வீடுகளிலும் இருக்கினம். எத்தினை விதமான நோயாளிகள். ஷல் பட்டு, குண்டு பட்டு, நிலக்கண்ணி வெடிச்சு என்டு. அதைவிட காஞ்ச அது இது எண்டு இப்ப புதுப் புது வருத்தங்களும். கொஞ்ச நாளைக்கு இஞ்சை வேலை செய்திட்டு வரட்டே?”

“கொஞ்ச நாளைக்கெண்டா?”

“அப்பாவுக்கும் எழுபது வயதாகுது. நிறைய வருத்தங்களாலை கஸ்டப்படுகிறார்.”

“சரி இருந்திட்டு வாரும். நாளைக்கு நானும் ஒருக்காறுவல் ஏஜன்சிக்காரரைச் சந்திக்க வேணும். ஒரு மாதம் உங்கை வந்து நிக்கிற பிளான். ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப் போடாதையும். பிள்ளையளுக்கும்தான். திடமிரண்டு வந்து எல்லாருக்கும் ஒரு அதிர்ச்சியைக் கொடுக்க வேணும்!”

“சரி வைக்கிறன்.”

நான் சிரித்துக் கொண்டேன். அப்பா என்னைக் கூர்ந்து பார்க்கின்றார். என் மனம் சிந்தனையில் ஆழந்தது. நாங்கள் அசாதாரண மனிதர்கள் அல்லத்தானே!

வீட்டிற்குச் சென்ற போது, அங்கே வீட்டினில் என் பள்ளித் தோழிகள் நிறைந்திருந்தார்கள். என்னைப் பார்ப்பதற்கென்று

வந்திருந்தார்கள். வீடு கலகலத்துப் போனது. போகும்போது, “கல்யாணி இனி எப்ப ஒஸ்ரேவியா திரும்பிப் போகிறாய்?” என்றார்கள்.

“கல்யாணி கொஞ்சக் காலத்துக்கு நாட்டிலை இருந்து மருத்துவச் சேவை செய்ய விரும்புகிறாள். அவளுக்கும் இந்த நாட்டு மக்களுக்கும் இருக்கிற உறவுமுறைகளை ஒருத்தராலும் புரிஞ்சு கொள்ள முடியாது” அப்பாவே பதிலில் முந்திக் கொண்டார். எனக்கு அப்பாவின் பதில் எனக்கு பெருத்த ஏமாற்றத்தைக் தந்தது. அவர்கள் போன பின்பு,

“என் அப்பா அப்பிடிச் சொன்னியள்?” என்று கோபமாகக் கேட்டேன்.

“பின்னையென்ன புருஷனோடை சண்டை பிடிச்சுக்கொண்டு வந்து நிக்கிறாய் என்டு சொல்லவா? ஒரு அப்பாவாலை இதைத்தான் சொல்ல முடியும்” என்றார் அப்பா.

ஒருவேளை துரைகூட இதைத்தான் அவுஸ்திரேவியா விலும் சொல்லக்கூடும்.

ஏ லெவலில் ‘கெமிஸ்ரி’ படிக்கேக்கை ‘கூற்று - காரணம்’ எண்டொரு கேள்வி பகுதி வரும். ஒரு கூற்றும் ஒரு காரணமும் தருவார்கள். ‘கூற்று சரி - காரணமும் சரி, கூற்று சரி - காரணம் பிழை, கூற்றும் பிழை - காரணமும் பிழை’ எண்டமாதிரி விடைகள் தருவார்கள்.

அப்பா சொன்ன கூற்று சரி; ஆனால் காரணம் பிழை.

பெரும்பாலானவர்களின் விடயத்தில் - இந்தக் கூற்றும் காரணமும் சரியாக அமையுமானால் எங்கடை பிரச்சினை களுக்கெல்லாம் எப்போதோ தீர்வு கிடைத்திருக்கும்.

•

யுகமாயினி, வைகாசி 2010

‘கந்தர்வன்’ நினைவுச் சிறுகதைப்போட்டி (2008, தமிழ்நாட்டிற்கு வெளியே / முதல் பரிசு), தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், இந்தியா

அசலும் நகலும்

“ராகவி! விளக்கோடை விளையாடாமல் அண்ணா வுக்குப் பக்கத்திலை போய் இருந்து படி” வாசகி குசினிக்குள் இருந்து சத்தம் போட்டாள்.

“அப்பா இருட்டுக்கை நின்டு உடுப்பு மாத்துறைர். அதுதான் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு போனனான்.”

ஒரு குட்டி மேசை மீது புத்தகம் கொப்பிகளைப் பரப்பி வைத்துக் கொண்டு விளக்கின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தான் ராகுலன். அவன் அடுத்த வருடம் பத்தாம் வகுப்புப் பரீட்சை எழுத இருக்கின்றான். ராகவி வகுப்பு ஆறு படிக்கின்றாள். இந்த ஒரு விளக்குத்தான் எல்லாத் தேவைகளுக்கும் இங்கு நகர்ந்து திரிகின்றது.

“அப்பா ஏனாம் பிந்தி வந்தவர்?” கேட்டுவிட்டு பதிலுக்குக் காத்திராமல் படலை வரையும் சென்று படலைக் கொழுக்கியைப் பூட்டினாள் வாசகி. மாரி காலம். நேரத்திற்கே இருட்டி விட்டது. ஊர் அவசர அவசரமாக அடங்கிக் கொண்டிருந்தது. தூரத்தே ‘ஆமிக் காம்’ ஓளி வெள்ளத்தில் மிதந்தது.

குளிர் நீரில் முகத்தைக் கழுவி விட்டு ஹோலிங்குள் இருந்த வாங்கில் வந்து இருந்தான் தேவன். அவன் நெஞ்சு இன்னமும் படபடத்தபடியே இருந்தது. அவனுக்கு நேர் எதிராக ‘அந்தப் படம்’ சுவரில் தொங்கியது. மனம் கனத்தது.

வாசகி இன்னமும் அவனுடன் முகம் குடுத்துக் கதைக்க வில்லை. “என்னையும் பிள்ளைகளையும் கண்டாவுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ!” என்று காலையும் சத்தம் போட்டிருந்தாள். “நான் என்ன செய்யிறது? அது அதுக்கும் ஒரு கொடுப்பனவு வேணும்.” கடந்த பத்து வருடங்களாக இந்த உரையாடல் தொடர்கிறது.

வாசகி சாப்பாட்டை தேவனுக்குப் பக்கத்தில் தொப்பென்று வைத்து விட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போனாள். வெள்ளித்தட்டு ஒசையெழுப்பியது. தேவன் பிள்ளைகளைப் பார்த்தான். அவர்கள் இருவரும் படித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

“ராகுலனும் ராகவியும் சாப்பிட்டிட்டினமா?”

“ஓம்.”

“அப்ப நீரும் சாப்பாட்டைப் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு வாரும். சேர்ந்து சாப்பிடுவம்.”

“நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ. நான் பிறகு சாப்பிடுவன்.”

“மாதக் கடைசி எண்டபடியாலை ‘பாங்’கிலை வேலை கூடிப் போச்சு. ஊரடங்குக்குள்ளை வந்திட வேணுமெண்ட அவசரத்திலை சைக்கிள் உழுக்கினதிலை களைச்சுப் போனன்.”

“கண்டாவிலை இருந்து ரெவிபோன் வந்தது” வாசகி பேச்சை ஆரம்பிக்க “வாசகி! வாசகி!!” என்றபடி நெஞ்சைப் பொத்தினான் தேவன்.

“வாசகி காலெல்லாம் குளிர்ந்து கொண்டு வாற மாதிரிக் கிடக்குது.”

“நீங்கள் கெதி கெதியா சைக்கிள் ஓடி வந்திருக்கிறியள். ஆரேனும் உங்களைத் தூரத்தினவங்களே? இதிலை மெதுவா சரிஞ்சு படுங்கோ. ராகுலனும் ராகவியும் இஞ்சை ஓடி வாங்கோ. அப்பாவுக்கு இந்த மட்டையாலை விசுக்குங்கோ.”

வாசகி படுக்கை அறைக்கு விரைந்தாள். மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள். நேரம் ஏழு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. நெஞ்சு தீக்கென்றது.

●

அப்பொழுது கண்டாவில் நேரம் காலை எட்டு மணி. எங்குமே பனி - மலை போல் குவிந்திருந்தது. ரெவிபோன் அடிக்கிறது.

“அம்மா எட்ம்மா போனை” போர்வைக்குள் இருந்தபடி பூரணி முனகினாள். சாவித்திரி ரிசீவரைத் தூக்கினாள்.

“போச்சு. எல்லாம் போச்சு” என்றபடி ரெவிபோன் வயரையும் இழுத்துக் கொண்டு நிலத்திலே சரிந்தாள் சாவித்திரி.

“என்னம்மா? என்ன நடந்தது?” பதறியபடியே ரெவி போனை வாங்கிய பூரணி நிலை குலைந்து நின்றாள்.

வாசகியின் கணவன் தேவன் ‘காட் அந்றாக்கில் யாழ்ப்பாணத்தில் இறந்து போனான். செய்தியை தொலை பேசியில் கேட்டதும் எல்லாரும் திகைத்துப் போனார்கள். இத்தனைக்கும் அவனுக்கு வயது நாற்பத்தி மூன்று.

வாசகி பூரணியின் இரண்டாவது தங்கை. அவள் மாத்திரம்தான் அவர்கள் குடும்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தாள். பூரணி வீட்டிற்கு முத்தவள். அப்பா - மாணிக்க வாசகரும், அம்மா - சாவித்திரியும் அவர்களுடன்தான் இருக்கின்றார்கள். “அவளைக் கண்டா கூப்பிடுங்கோ எண்டு எத்தினை தரம் சொல்லியிருப்பன். ஆராவது கேட்டனீங்களே!” சாவித்திரி கைக்கெட்டிய தூரத்திலிருந்த பொருட்களை எல்லாம் இழுத்து நிலத்திலே சரித்தாள். அறைக்குளிருந்து பழைய சினிமாப் படங்களில் வந்த நகைச்சுவைக் காட்சிகளை ரசித்துக் கொண்டிருந்த மாணிக்கவாசகர் வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தார். அவருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவருக்கு காது கேட்கும் காலங்களிலிருந்தே அவர் இங்கு ஒரு செல்லாக்காசு.

செய்தி நாலாபுறமும் பறந்தது. பூரணியின் கடைசித் தங்கை மதிவதனியும், தம்பி ஜெகதீசனும் அவர்களுக்குக் கிட்டவாகவுள்ள ஒரு ‘கொண்டமினியத்தில் இருந்தார்கள்.

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் -

மதிவதனியின் வீட்டில் செத்தவீடு தொடங்குகிறது. குடும்பத்தவர்கள் எல்லாரும் ஒருமுறை கூடி நின்று அழு தார்கள். பூரணியின் கணவன் எட்வேட்டும் மதிவதனியின் கணவன் தர்மாவும் சுறுசுறுப்பானார்கள். தம்பி ஜெகதீசனும் மனைவியும் இன்னமும் வந்து சேரவில்லை.

“தேவன் போட்டோ இருந்தா ஒண்டு தாரும்” தர்மா மதிவதனியிடம் கேட்டான். அவள் அல்பங்களைக் கிளாறி வாசகியின் கலியாணவீட்டுப் படம் ஒன்றை எடுத்தாள்.

“தனிப்படம் இல்லையே?” அவளை முறைத்துவிட்டு அதனை வாங்கிக் கொண்டான் தர்மா.

‘கொண்டமினியத்திற்குக் கீழே ஏராளமான கடைகள். பத்து நிமிடத்தில் போட்டோவிலிருந்து முகம் பிரித்தெடுக்கப் பட்டு, பெருப்பிக்கப்பட்டு பிரேமிற்குள் பொருத்தப்பட்டது. தேவன் புகைப்படத்தில் புன்முறைவுடன் இருந்தான். தர்மா மேசை மீது அதை வைத்தான். குத்துவிளக்கிற்கு எண்ணெய் விட்டு ஏரிய வைத்தான். மேசையைச் சுற்றி உறவுகள் குழ இருந்தார்கள். படம் வந்ததும் பெண்கள் தலைகளில் அடித்துக் கொண்டு அழுதார்கள். கீச்சிட்ட குரலில் ஒன்று; கட்டைக்குரலில் இன்னொன்று. யார் யாரோ எல்லாம் ஏதேதோ சொல்லி அழுதார்கள். பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது.

“பாக்கியக்கா நல்லா ஓப்பாரி வைச்ச அழுவாவல்லே. அவவை ஒருக்கால் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ” மதிவதனி தர்மாவின் காதிற்குள் குசுகுசுத்தாள்.

அக்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள். இருப்பதற்கு இடம் போதவில்லை. கொண்டமினியத்திற்குக் கீழே இருந்த ஹோலை தர்மா வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டான். ஆண்களும் சிறுவர்களும் அங்கே அமர வைக்கப்பட்டார்கள்.

எட்வேட் அந்த வாரம் வர இருக்கும் பேப்பர்களுக்கும் வானொலிக்கும் மரண அறிவித்தல் கொடுத்துவிட்டு வந்தான்.

பூரணி வருபவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டாள். ஜெகதீஸன், மனைவி பிள்ளைகளை இறக்கி விட்டு ‘‘ளைாட் ரிக்கெற்’’ எடுப்பதில் மும்மரமானான். தான் போனாலாவது வாசகிக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதல் என்பது அவன் என்னம்.

பாக்கியக்கா வந்ததும் கூட்டத்தில் சலசலப்பு. மார்பை அடித்தபடி படத்திற்கு முன்பாக குத்திட்டு விழுந்தாள். எங்கேயோ இருந்த பெண்ணொருத்தி பறந்தோடி வந்து அவனைக் கட்டிப் பிடித்து விழுத்தி அழுதாள். வருவோர் போவோருக்கெல்லாம் மூக்கால் மூக்கத்தைத் தேய்த்தாள். சமயங்களில் மூக்கைச் சீறி கூட்டத்தினுள்ளே விட்டெறிந்தாள். செத்தவீடு களை கட்டத் தொடங்கியது.

மேசைக்குக் கீழே இருந்த சாவித்திரி வாய்க்குள் முனுமுனுத்துக் கொண்டிருந்தாள். “நாப்பது வயது, மூண்டு பிள்ளைகள்” என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டாள். அருகேயிருந்த மாணிக்கவாசகரும் இன்னும் சில வயதில் முதிர்ந்தவர்களும் தேவாரம் புராணம் என்று பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாக்கு வெற்றிலைத் தட்டம் ஹோலிற்கும் வீட்டுக்கு மிடையே ‘லிப்பிற்றினாடாக ஊடாடியது. தர்மா, எட்வேட்டை ஜாடை செய்து கூப்பிட்டான். இளைஞர் கூட்டமொன்று எட்வேட்டின் காரினுள் பாய்ந்து ஏறியது. எங்கேயோ ஒரு நோல்றிரோண்டில் சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். போத்தல்களும் சிகரெட் பைக்கெற்றுகளும் கூட வந்தன..

ஓப்பாரியின் உரப்புக் கூட பாக்கியக்கா மயங்கி விழுந்தாள்.

2

எங்கோ தூரத்தில் ஒரு குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்டது. முழங்கால்களிற்குள் தலையைப் புதைத்து வைத்திருந்த வாசகி திடெரென ஏதோ நினைத்தவள் போல விக்கி விக்கி

அழுதாள். அவளோடு சேர்ந்து துயரத்தில் பங்கு கொள்ள அங்கு ஒருவருமில்லை. அருகில் ராகவி வெறுந்தரையில் உறங்கிப் போயிருந்தாள். தாயுடன் உறங்கப் பழக்கப்பட்டிருந்த அவள் தனியாகப் பிரிந்து அலங்கோலமாகிக் கிடந்தாள்.

“அம்மா நான் ரொயிலற்றுக்குப் போட்டு வாறன்” அம்மாவைப் பார்த்தபடி இருந்த ராகுலன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

“வெளியே போகாதை. உள்ளேயே இரு” என்றாள் வாசகி.

இருளினுள் வெளியே போவதற்குப் பயம். நாய்கள் குரைத்தால் அந்தத் திசை நோக்கி துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் பறந்து வருகின்றன. அதனால் இங்கே வீட்டிற்குள்ளே பாத்திரம் வைத்து இரவினில் சிறுநீர் கழிக்கின்றார்கள்.

ராகுலன் வீட்டின் பின் கதவை நீக்கி படிக்கட்டில் அமர்ந்தான். வெளியே பயங்கரமான இருட்டு. தூக்கம் வருவது போல் இருந்தது. ஆணால் தாங்கவில்லை. நீண்ட நேர காத்திருந்த பின் பக்கத்து வீட்டுக் கதவு திறக்கும் ஒசை மெதுவாகக் கேட்டது. மார்க்கண்டுத் தாத்தாவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவர் சாரத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு வேலியோரம் ஒதுங்கினார். ராகுலன் அவரைக் கூப்பிட்டான். வேலிக்கருகில் அவனைக் கண்டதும் அவர் திகைத்துப் போனார்.

சிறிது நேரத்தில் அவரும் மனைவியும் வேலிப் பொட்டிற்குள்ளால் புகுந்து இவர்களின் வீட்டிற்கு வந்தார்கள்.

“பிள்ளை! வெள்ளைத் துணியைப் பிடிச்சுக் கொண்டு ஆழிக் காம்பிற்குப் போவோமா?” என்றார் மார்க்கண்டு. வாசகி வேண்டாமென்று தலையாட்டினாள்.

“தேவன் அப்பா அம்மாவைக்கும் தங்கைச்சிக்கும் சொல்ல வேணும். ஒரு வெள்ளைத் துணியைக் கொடி போல பிடிச்சுக் கொண்டு போவம்”

“நீங்கள் என்ன குடு வாங்கப் போறியளா?” கோபத்துடன் வாசகி கேட்டாள். மார்க்கண்டு அத்துடன் அந்த நோக்கத்தை விட்டார்.

தேவனின் தலைமாட்டில் குத்துவிளக்கு மங்கலான வெளிச்சத்துடன் ஏறிந்தது. மார்க்கண்டு தனது வீட்டிற்குப் போய் அதை எடுத்து வந்திருந்தார். அவரது மனைவி தேநீர் தயாரித்து வாசகிக்கும் ராகுலனுக்கும் கொடுத்தாள். தேவனின் முகத்தில் கொசுக்கள் மொய்க்கத் தொடங்கின. ஒரு மட்டையினால் விசுக்கிக் கொண்டு தேவாரங்களை மெதுவாகப் பாடத் தொடங்கினார் மார்க்கண்டு. அவரின் மனைவி வாசகிக்குப் பக்கத்திலே இருந்து கொண்டாள். வாகனம் ஒன்று மர்மமாக இவர்களின் வீட்டைக் கடக்கிறது.

●

செத்தவீட்டு ஆரவாரங்கள் படிப்படியாக குறையத் தொடங்கின. பாக்கியம் மயக்கம் தெளிந்து சாவதானமாக சாவித்திரியுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“யாழ்ப்பாணத்திலை என்னமாதிரி? செத்தவீடு நடந்திட்டுதோ?”

“ஓண்டுமாத் தெரியேல்லை பாக்கியம். இப்ப அங்கை இரவுதானே! ஊரடங்கு அழுவிலை இருக்கிறதாலை ஒண்டுமே செய்யேலாதாம்.”

“மகனுக்கு இரண்டு பிள்ளையள்தானே!”

“நீ என் பாக்கியம் கதைக்கிறாய்? முண்டெல்லே! முத்தவன்தானே போராடப் போய் இறந்து போனான்.”

“அட...ட...ட! நான் மறந்தல்லே போனன். என்னமாதிரி மருமகன் ஆக்கள் அங்கை நிறையப் பேர் இருக்கின்மோ?”

“முழுப்பேருமே அங்கைதான். ஒருதரும் வெளிநாட்டிலை இல்லை. குடும்பத்திலை மூண்டு பேர். முத்தது தமையன்.

அவையோடைதான் தாய் தகப்பனும் இருக்கினம். கடைசி ஒரு பெம்பிளைப்பிள்ளை. அவைக்கொண்டும் பிரச்சினையில்லை. இவள் வாசகிதான் தனிச்சுப் போனாள்.”

வீடு அமைதியாக இருந்தது. இறந்தவருக்காக அழுத குரல்கள் இப்பொழுது அடங்கிப் போயிருந்தன. வந்தவர்கள் எல்லாம் போய் விட்டார்கள். தேவாரம் இப்பொழுது ‘கசெற் பிளேயரில்’ போய்க் கொண்டிருந்தது. குத்துவிளக்கு எண்ணெய் இல்லாமல் திரி கருகி புகை வந்து கொண்டிருந்தது. கீழே ஹோலைக் கூட்டி துப்பரவு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜெகதீசன் குடும்பத்தினருக்கு இன்னும் மூன்று மணித்தியாலங்களில் ‘வைட்’. தர்மா தன்னுடைய நண்ப நொருவனைக் கொண்டு செத்தவீட்டை வீடியோ படம் பிடித்திருந்தான். அதை ஜெகதீசனிடம் குடுத்து விடுவதற்காக ‘ஷட்’ செய்து கொண்டிருந்தான்.

3

இப்படியாக கனடாவில் ஒரு பகற்பொழுது முடிந்து கொண்டிருக்கையில் - யாழ்ப்பாணத்து இரவு விழவை நோக்கி விரைகின்றது.

திகைத்துப் போன முகத்துடன் ஒரு சடப்பொருள் போல வாசகி இன்னமும் இருந்தாள். அருகே மார்க்கண்டுவின் மனைவி. சற்றுத் தள்ளி மார்க்கண்டுவும் ராகுலனும். ராகவி இன்னமும் எழும்பவில்லை.

காலை ஆறு மணி. ஊரடங்கு நீங்குகின்றது. வெறும் மேலுடன் படலையை நோக்கி விரைகிறார் மார்க்கண்டு. அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு வலது புறமாக தெருவிலே

கால் பதிக்கின்றார். ஊரடங்கு தளர்ந்த பின்தெருவில் கால் பதிக்கும் முதல் ஆள் அவராகத்தானிருக்கும். நான்கு வீடுகள் கடந்தால் தேவனின் பெற்றோறின் வீடு. அதே ஒழுங்கையில் மேலும் முன்று வீடுகள் தாண்டினால் தங்கையின் வீடு.

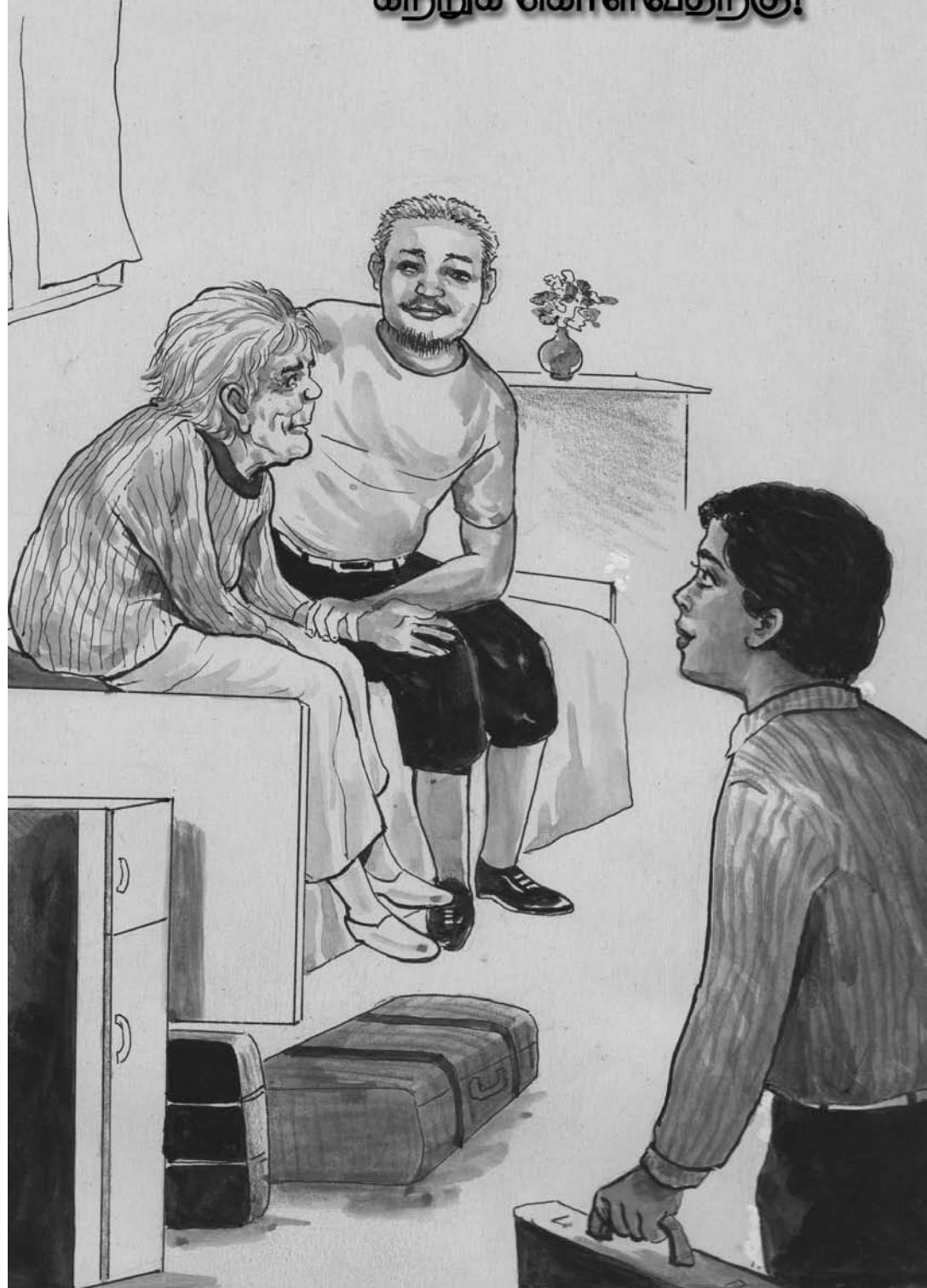
கூப்பிடு தூரத்தில் இருக்கும் ஒரு உறவின் மரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கும் தமிழ்ச்சாதியின் ஈன் நிலை கண்டு அவர் மனம் குழுகின்றது. இரவெல்லாம் அழுது வற்றிய முகத்துடன் அழவும் முடியாமல் அந்தத் துயரச் செய்தியைச் சொல்லவும் முடியாமல் அவர்கள் வீட்டு வாசலில் நிற்கின்றார் மார்க்கண்டு.

ஒரு உண்மையான - யாழ்ப்பானத்துச் செத்தவீடு - அரம்பமாகிறது.

യുക്മാധിനി, തെ 2010

புலோலியூர் க.சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுக்கைப் போட்டி (2008), ஞானம் சுஞ்சிகை

கற்றுக் கொள்வதற்கு!

முன்றுவார விடுமுறை கிடைத்தது. வியட்நாம் போவதற்கு விரும்பினேன். அவுஸ்திரேலியாவிற்கு புலம்பெயர்ந்த பின்பு புறப்படும் முதல் பயணம்.

வியட்நாம் - வல்லரசான அமெரிக்காவை நடுங்க வைத்து நிமிர்ந்த தேசம்.

ஆனால் நண்பன் ‘வான் மான் நூஜ்ஜின்’ அப்படியல்ல; எப்போதுமே எங்களைச் சிரிக்க வைப்பான். ஒவ்வொரு ஈஸ்டர் விடுமுறையின் போதும் அவனது அம்மாவிற்குச் சுகமில்லாமல் வந்துவிடும். “அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை!” அவனும் லீவைப் போட்டுவிட்டு அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து புறப்பட்டு தனது தாய்நாடான வியட்நாமிற்குப் போய்விடுவான். இந்தமுறை நானும் அவனுடன் கூடச் சென்றேன். போனவிடத்தில் அவனைப் பற்றிய ஓர் அதிர்ச்சியான செய்தி என்னை மலைக்க வைத்தது.

“அம்மாவின் கடைசிக்காலம். கட்டாயம் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும்” இப்படித்தான் நூஜ்ஜின் சொல்லுவான். நூஜ்ஜின் என்பது அவனது குடும்பப் பெயர். அதற்காக ‘வான்’ என்றோ ‘மான்’ என்றோ கூப்பிடலாமா? நூஜ்ஜின் சற்றே குட்டையான உருவமுடையவன். சப்பை மூக்குக் கொண்டவன். எப்போதுமே சின்னத்தாடி ஒன்று வைத்திருப்பான். சமயங்களில் அதற்கு மையும் தீட்டிக் கொள்ளுவான். அவன் கார் உற்பத்தித் தொழிற்சாலையில் பதினாறு வருடங்களுக்கும் மேலாக வேலை செய்கின்றான். நான் கடந்த நாலு வருடங்களாக வேலை செய்து வருகின்றேன். அம்மாவிற்கு எண்பத்தியேழு வயதாகின்றது எனவும் தொடர்ந்து படுத்த படுக்கையாக இருக்கின்றா என்றும் நூஜ்ஜின் கவலையுடன் சொல்லுவான். இதை நான் விளங்கிக் கொள்ள மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் போனேன். அவனது வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைகளை விளங்கிக் கொள்வது மிகவும் கடினம். ‘பிறதர்’ என்பதை ‘பிறடர்’ என்பான். ‘அமெரிக்கா’ என்பதை ‘மேரிக்கா’ என்பான்.

நீண்ட நாட்களாக வேலை செய்வார்களுக்குக் கொடுக்கப் படும் ‘லோங் சேர்விஸ் லீவை’ பகுதி பகுதியாக எடுப்பான் நூஜ்ஜின். வருடத்திற்கு குறைந்தது இரண்டு தடவையாவது தாய்நாடு போய்விடுவான். இதுவரை காலமும் சிறுகச் சிறுகச் சேமித்து வைத்திருந்த லீவை, அவனுடன் கரைப்பது என்று முடிவு எடுத்தேன்.

நூஜ்ஜினிற்கு ஆனும் பெண்ணுமாக இரண்டு பிள்ளைகள். மனைவி எங்கோ ‘ஸ்ரீராஜன்’னில் வேலை செய்வதாகச் சொல்லுவான். அவனிற்கு ‘ஹோச்சிமின் சிற்றியில்’ பெரிய தொரு வீடு வளவு இருக்கின்றது. அவுஸ்திரேலியாவின் மதிப்பிட்டில் எட்டு இலட்சம் தேறும் என்பான். அதை வாடகைக்கு விட்டிருப்பதாகச் சொன்னான்.

அவுஸ்திரேலியாவில் எந்த ஊரில் வசிப்பவார்களுக்கும், குறைந்தது இரண்டு அல்லது மூன்று இலவச ‘லோக்கல் பேப்பர்கள்’ வாரமொருமுறை கிடைக்கும். அதைப் பிரித்துப் படிப்பவார்களுக்கு ‘ஆஸ்மா வரும்’ என்ற செய்தியைத் தவிர ஏனைய செய்திகள் எல்லாம் அதில் இருக்கும். குறைந்தது அந்தப் பேப்பரைப் படித்து முடிப்பதற்குள் பத்துப் பதினைந்து முழுமையாகதல் தும்மல் வராவிடில், அவர் அந்தப் பேப்பரை முழுமையாகப் படிக்கவில்லை என்பது அர்த்தமாகும். இத்தகைய குணாதிசயங்கள் கொண்ட பேப்பரினால், அவித்த ‘ஒக்ரா’ எனப்படும் கிழங்கை (எங்கள் ஊரில் சீனி வத்தாழங்கிழங்கு) காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் வைத்து அடிக்கடி வேலை செய்யுமிடத்தில் சாப்பிடுவான் நூஜ்ஜின். அடிக்கடி அதைச் சாப்பிடுவதால் ஒருவித நாற்றுத்தில் கீழ்வாணமும் விடுவான். ‘எங்கள் இடத்தில் இதைப் புவர் பீப்பிள்தான் சாப்பிடுவினம்’ என்று எனது சீனி நண்பன் சொல்லுவான். அவன் ‘புவர் பீப்பிள்’ என்று சொல்லும் நளினத்தில் இருந்தே அவனது நாட்டு ஏழைமக்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தொழிற்சாலை கிடையோவில் எப்பொழுதும் ஆங்கிலப் பாடல்கள் பாடியபடி இருக்கும். குஜாலாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் நூஜ்ஜின் ‘வேற்றிக்கலாக’ ஆசனத்தை உயர்த்தித் தாழ்த்தி ஆடுவதைப் பார்க்க மிகவும் ரம்மியமாக இருக்கும். நாங்கள் ‘ரொயிலற்’ போவற்கு முன்பும்

பின்பும் கைகளைக் கழுவுவோம். நூஜ்ஜின் அப்படியல்ல. கையில் கிளவஸ் போட்டிருக்கும்போது கையை ஏன் கழுவ வேண்டும் என்பது அவன் வாதம்.

இரவு நேரத்தில் தொழிற்சாலையைத் துப்பரவு செய்ய ஒப்பந்த அடிப்படையில் வருபவர்களில் ஒரு நாற்பது நாற்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க பெண் இருந்தாள். அவளை காட்டி ‘மை கேரள் :பிரண்ட்’ என்பான். ‘நீ போன கிழமை இன்னொருத்தியைக் காட்டி மை கேரள் பிரண்ட் என்றாயே’ என்று கேட்டால், ‘ஐ லைக் எனி கேரளஸ்’ என்பான். விசித்திரப்பிறுவி அவன். ‘வாய் விட்டுச் சிரித்தால் நோய் விட்டுப் போகும்’ என்பதை நடைமுறைப் படுத்த வந்தவனாகவே அவனை நான் நினைத்தேன்.

சிங்கப்பூரினாடாகச் சென்ற விமானம் ‘ஹோச்சிமின் சிற்றி’ எயாப்போட்டில் தரையிறங்கியதும் எங்களுக்காக ஒருவன் காருடன் காத்திருந்தான். அவனும் நூஜ்ஜினும் தமது மொழியில் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். கார் நூஜ்ஜினின் தாயாரின் வீட்டை நோக்கிப் போனது. பெண்ணாம் பெரிய வீடு. முகப்பில் அவனது தந்தையாரின் படம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டிற்கு வந்ததும் முதலில் அம்மாவைப் பார்க்க ஒடோடிப் போனான் நூஜ்ஜின். அவனின் பின்னாலே மனைவியும் பிள்ளைகளும் கூட விரைந்தார்கள். அவனது வருகையின் சத்தம் அறிந்து தாய் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து கொண்டாள். ஒடிந்து விழுமாப் போன்ற தேகம். முதுகு கூனி கழுத்து நிரந்தரமாகக் கவிஞ்றது கிடந்தது. “என்னடா மோனை எப்பிடி இருக்கிறாய்?” எண்டுதுமாப்போல் தனது பாலையில் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டாள். அவன் அம்மாவிற்காகக் கொண்டுவந்த பொருட்களை அவளது படுக்கை ‘பெட் சீந்’றில் பரப்பினான். எண்பத்தி ஏழு வயதுடைய கிழவி ஐம்பத்தி மூன்று வயதுடைய தனது மகனை வாஞ்சையுடன் கட்டித் தழுவிய அந்தக்காட்சி என் மனதை நெகிழ வைத்தது. அவனது துணையுடன் கட்டிலிலிருந்து கீழிறங்கினாள் அவள். மருமகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் கட்டித் தழுவிவிட்டு அவர்களுடன் நடை பழகினாள். ‘உதுதான் இவ்வளவு காலமும் நடக்குது போல்’ என என் மனம் நினைத்தது. உது உப்பிடியே இன்னமும் தொடரப் போகின்றது. நூஜ்ஜினும் ஒவ்வொரு வருமும் வரத்தான் போகின்றான்.

நான் அவர்களது அறை வாசலில் நின்று விடுப்புப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். “கிழவி இவ்வளவுகாலமும் ‘கூவார்’ மாதிரி கொஞ்சம் கொஞ்சமா இழுத்து வைச்சிருந்த சங்கதிகளையெல்லாம் வெளியிலை கொட்டப் போகுது” என்று நூஜ்ஜினின் அண்ணனின் மனைவி எனக்கு சொல்லிவிட்டுப் போனாள்.

“என்னவாம் அம்மா சொல்லுற்றா?” நூஜ்ஜினைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

“பக்கத்து வீட்டு மனிசி கண்டதையும் சாப்பிட்டுப் போட்டு ஹோஸ்பிட்டலிலை போய்ப் படுத்துக் கிடக்கின்றாளாம். அவள் இக்கணம் சாகப் போகிறாளாம் என்று அம்மா கவலைப்படுகின்றா” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான் நூஜ்ஜின்.

“அம்மா! இவன் கரன். என்னோடை வேலை செய்கின்றார். இன்னும் ‘மரி’ பண்ணேல்லை. வண் கேரள் வெயிட்டிங் சிறீலங்கா” என்று வாசலில் நின்ற என்னை தனது தாயாரிடம் அறிமுகம் செய்தான். தலை நறைத்துப் போன என்னை அவனது தாய் உற்று உற்றுப் பார்த்தாள். ‘வண் கேரள்’ என்று அவன் சொன்னது பவானியைத்தான். பவானி எனது வீட்டிற்கு நாலு வீடு தள்ளி ஊரில் இருந்தாள். சிறு வயதுப் பராயத்தில் அவஞாடன் விளையாடுவேன். வளாந்த போதும் சிலபோது கதைத்ததுண்டு. அவள் அதைத் தப்பாக எடை போட்டுவிட்டாள். அம்மாவிற்கும் பவானியை நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. அம்மாவிற்கும் எனக்குமிடையே நடக்கின்ற ரெலிபோன் சம்பாஷனையைப் பாருங்கள்.

“என்னமாதிரி பவானியை கலியாணம் செய்யுறியா”

“என்னம்மா நீ! எலி தான் போகக் காணேல்லையாம், எப்பிடி விளக்குமாத்தையும் தூக்கிக் கொண்டு போறது?”

பவானி கட்டினால் என்னைத்தான் கட்டுவேன் என்று கொஞ்சக்காலம் காத்திருந்தாள். இரண்டு மூன்று வருஷங்கள்.

“சரி பவானியும் கலியாணம் செய்து கொண்டு போயிட்டாள். வேறை யாரையும் ஊரிலை பார்க்கட்டா?”

பவானி திருமணம் செய்து நான்கு மாதத்தில் அவளது கணவன் குமார் இறந்து போய் விட்டான். துணைப்படையில் இருந்தபோது ஒருநாள் அகாலமாய் இறந்து போனான்.

“பவானியும் விதவையாகி விட்டாள். நீ உங்கை ஆரையேனும் பார்த்துப் பிடிச்சா கலியானம் செய்து கொள்.”

இப்பொழுது கூட இங்கு வரும்போது நான் அம்மாவிற்கு ரெலிபோன் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. சொன்னால் “நீ வியட்நாம் பெட்டையை ‘மரி’ பண்ணப் போறாய் போல கிடக்கு” என்றுதான் சொல்லுவா.

நாஜ்ஜினின் அண்ணன் மோட்டார் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வீட்டிற்குள் வந்தான். வந்ததும் வராததுமாக எனக்குக் கை குலுக்கிவிட்டு ‘ரமில் ரைகர்’ என்று சொல்லிச் சிரித்தான். மோட்டார் சைக்கிளிலிருந்த பியர் போத்தல்கள் அடங்கிய பெட்டையை இறக்கி வைத்துவிட்டு நாஜ்ஜினுடன் குசுகுசுத்தான். எனக்கு ஒரு போத்தலை நீட்டியவாறே “ஐ லைக் ரமில்ஸ்” என்றான். பின் அவர்கள் தங்களது குடும்பக்கதைகளிற்குத் தாவினார்கள்.

முதல் மூன்று நாட்களும் ‘ஹோச்சிமின் சிற்றி’யையும் அதைச் சூழவுள்ள இடங்களையும் பார்த்தோம். யுத்தத்தின் தாக்கம் இன்னமும் அங்கே தெரிகின்றது. தெருவெங்கும் மோட்டார் சைக்கிள்கள் நிரம்பி வழிந்தன. கார்ச் சாரதி மிகவும் சரளமாக ஆங்கிலம் கதைத்தான். தன்னை ‘ஹா’ என்று அறிமுகம் செய்தான். அம்மன் கோவிலுக்குப் போனேன். நிறைய வியட்நாம் மக்கள் வந்து கும்பிட்டுவிட்டுப் போனார்கள். பெரும்பாலான மக்கள் நட்புன் பழகினார்கள். போருக்கு முன்பதாக நிறைய இந்தியர்கள் இருந்தார்களாம். வடக்கு வியட்நாம் பார்க்கப் போகும்போது தானும் மனைவியும் நின்று கொண்டு பிள்ளைகளை எங்களுடன் அனுப்பி வைத்தான் நாஜ்ஜின். தனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருப்பதாகச் சொன்னான். பிள்ளைகள் அவஸ்திரேலியாவில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். நான் சாரதிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தேன். நாஜ்ஜினின் பிள்ளைகளான ருவானும் லிண்டாவும் அவர்களது ஒவ்வொரு நண்பர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

அமெரிக்கர்களை ஓடுவே விரட்டிய காடுகளையும், போரின் முதுகெலும்பாக விளங்கிய விவசாயிகளின் கிராமங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே பிரயாணம் தொடர்ந்தது. எங்களுடைய வண்ணி நிலப்பரப்புக்கூட இப்பிடித்தானே இருக்கும்!

“இந்தக் கிராமங்களிலும் மலைகளிலுமுள்ள மக்கள் தாழ்வாகப் பறந்த எதிரிகளின் விமானங்களைச் சுட்டு வீழ்த்தி னார்கள்; எங்கள் தலைவர்கள் எவரையும் அமெரிக்காக் காரன்களால் பிடிக்க முடியவில்லை” பெருமையாகச் சொன்னான் ஹா. எங்களின் தலைவர்களை எங்கடை ஆக்கஞ்சும் சிங்களத் தலைமைகளுமே கொன்றோழித்துவிட்டார்கள் என்பதை நான் பெருமையாகச் சொல்ல முடியாது.

“சிற்ளெங்காவிற்கு சீனாவும் இந்தியாவும் உதவி செய்கின்றனவாமே? பத்திரிகையில் பார்த்தேன்” என்றான் தொடர்ந்து. எங்களின் பிரச்சினையை யாரிடம் சொல்லி முறையிடுவது? “சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது எண்டதுமாப்போல இந்தியா சம்பூரிலையும் சீனா புத்தளத்திலையும் அனல் மின் நிலையம் போடுகின்றன. இதுகளின்ற அடிப்படையெல்லாம் இன அழிப்புக்குத்தான்.”

“எந்த நேரமும் சண்டை நடந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் ஒரு போதும் உயரப் போவதில்லை” என்றான் ஹா.

மலைகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் மாலைச்சூரியனின் ஒளிபட்டுத் தகதகத்துக் கொண்டிருந்தன.

“நாளைக்கு இந்த நேரம் நாங்கள் ஹோச்சிமின் சிற்றியில் இருக்க வேண்டும்” கார்க்கண்ணாடியினுடாக பின்புறமிருந்த நாஜ்ஜினின் பிள்ளைகளைப் பார்த்துவிட்டு ஹா சொன்னான்.

“ஏன் என்ன அவசரம்? இன்னும் கொஞ்சம் இருந்து பாத்து விட்டுப் போகலாமே?”

“இல்லை. சஃற்றே போர்ட் மீற்றிங் இருக்கல்லவா?”

எனக்கு ஹா சொன்னது ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவனை வியப்புடன் பார்த்தேன்.

“உங்களுக்கு நாஜ்ஜின் ஒன்றுமே சொல்ல வில்லையா?”

“சொல்லியிருப்பான். ஆனா விளங்கக்கூடிய விதத்தில் சொல்லியிருக்க மாட்டான்” நான் அவனது காதிற்குக் கிட்டக் குனிந்து மெதுவாகச் சொன்னேன்.

காரை ஒரு இளைப்பாறும் இடத்தில் நிற்பாட்டினான் ஹா. ருவானும் லிண்டாவும் நண்பர்களும் இறங்கிக் காலாற நடந்தார்கள். ஹா ஒரு சிகரட்டைப் புகைத்துக் கொண்டே இன்னொன்றை எனக்கு நீட்டினான். ஒருமுறை செருமுவிட்டு, நாஜ்ஜினின் சரித்திரத்தை சொல்லத் தொடங்கினன்.

நாஜ்ஜினின் இளமைக்காலம் மிகவும் கொடுமையானது. வறுமை. போர். நான்காவது வகுப்பு வரையுமே படித்திருப்பான். அவனது தந்தை வடக்கு வியட்நாமில் ஒரு விவசாயி, ஒரு போராளி. அவர்களுக்கு எட்டுப்பிள்ளைகள். அமெரிக்கப் படைகள் அவர்களின் கிராமத்தை ஏரித்தார்கள், மக்களைக் கொன்றார்கள். அவர்களின் பாதிக்குடும்பம் போரிற்கு பலியானது. 1968 ஆம் ஆண்டு போரின் உச்சக்கட்டம். போரின் கோர முகங்கள் வியட்நாம் என்ற பசுமை நிறைந்த நாட்டை சின்னா பின்னமாக்கின. நாஜ்ஜின் கூலி வேலைகள் பல செய்தான். ஆரம்பத்தில் சீமெந்து குழைத்தான், கல்லுகள் தூக்கினான், முட்டாள் வேலைகள் பல செய்தான். பிறகு ஒரு பெட்டிக்கடை. பெட்டிக்கடை பெரிதாக வீடுகட்டும் சாமான்கள் விற்கும் கடையாகியது. படிப்படியாக வாழ்க்கையில் முன்னேறினான். ஆனாலும் அவனால் படிக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

அமெரிக்கப் படைகளின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு எதிராக வியட்கொங் போராளிகள் போராட்டம் நடத்தினார். போராளி களின் கெரில்லா உத்திகள் அமெரிக்கப்படைகளை ஆட்டு வித்தன. மக்கள் போராளிகளாக மாறினார்கள்; ஒற்றுமையாக படைகளைக் கட்டி எழுப்பினார்கள்; யுத்தத்தை நடத்தி னார்கள். கலப்பை ஒரு கையிலும் துப்பாக்கி மறுகையி லுமாகப் போராடினார்கள். வடக்கு தெற்காக போர். போரிலை மிக உச்ச இழப்பை இந்த உலகத்திலை நாங்கள் தான் சந்தித்திருக்கின்றோம் என்றான் ஹா.

அப்பொழுதெல்லாம் வியட்நாம் அரசு ஆக்களை நாட்டை விட்டு வெளியேற அனுமதிக்கவில்லை. களவாக வெளிக்கிட்டு தப்பி ஓடியவர்களும், கடலிற்குள் அயல்நாட்டு மீனவர்களால் பலி வாங்கப்பட்டார்கள். ஆண்களைக் கடலிற்குள் தள்ளிவிட்டு பெண்களை தங்களின் இச்சைக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். நாஜ்ஜினின் தந்தை போரினில் மழிந்தபோது நாஜ்ஜின் மலேசியாவிற்கு கப்பலில் தப்பி ஓடினான். அதன் பின்பு அங்கிருந்து அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வந்தான். அமெரிக்கா தென் வியட்நாமைவிட்டு வெளியேறிய போதுதான் ஏராளமான புத்திஜீவிகளும் பணக்காரர்களும் அமெரிக்கா ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் குடியேறி னார்கள்.

வெள்ளிக்கிழமை மதியமளவில் வீட்டிற்குப் போய் விட்டோம். வீட்டின் பின்புறமிருந்த மரத்திற்குக் கீழே கதிரை களைப் போட்டுவிட்டு சாப்பிடத் தொடங்கினோம். சூடான சாப்பாட்டுடன் பேச்சும் சூடு பிடிக்கத் தொடங்கியது.

“போரின் நிஜத்தை சந்திக்காமல் வாய் கிழியக் கதைக்கிறதில் அர்த்தம் இல்லை. நான் போருக்குப் பயந்து தப்பி ஓடி வந்தவன். நீண்டகாலம் நீடித்த போரில் எத்தனை ஆயிரம்பேர் செத்துப் போனார்கள். எத்தனை மில்லியன் தொன் குண்டுகளைக் கொண்டு வந்து வான் வழியாகக் கொட்டியிருப்பான்கள். கை இழந்தவர்கள், கால் இழந்தவர்கள், கண் இழந்தவர்கள், காணாமல் போனவர்கள், விதவையான வர்கள் சொல்லத் தேவையில்லை. என்னுடைய அம்மாகூட இளம் வயதிலேயே விதவையாகிப் போய்விட்டாள். வெளியில் இருந்து பார்க்கிறவர்கள் போர் முழந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லுவார்கள். ஆனால் போர் உண்மையில் அதுக்குப் பிறகுதான் ஆரம்பமாகிறது. எங்கள் நாட்டைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும். பொருளாதாரத்தை உயர்த்த வேண்டும்” நாஜ்ஜின் சொல்லிக் கொண்டே போக ஹா மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் வியந்து போனேன். நாஜ்ஜினா இப்படிக் கதைக்கின்றான்?

“ஜப்பானியர்கள் கடற்கரையில் மரக்கலங்களை நிறுத்தி விவசாயம் செய்கின்றார்கள். சிங்கப்பூர் பொருளாதாரத்தில் எவ்வளவோ முன்னேறி விட்டது. எமது நாடு? அடுத்தவர்கள்

வந்து எமது நாட்டில் வர்த்தகம் செய்வதைவிட நாமே அதைச் செய்வது நல்லது. கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகள்கூட இப்ப இங்கே எவ்வளவோ தளர்த்தப்பட்டுவிட்டன. ஆனாலும் எமது நாடு?"

"இன்னொரு நாட்டின் பிரஜையாக இருந்து கொண்டு தன் சொந்தநாட்டையே நினைப்பதும் அதை முன்னேற்றுவதும் பிழையான சிந்தனையல்லவா?" நான் இடையில் குறுக் கிட்டேன்.

"நான் இரண்டு நாட்டினதும் பிரஜைதான். எங்கள் நாட்டைச் சுரண்டி குறையாடும்போது இந்தக் கேள்வியை யாரும் கேட்கவில்லையே? நான் உழைக்கின்றேன். என்னுடைய உழைப்புக்குக் கிடைக்கிற ஊதியத்தில் ஒரு பகுதியை என் சொந்த நாட்டை முன்னேற்றுவதற்காகப் பாவிக்க நினைப்பதில் என்ன தவறு இருக்கின்றது?"

மாலையில் நூஜிஜின் எனக்கு ஒரு ஆடைத்தொழிற் சாலையைச் சுற்றிக்காட்டினான். கூடவே அவனது அண்ணனும் ஹாவும் வந்தார்கள். தையல் இயந்திரங்களின் சத்தங்கள் கேட்டன. கிட்டத்தட்ட இருநூறுபேர் மட்டில் வேலை செய்யும் அந்த ஆடைத் தொழிற்சாலையில் பெரும்பாலும் பெண்களே வேலை செய்தார்கள். அந்தப் பெண்களில் என்பது சதவிகிதமானவர்கள் விதவைகள் என்றான்.

மனம் ஏதோ சுமையில் கனப்பது போல இருந்தது. "எங்கள் நாட்டுப் பிரச்சனையும் கிட்டத்தட்ட வியத்நாமிற்கு ஒப்பானதுதான்" வீடு திரும்பும்போது சொன்னேன். "எனக்குத் தெரியும்" என்றான் நூஜிஜினின் அண்ணன். கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நானும் நூஜிஜினின் அண்ணனும் பின்புறம் இருந்தோம்.

"என்ன ஒரே சிந்தனையில் இருக்கின்றீர்கள்?" என்றான் ஹா.

"பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. நாலாம் வகுப்புப் படித்த நூஜிஜினும் நாலு வருடங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த நானும் ஒன்றாக ஒரே இடத்தில் வேலை செய்கின்றோம். அதை நினைச்சுப் பார்த்தேன்" இதை நான் வேண்டுமென்று

சொல்லவில்லை. நரம்பில்லாத நாக்கு வரம்பு மீறிவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நூஜிஜினின் முகம் கறுத்துப் போனதை கண்ணாடிக்குள்ளால் அவதானித்தேன்.

"ஒன்றுமில்லை. நூஜிஜினை நான் பெருமையாகத்தான் சொல்லுகிறேன். இங்கிலிஸ் நன்றாகத் தெரியாத நூஜிஜின் அந்த வேலையைச் செய்வதையிட்டு நான் பெருமைப் படுகின்றேன்" சமாளிக்கப் பார்த்தேன்.

"அந்த வேலை உண்மையில் எனக்குரியது. காரைத் துடைப்பதற்கும் பெயின்ற அடிப்பதற்கும் நாலு வருஷங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்க வேண்டுமா?" தனக்கு வந்த ஆங்கிலத்தில் கோபமாக கத்தினான் நூஜிஜின். அவனிற்கு அப்படிக் கோபம் வந்ததை இன்றுதான் பார்க்கின்றேன்.

"நீங்கள் உங்கள் நாட்டில் என்ன வேலை பார்த்தீர்கள்?" ஹா என்னிடம் கேட்டான்.

"ஆரம்பத்தில் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியராக இருந்தேன். பின்பு கல்வி அமைச்சில் பாடத்திட்டங்கள் தயாரிக்கும் குழுவில் இருந்தேன்"

"அப்படியென்றால் நூஜிஜின் சொல்வதுதான் சரி. நீங்கள் ஏன் இந்த வேலைக்கு வந்தீர்கள்?"

"வயிறுதான். வேற்றோன்றும் இல்லை" என் வயிற்றைச் சுட்டிக் காட்டினேன். "முப்பது முப்பத்தைஞ்சு வருஷங்கள் நடந்த உங்கட நாட்டுப் பிரச்சினை எழுபத்தி மூன்தோடை முடிஞ்சுது. உங்கட ஆக்கள் எல்லாம் எப்பவோ புலம் பெயர்ந்திட்டினம். எங்கட பிரச்சினை இன்னமும் தீந்த பாடில்லை. நான் நேற்று வந்தவன். எனக்கு இந்த வேலை தான் கிடைக்கும்"

"அப்படியென்று இல்லை. நீங்கள் இந்த வேலையைச் செய்து கொண்டே இன்னமும் படிக்கலாம். படிப்பதற்கு எல்லை இல்லை. படித்து பெரிய பதவிக்கு வரலாம். நாலாம் வகுப்புப் படித்த என்னால் இவ்வளவு செய்யக்கூடியதாக இருக்கு என்றால் உங்களால் எவ்வளவோ செய்யலாம்" நூஜிஜின் படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினான். 'நாலாம் வகுப்பு' என்று சொன்னது அவனிற்கு சுட்டு விட்டது.

“அமைதி. அமைதியாக இருங்கோ” என்று நாஜ்ஜினின் அண்ணன் சொன்னான். அதன்பின்பு ஒருவரும் கதைக்கவில்லை.

காரின் வேகத்தைவிட எனது சிந்தனைகள் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. பவானி ஒருமுறை மனதில் வந்து போனாள். அவனும் ஒருவேளை தையல் இயந்திரத்துடன் இப்பொழுது போராடிக் கொண்டு இருக்கலாம். ‘அடுத்தமுறை அம்மாவோடை கதைக்கேக்கை பவானியைப் பற்றியும் ஒருக்கா விசாரிக்க வேணும்.

கார் வீட்டை அடைந்ததும் நாஜ்ஜின் இறங்கித் தன்பாட்டில் போனான். அவனது கோபம் இன்னமும் தணிய வில்லை. நாளை நான் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு திரும்ப வேண்டும். அதற்கிடையில் இந்தச் சம்பவம் நடந்துவிட்டதே என கவலையாக இருந்தது.

எனக்கு ஒதிக்கித் தந்த அறையின் கட்டிலில் இருந்து ‘பாக்’கை அடிக்கிக் கொண்டிருந்தேன். கதவு தட்டப்பட்டது. ஒரு கையினில் ‘ரீ’ கப் ஒன்றை நீட்டிக் கொண்டு நாஜ்ஜின் வந்தான். “மன்னிக்க வேண்டும். அப்படி நான் நடந்து கொண்டதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்” சொல்லிக் கொண்டே வந்து கட்டிலில் என்னருகே இருந்தான். உண்மையில் நான் அல்லவா அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும்?

“நன்றாகப் படியுங்கள். கற்றுக் கொள்வதற்கு நிறையவே இருக்கின்றன. எங்களுக்கு என்று இன்னொருவர் வந்து உதவி செய்யப் போவதில்லை” சொல்லிவிட்டு கட்டிலில் இருந்து எழுந்து செல்லும் பொழுது தெளிவான ஆங்கிலத்தில் கூறினான்,

“கரன், ஜந்து நிமிடத்தில் போட் மீற்றிங் இருக்குது. நீ பார்த்த ஆடைத் தொழிற்சாலை எனது சொத்து. அதனைவிட இன்னொரு ஆடைத் தொழிற்சாலையும் உண்டு.”

ஞானம், கத 2008 (<http://www.gnanam.info/>)

புலோலியூர் க.சதாசிவம் ஞாபகாரத்தச் சிறுகதைப் போட்டி (2007, 3வது பரிசு), ஞானம் சஞ்சிகை, இலங்கை

எதிர்கொள்ளல்

கொழும்பு இரத்மலானை ‘யாப்போட்’விலிருந்து விமானம் மேலெழும்புகிறது. நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு வடபகுதிக்கு பினேன் வெளிக்கிடுகின்றது.

“அக்காவிற்குக் கடுமை. ஒருக்காவந்து பாத்து விட்டுப்போனால் நல்லது.”

இவ்வளவும்தான் கடிதத்தில் இருந்தது. இத்தனை காலத்தில் அத்தான் எனக்கு ஒரு போதும் கடிதம் போட்ட தில்லை. என்னவென்றாலும் அக்காதான் போடுவா. அத்தான் எழுதின கடிதத்தினர் சுருக்கத்தில் இருந்து நிலமையைப் புரிஞ்சு கொண்டன். அக்காவின் கடைசிப் பக்கங்கள் எண்ணப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. கடிதம் கிடைச்ச மூன்று நாளைக்குள் அவஸ்திரேவியாவிலிருந்து வெளிக்கிட்டு சிறீலங்கா வந்திட்டன். வடபகுதி நிலமையள் மிக மோசமா இருந்தன. நாலு கிழமையா பலாவிக்கான விமானப் போக்குவரத்து நடக்கேல்லை. வடபகுதி முற்றாக ஏனைய பகுதிகளிலையிருந்து துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது.

அக்கா!

அம்மாவிற்கு வருத்தம் வந்ததிலையிருந்து குடும்பத்தினர் பொறுப்பு முழுதும் அக்காவினர் தலையில் விழுந்தது. சமைக்கிறதில் இருந்து வீட்டைக் கட்டுக் கோப்பாக வைக்கிறது வரைக்கும் எல்லாம் அக்காதான். வறுமை நிலையிலையிருந்து இந்த நெருக்கடிகளையெல்லாம் அக்கா எதிர்கொள்ளப் பழகிக்கொண்டா. அக்காவுக்குக் கீழை என்னோடை சேத்து ஆறுபேர் இருந்தோம். அப்ப நாங்களெல்லாம் ஒரு நீளமான மேசையில் இருந்து பள்ளிக் கூடப் பாடங்களைப் படிப்பம். ஆராவது நித்திரை தாங்கி விழுந்தால், கண் மூடி முழிக்கிறதுக்

கிடையில் பிடரிமண்டையில் ஒரு குட்டுவிழும். திரும்பிப்பாத்தா அக்காவைக் காணக்கிடைக்காது. அவ்வளவு வேகமாப்போய் மறைஞ்சவிடுவா.

பாடசாலை முடிஞ்சு வீட்டை வந்ததும் கிரிக்கட் விளையாடுவாம். விளையாட முடிஞ்சாப்போலையும் எங்கட தியானம் முழுக்க கிரிக்கட்டிலை தான் இருக்கும். அதாலை எங்கட படிப்புக் குலைஞ்சு போடும் எண்டு அக்கா நினைச்சா. மற்றது புழுதிக்கை நின்டு விளையாடுபதாலை வருத்தங்களும் வந்துபோகும். அப்ப எங்களிட்ட ஒரு விலையுயர்ந்து ‘பற்’ இருந்தது. அதாலை அடிச்சா பந்து நல்ல தூரத்துக்கும் உயரத்துக்கும் போகும். ஒருநாள் அந்த ‘பற்’றைத் தூக்கி அக்கா ஓழிச்சவைச்சிட்டா. அதுக்குப் பிறகு அதை எங்கை தேடியும் கண்டுபிடிக்க முடியேல்ல. அதைக் கொத்தி விறகா அடுப்பு ஏரிக்கப்பாவிச்சிட்டா எண்டு நாங்கள் நினைச்சம். இந்ரை வரைக்கும் அது எங்கை போன தெண்டே தெரியேல்ல. அக்காவைக் கேட்டா எப்போதும் ஒரு சிரிப்புச் சிரிப்பா, சொல்லவே மாட்டா.

எனக்கு ‘சிவப்புக்கறி’ எண்டா நல்லவிருப்பம். ஒருநாள் அக்கா அரிவாளிலை ‘பீற்றுாட்’ வெட்டிக் கொண்டிருக்கேக்கை தன்ற கைவிரலையும் சேத்து நறுக்கிப் போட்டா. ரத்தம் கொட்டோ கொட்டெண்டு கொட்டி வெட்டிவைச்சிருந்த பீற்றுாட்டுக் குள்ளையும் போனது. அக்கா ஒண்டுமே நடக்காதது போல எழும்பிகையைக் கழுவிப் போட்டு துணியொண்டைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தா. வெட்டிவைச்சிருந்த பீற்றுாட்டை ரத்தம் போகக் கழுவிப் போட்டு கறிசமைச்சா. அண்டையிலையிருந்து எனக்கு ‘சிவப்புக்கறி’யிலை இருந்த ஆசை போட்டுது. அக்காமேலையும் ஒரு தீராத வெறுப்பு நீண்ட நாட்களாக இருந்தது. பிறகு என்னுடைய தவறை உணர்ந்த போது, அக்காவை நினைச்சு கவலைதான் வந்தது.

வீட்டு வளவின் ஒதுக்குப் புறமாக, வட்ட வடிவாக மறைப்புக் கட்டி அதற்குள் குப்பை கூழங்களைப் போடுவாம்.

காலமை எழும்பினவுடனை அக்காதான் வளவுகூட்டி பிறகு வீடும் கூட்டுவா. தீபாவளி வாறுமாசத்தில், அப்பா அந்தக் குப்பையை ஆரேன் தோட்டக்காரருக்கு வித்துப் போடுவார். அதோடை வளக்கிற ஆடுகளிலையும் நல்லகிடா ஆடாப்பாத்து ஒண்டை வித்துப் போடுவார். அந்தக்காசையும் சேத்து அப்பா அக்காவிட்டைக் குடுப்பார். அக்கா நாலைஞ்சு வீடு தள்ளி இருக்கிற சரசக்காவையும் கூட்டிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் ‘ரவுண்’ போயிடுவா. இரண்டுபேருமா ஒரு சினிமாப் படமும் பாத்து, எல்லாக் கடையஞும் ஏறி இறங்கி பின்னேரமா வருவினம். வரேக்கை எல்லாருக்கும் உடுப்புகளும் எடுத்துக் கொண்டு, பென்னாம் பெரிய சைவிலை, இருக்கிறவுடைப் பார்சலும் கொண்டு வருவினம். வடைக்குச் சம்பலும் வரும். காக மிச்சமாக் கிடந்தா தேன்குழலும் வரும். வருஷத்திலை ஒருக்கா இது நடக்கும்.

அடிக்கடி வயித்துக்கை வலிக்குதெண்டு சொல்லி அக்கா ‘திஸ்பிரின்’ போடுவா. அப்பெல்லாம் பன்டோலும் நியூற்பினும் இருந்ததோ எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. “உவங்குக்கு ஒரு கலியாண்த்தைச் செய்து குடுத்திட்டியள் எண்டா உந்த வயித்து வலியும் பறந்துபோம்” என்று வீட்டுக்கு வரும் போதெல்லாம் சரசக்கா அம்மாவிட்டை சொல்லுவா. அக்காவுக்குக் கலியாணம் நடந்தால் தானே! அம்மாவும் அப்பாவும் அக்காவுக்கு ஒரு கலியாணம் தேடிக் களைச்சுப் போசினம். அக்கா வடிவில்லை எண்டு சொல்லுறுத்துக்கில்லை. செவ்வாய்க் குத்தமுமில்லை. சீதனம் தான் பிரச்சினை.

பத்துப்பதினைஞ்சு சாதகங்கள் பாத்திருப்பினம். இரண்டு பேர் வீட்டை வந்து அக்காவை நேரிலையும் பாத்தவை. கடைசியா ஒரு மொட்டந்தலை வாத்தியார் அளவெட்டி யிலையிருந்து வந்து பாத்து விட்டுப் போனவர். அக்காவுக்கு தலைமயிர் குட்டையாக்கிடக்கு எண்டு அவர் சொன்னதா ஞாபகம். இந்தா சரி வருகுது எண்டு இருக்கேக்கை அதுவும் குழம்பிப் போச்சு.

அக்கா கலியாணத்தை மறந்தேபோனா.

எங்கட வீட்டில் ஒரு பெரியலூமாரி இருந்தது. அது நிறையப் புத்தகங்கள். அதுக்கு மேலை பெரிய ‘நீரான்ஸ்சிஸ்டர் ரேடியோ’ இருந்தது. அதுக்கும் முதலாழி அக்கா தான். வேறை ஒருத்தரும் அதைத் தொடழுடியாது. காலமை பள்ளிக் கூடம் வெளிக்கிடுகிற நேரத்திலை பொங்கும் பூம்புனல். பின்னேரங்களிலை எப்போதாவது குங்குமம் மாதர் மங்கையர் நிகழ்ச்சி, இசையும் கதையும். சனி இரவுகளிலை கொஞ்சம் மூஸ்லிம் நிகழ்ச்சி முடியிற் இடத்திலையிருந்து நாடகம். அந்த ரேடியோவினர் சத்தம் பத்துப் பதினைஞ்சு வீட்டுக்குக் கேட்கும்.

திடீரன்று ஒருநாள் திரும்பவும் அக்காவுக்கு கலியாணப்பேச்சு. எல்லாரும் மறந்து, இனிமேல் அக்காவுக்குக் கலியாணமே நடக்காது எண்டிருந்த வேளையிலை ஒரு நாற்பத்தியிரண்டு வயதுடைய ராசகுமாரன் வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்தார். அவரும் தன்ற தங்கைச்சிமாருக்கெல்லாம் கலியாணம் செய்து குடுத்து, ஒரு பெரிய வீடும் கட்டிப்போட்டு இந்தக் கண்ராவிக்குள்ளை காலடி எடுத்துவைக்கிறார் எண்டு என்றமாமா சொன்னார். மாமாவுக்கு அந்தக் கலியாணத்திலை விருப்பம் இல்லை. நான் மாமா வெண்டு சொல்லுறந்து என்ற அம்மாவினர் தம்பியை. சத்தியமாச் சொல்லுறந் அந்த ராசகுமாரனைப் போல ஒரு தங்கமான மனிசனை என்ற வாழ்நாளிலை காணவேயில்லை. அக்காவுக்கு யோகம் அடித்தது. காத்திருந்தது வீண்போகவில்லை.

அத்தான்!

கொஞ்சம் கறுத்துப் போன குட்டையான உருவும். தோட்டம் செய்து முறுக்கேறின உடம்பு. எப்போதும் கலகல வெண்டு அக்காவைச் சீண்டிக் கொண்டே இருப்பார். இல்லாட்டி என்ற தங்கைச்சியோடை கொளுவிக்கொண்டிருப்பார். தங்கைச்சி எந்த நேரமும் வளவளவெண்டு கதைச்சுக் கொண்டு இருப்பார்.

எங்கட வீட்டிலை அத்தானை எல்லாருக்குமே பிடிச்சுப் போச்சு.

அக்கா கலியாணம் முடிஞ்சு கையோடை அழுதா. அப்பா ‘உனக்கென்னவிசரா’ என்டு அக்காவைப் பேசினார். எனக்குளன்ன நடக்குது என்டு ஒண்டும் விளங்கேல்ல. அப்பநான் சின்னன். ‘அவர் தன்ற ஊருக்கு மலரைக் கூட்டிக் கொண்டு போகப் போறாராம்’ என்டு அம்மா அப்பாவின்ற காதுக்குள்ளை முனுமுனுத்தா. ‘உது என்ன விசர்க்கதை’ என்டு அப்பா சத்தம் போட்டார். ஒருத்தருமே அக்கா வீட்டை விட்டுப் போகப் போறா எண்டதை நம்பேல்ல. அக்கா அத்தானவை எங்களோடை தான் இருப்பினம் எண்டு நாங்கள் நினைச்சும். பிறகு எல்லாருமா கதைச்சுப்பேசி அப்பாவைச் சமாதானம் செய்திச்சினம். அக்கா அத்தானோடை அவையின்ற ஊருக்குப் போயிட்டா.

கலியாணம் முடிஞ்சு ரண்டாவது மாசம் அத்தான்ற வேலை பறிபோச்சு. மன்னாரிலை ‘பாங்’கிலை வேலை செய்து கொண்டிருக்கேக்கை ஏதோ ஒரு இயக்கப் பெடியன்கள் போய் ‘பாங்’கைக் கொள்ளையடிச்சினம். அப்ப அங்கை வேலை செய்த அவ்வளவு பேருக்கும் விசாரணை முடியுமட்டும் வேலை இல்லை எண்டிட்டினம். அக்கா வந்த யோகம் சரியில்லை யெண்டு அத்தான்ற வீட்டுக்காரர் கதைச்சது ஒரு நாள் என்ற காதிலை விழுந்தது. நான் அதைப் பெரிசுபடுத்தேல்ல. அத்தான் அதாலையொண்டும் விரக்தி அடையேல்ல. சலிச்சுப் போகேல்ல. எனக்கு அவரிலை பிடிச்சதே அதுதான். உறுதியானநெஞ்சம்.

சின்ன வயசிலை அவர் தன்ற அப்பாவோடை தோட்டம் வயல் எண்டு கடுமையா உழைச்சவராம். தன்ற தம்பி தங்கைச்சிமாரை படிப்பிச்சு ஒரு நல்ல நிலைக்கு அவையளை உயத்தி விட்டதாலை, அவர் தன்னைப் பற்றியொண்டும் நினைக்கேல்ல.

ஆறுமாதம் வேலையில்லாமல் அத்தான் இருந்தபோது சரியாக் கஸ்டப்பட்டுப்போனார். வசதியாக இருந்த உறவுகள் ஒண்டும் எந்த வித உதவியும் அவருக்குச் செய்யேல்ல. அப்பதான் அத்தான் ஒருகடை வீட்டுக்கு முன்னாலை போட்டார். பெட்டிக்கடை. மரக்கறி மற்றும் மளிகைச்சாமான்கள். பக்கத்திலை ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருந்ததாலை புத்தகம் கொப்பியள். கடை ஒரோ வெண்டு ஓடிச்சுது. அதுக்கு அக்கா தான் ‘கழியார்’. அக்கா கடையோடை மும்மரமாகிப்போனா. அத்தான் கடைக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து போட்டு தோட்டத்துக்குப் போயிடுவார்.

நான் இடைக்கிடை அவையிட்டைப் போய் வருவன். சில வேளை அவையின்ற வீட்டிலை நின்டும் வருவன். ஒரு நாள் காலிலை செருப்பில்லாமல் சைக்கிளோடிக் கொண்டு போன போது, அத்தான் பேசிப் போட்டு எனக்கு ஒரு சோடி செருப்பு வாங்கித்தந்தார். அக்காவோடை கடையிலை நிக்க எனக்கும் புளுகம். கதிரையிலை ஒரு பெரிய ‘பொஸ்’ போல கல்லாவுக்குப் பக்கத்தில் இருப்பன். பள்ளிக் கூடப் பிள்ளையள் அம்பதுசத்தை நீடிக் கொண்டு ‘அதைத்தா, இதைத்தா’ எண்டு கேப்பினம். அக்காவுக்குச் சிரிப்பு வரும். ஏதோ அது களின்ற கையிலை குடுத்து சமாளிச்சுப் போடுவா.

கடையிலை கிடக்கிற அழுகின மரக்கறியளை ஒரு பெட்டிக்குள்ளை தூக்கி வைச்சுக் கொண்டு “நான் சமைச்சுப் போட்டுவாறன்” எண்டு அக்கா சொன்னா, “உதுகளைச் சாப்பிடுங்தாலை தான் வருத்தம்” எண்டு அத்தான் பேசிப் போட்டு அதுகளைப் பறிச் சுகுப்பைக் கூடைக்குள்ளைபோட்டு விட்டு புதுசா மரக்கறியளை எடுத்துக் கொடுத்தார். “இஞ்சாரும் தம்பியிட்டைச் சொல்லட்டுமே?” என்று அத்தான் புதிர் போட்டார். “உங்களுக்கென்ன விசரே!” எண்டு போட்டு கடையின் பின்பக்க வாசலாலை வீட்டுக்கு ஓடிப்போனா. பின் பக்கம் ஒருக்கா எட்டிப் பாத்து, அக்கா போய்விட்டா எண்டதை உறுதி செய்து விட்டு “அக்கா வயித்திலை பெரிய

தழும்மா வச்சிருக்கிறா” எண்டார். “உதை அப்பிடியே விட்டா பின்னாளிலை ‘கான்சர்’ வந்திடும். ஹோஸ்பிட்டல் போய்க் காட்டுவோம் எண்டாலும் வாறா இல்லை” எண்டு ஏக்கத் தோடை சொன்னார். அத்தான் மனமுடைஞ்சு பேசினதை அண்டைக்குத்தான் முதலிலை அவதானிச்சன்.

மெதுவா கடையிலையிருந்து விலகி வீட்டை போனன். அப்ப அக்கா உரவுக்கை சம்பல் இடிச்சுக் கொண்டு நிண்டா. என்னை மேலும் கீழும்பாத்தா. நான் நிண்ட நிலை அப்படி. “அத்தான் சொல்லுறந்து உண்மையா?” எண்டேன். அதுக்கிடையிலை அத்தானே வந்திட்டார். அக்காவினர் சட்டையைத் தூக்கிக் காட்டினார். ‘கறுத்த அட்டையைப்’ போல நீண்டு ஒரு பேளை நீளத்தில் ஒரு தழும்பு தொப்புளிற்குப் பக்கமாக ஓடியது. “அதொண்டு மில்லை. இஞ்சை பாருங்கோ நான் எப்பிடி வேலை செய்யிறன்” எண்டு சொல்லி உலக்கையைத் தூக்கி மேலும் கீழும் தொப்புத் தொப்பெண்டு போட்டு சம்பல் இடிச்சுக் காட்டினா. நான் திகைச்சுப் போனன். “உதுமாத்திரமா? அல்லாட்டி வேறையும் உடம்பிலை எங்கேனும் இருக்கா” நடுங்கிக் கொண்டு அக்காவைக் கேட்டன். அத்தான் என்னைப் புதிராகப் பாத்து விட்டு “மார்பிலும் ஒண்டு சின்னனா இருக்கு” எண்டார். “இஞ்சாருங்கோ போங்கோ கெதியிலை. கடையிலை ஒருத்தரும் இல்லை. ஆரேன் சாமானு களைக் களவெடுத்துப் போடுவினம்” எண்டு சொல்லி அத்தானைக் கலைச்சா. அண்டைக்கு முழுக்க நான் ‘அப்செற்றாகிப்போனன். அக்கா தனக்கொண்டுமில்லை எண்டாப் போல் கிணற்றிலை தண்ணி வீச்சுவீச்சாக அள்ளிக் காட்டினா. வேலையளை எல்லாம் பம்பரமாகச் செய்தா. மத்தியானம் சாப்பிடும் போதுதான் ஒண்டைக் கவனிச்சன். வீட்டுப் பாத்திரங்கள் எல்லாம் மண் பாத்திரங்களா மாறிப்போய்க் கிடந்தன. அலுமினியப் பாத்திரங்களிலை சமைச்சா வருத்தம் வந்திடுமெண்டு சொல்லி அத்தான் எல்லாப் பாத்திரங்களையும் மாத்திப் போட்டார்.

ஆரேமுமாதம் கழிச்சு அத்தானுக்குத் திரும்பவும் வேலை கிடைச்சுது. பாங்கிலை வேலை செய்த அத்தனை பேரையும் - அவையளிலை பிழை இல்லையெண்டு சொல்லி - விரும்பினால் வேலைக்கு வரலாம், அல்லது ஒரு தொகையை ரொக்கமாகப் பெற்றுக் கொண்டு வேலையிலிருந்து நிக்கலாம் எண்டு சொன்னார்கள். அத்தான் ரொக்கமாக பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். கடையைப் பெருப்பிச்சுக் கொண்டார். ६ - ७ தரைவழிப் பாதைபோக்கு வரத்துக்காக தடை செய்யப்பட்டுக் கிடந்த நேரம். பாதைக்கு இடைக்கிடை பூட்டுப்போட்டு பூட்டி வைச்சிருந்தது இராணுவம். சேறும் சக்தியும் தாண்டி கிளாலிப் பாதையால் - படகாலைதான் - வடபகுதிக்கு அங்காலை போக வேணும். கிளாலிக்குப் போறவாற ஆக்கள் அக்கா வீட்டுக்கு முன்னாலையிருந்த பாதையை அடிக்கடி பாவிச்சதால், வீதி எப்பவும் களை கட்டியிருக்கும். அதாலை கடைக்குநல்ல ‘பிஸ்னஸ்’ எண்டு அக்கா சொல்லுவா.

“இருங்கோ, தண்ணி அள்ளிக் கொண்டு வாறன்” அத்தான் இடுப்பிலை ஒரு குடத்தைச் செருகிக் கொண்டு, மறு கையிலை வாளியையும் தூக்கிக் கொண்டு போனார். அவர்கள் வீட்டு கிணத்துத் தண்ணி நல்ல உவர்ப்பா இருந்தது. அதாலை அத்தான் நாலைஞ்சு வயல் தாண்டி நல்ல தண்ணி எடுத்து வந்து அக்காவுக்கு சமைக்கக் குடுப்பார். அந்த நேரமாப் பாத்து மாமா (அத்தானினர் அப்பா) நொண்டி நொண்டி ஒரு புத்தகத்தையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்து கடைக்கு முன்னாலை குந்தினார். மாமா எப்போதாவது அதாலை போனால் கடைக்கு வராமல் போகமாட்டார்.

“என்ன மாமா புத்தகம் சீரியலோ வாசிக்கிறியன் போல. கண் தெரியுதே?” அக்காகேட்டா.

“அது பிள்ளை ராசிபலன் புத்தகம்” மாமா சொன்னார்.

“மிதுனத்துக்கு என்ன போட்டிருக்கு எண்டு பாருங்கோ மாமா”

“மலட்டுக் குடும்பம் எண்டு சொல்லுது!”

சொல்லி விட்டு மாமா எழுப்பிப் போய்விட்டார்.

எங்களையெல்லாம் அக்கா பிள்ளை மாதிரிப் பாத்ததாலோ என்னவோ அக்காவுக்கு ஆண்டவன் பிள்ளைகளைக் கொடுக்கேல்ல. ஊரிலுள்ளவைக்கு பலதும் பத்தும் பேச அது வாய்ப்பானது.

‘கண் தெரியுதோ?’ எண்டு கேட்டது மாமாவுக்குப் பிடிக் கேல்லையோ அல்லது சிண்டு முடிய எண்டு வந்தரோ யாருக்குத் தெரியும்?

இன்னொருநாள் அக்காவினர் வீட்டிலை வந்து நிக்கிறன். ஊருக்குள்ள மறைஞ்சிருக்கிறதுக்காக இயக்கப் போராளிகள் ஒரு கூட்டமா வந்து சேந்தினம். அவையென் ஊருக்கைவர, ஊர்மக்கள் வெளியேறிக் கோயிலிலை போய் தஞ்சம் அடைஞ்சினம். அக்காவுக்கு சனம் கோயிலிலை போய் தஞ்சம் அடைஞ்சது பிடிக்கேல்லை. அண்டு முழுக்க கோபத்திலை புறுபுறுத்தபடியே இருந்தது. எதையும் எதிர்கொள்ளுந் தைரியம் எங்கட ஊர் மக்களிட்டை இல்லை எண்டு சனத்தைப் பேசினா.

“இஞ்சாரும் நீரும் கோயிலிலை போய் இருக்கப் போறோ?” என்று அத்தான் அக்காவைச் சீண்ட, அக்கா அவரை ஒருக்கா முழுசிப்பாத்தா.

நல்ல காலம். இரவு தெய்வாதீனமாக் கழிந்தது. விடிய ‘சக்புக்’ எண்ட வெடிச் சத்தத்தோடை எல்லாம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

அதுக்குப் பிறகு பல்கலைக் கழகப் படிப்புக்காக கொழும்புக்குப் போய்விட்டன். கொஞ்சம் ‘பிள்ளையாகிப் போனன். லீவு நாட்களிலை அக்காவிட்டைப் போறதுதான். எனக்குப் படிப்பதற்காக அத்தான் நிறையவே உதவி செய்தார்.

படிப்பு முடிஞ்சதும் கொழும்பிலேயே வேலை செய்தன். அக்காவையும் ஹொஸ்பிட்டலுக்குக் காட்ட கொழும்பு நல்ல இடமாக எனக்குப் பட்டது. எப்போதாவது அக்காவிடம் வருத்தம் பற்றிக் கேட்டா, “சீ, எனக்கென்ன வருத்தம்! ஒண்டு மில்லை” என்பா. கொழும்புக்கு வந்தா நல்ல டொக்ரரிட்டைக் காட்டலாம் எண்டு சொன்னன். அத்தான் அதுக்குச் சம்மதிச்சார். அக்கா கிளாலி தாண்டி ஒரு இடத்துக்கும் வரமாட்டன் எண்டிட்டா. சிங்களப் பகுதிக்குப் போனா தன்னைக் கொண்டு போடுவான்கள் எனப் பயந்திருக்கலாம். உடலைக் கீறிக் கிழிச்சு சின்னா பின்னமாக்கிப் போடுவினம் எண்டு நினைச்சிருக்கலாம்.

கனநாளா அத்தான் அக்காவோடை புடுங்குப்பட்டு, கடைசியிலை யாழ்ப்பாணத்திலை ஒரு டொக்ரரிட்டைக் காட்டச் சம்மதிச்சா. இடையிலை மருந்து மாந்திரீகம் எண்டும் கொஞ்சநாள் அலைஞ்சு போட்டினம். தசையிலை ஒரு துண்டு வெட்டி கொழும்புக்கு பரிசோதனைக்கு அனுப்பிச்சினம். கான்சர் ‘இன்னாழியல் ஸ்ரேஜ்’ எண்டு முடிவாச்ச. ஆனா அக்கா அப்பவும் தனக்கு ஒண்டுமில்லையெண்டுதான் சொன்னா. போர்க் கால குழலிலை யாழ்ப்பாணத்திலை மருந்து ஒண்டும் இருக்கேல்ல. ‘பன்டோல்’ தான் அதிக பட்சம். வடபகுதி யிலை ஒரு கான்சர் ஹொஸ்பிட்டல் இருந்திருந்தா ஒருவேளை அக்காவைக் குணப்படுத்தியிருக்கலாம்.

எத்தினை வருஷங்கள்?

கொழும்பில ஒரு நாலைஞ்சு. புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில ஒரு ஏழேட்டு. கொழும்பில இருக்கும் காலங்களில எத்தினை தரம் அக்காவைக் கொழும்புக்கு வரச் சொல்லி கெஞ்சிப் பாத்திருப்பன். கடைசிவரை கிளாலி தாண்டி வரவே மாட்டன் எண்டிட்டா. அக்காவினர் தைரியமும் ஓர்மமும் அவைவைவிடவில்லை.

புலம்பெயர்ந்த நாட்களில் எனது அனுபவம் பட்டறிவு எப்படி முத்தியதோ, அந்த வேகத்திலை அக்காவினர் வருத்தமும் முத்தியது.

விமானம் கீழை இறங்கிறதுக்கு அறிகுறியா பணிப் பெண்கள் அங்குமிங்குமா ஓடித் திரிஞ்சினம். விமானம் பலாலி ஒடுபாதையில் மெல்லத் தரையிறங்கியது. என் மனமும் கீழிறங்கியது. இன்னும் ஒரு சில மணித்தியாலங்களில் அக்கா அத்தானைச் சந்திச்ச விடலாம். மனச பயமாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாண நகரத்தை நோக்கி ‘வான்’ நகருகிறது. பலாலியைச் சுத்தி ஏராளமான நிலபுலங்கள் விவசாயம் செய்யப்பட்டுக் கிடந்தன. ஆங்காங்கே புதுசா வீடுகளும் முளைச்சிருந்தன. ‘உவங்கள் இப்போதைக்கு இந்த இடத்தை விட்டுப் போகாங்களப்பா’ என்டு அருகிலிருந்த மணிதரொருவர் சலித்தார். ஆழிக்காரங்கள் எங்களையெல்லாம் கலைச்சுப் போட்டு, எங்கட நிலபுலங்களையெல்லாம் ஆக்கிரமிச்சுப் போட்டாங்கள். ‘வான்’, பற்றைகள் மண்திடல்கள் வழியே போகிறது. எனக்கு ஒரு இடமும் சரியாப் பிடிப்பவில்லை. எல்லாம் சிறைஞ்சு சீரழிஞ்சு போய்க்கிடந்தன. பண்ணைக்குக் கிட்ட ஏதோ ஒரு இடத்திலை கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டாங்கள்.

அங்கையிருந்து காரோண்டை வாடகைக்குப் பிடிச்சு வீட்டை போக முடிவு செய்தேன். கார் ஏ - 9 நெடுஞ்சாலை வழியே விழுந்து எழும்பிப் போகுது. செம்மண்புழுதி எங்கும் பரவுது. ‘இதிலை இறக்கினாப் போதும்’ என்டு கண்டிரோட்டும் தச்சன்தோப்பு வீதியும் சந்திக்குமிடத்திலை இறங்கிக் கொண்டன். முன்பு எண்டா இந்த இடம் எவ்வளவு ‘சொர்க்க புரியாக் களை கட்டியிருக்கும். இப்ப வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடந்தது. வெயிலின் அகோரத்தில் எல்லாமே தகித்துக் கிடந்தது. மனிச சஞ்சாரமற்ற அந்தப் பிரதே சத்தினாடாக நடக்கிறதுக்கு பயமாக்கிடந்துது.

தூரத்தே ஒரு மெல்லிய உருவும் நிலத்தோடை ஒட்டிவிடுமாப் போல சரிஞ்சு நடந்து போனது. கொஞ்சம் கெதியா நடந்து அவரைக் கடந்து திரும்பிப்பாத்தன். அக்காவின்ர கடைக்கு வாழைக்குலை விக்க வாற சீனியப்பு.

“எட சிவா! கொக்காவின்ர செத்தவீட்டுக்கு வந்து நிக்கிறாய் போலகிடக்கு” எண்ட அவரது பேச்சு என்னுடைய நினைப்புகள் எல்லாத்துக்கும் முழுக்குப் போட்டது. நெஞ்சு திக்கெண்டு போச்ச. அவர் நடந்தது எல்லாத்தையும் ஒண்டும் விடாம சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். ஒரு மாசமா கொழும்பிலை நிக்கிறன். முன்னாறு கிலோ மீட்டருக்குள்ளை நடந்த செத்த வீட்டைத் தெரிஞ்சு கொள்ளேலாமல் கிடக்கெண்டா நாட்டு நிலமைகளைப் பற்றி யோசிச்சுப் பாருங்கோவன்.

“ஒரு மாதமா பேயறைஞ்சுது மாதிரிக் கிடந்த உன்ற கொத்தான், இப்பத்தான் கொஞ்சம் தெளிஞ்சு போய்க் கிடக்கிறான். போய்க் கெதியிலை பார்”

கடை பூட்டிக் கிடந்தது. வளவின்ர படலை திறந்தே கிடந்தது. மெதுவாதயங்கித் தயங்கி வளவுக்குள்ளை அடியெடுத்து வைக்கிறன். வீட்டுக் கதவும் திறந்தே கிடக்குது. உள்ளே சாய்வனைக் கதிரையில் அத்தான் மேல் சட்டையும் போடாமல் ஒரு சாரத்துடன் சரிந்து கிடக்கின்றார். நல்லா உருக்குலைஞ்சு போனார். ஒண்டுமே நடவாதது போல, “ஆர் சிவாவே! எல்லாம் கேள்விப் பட்டிருப்பாய். நாலுக்கிழமை யாகுது” எண்டபாடி கட்டிலிலிருந்து எழும்பினார். எப்பிடித்தான் இவராலை எல்லாத்தையும் தாங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

“இல்லை அத்தான். இப்பத்தான் வழியிலை சீனியப்பு எல்லாத்தையும் சொல்லிச்சு”

“அந்தாளின்ர மகன் மகேந்திரன் எனக்கு நல்ல உதவி. அப்பிடி மனிசர் கிடைக்காது. வா... உள்ளுக்கைவா” என்று ஹோலின் மற்றுப் பக்கம் கூட்டிச் சென்றார். அங்கே ஒரு மேசையிலை அக்காவின்ர படமும் வைச்ச விளக்கு ஒண்டும் கொழுத்திக் கிடந்தது. என் கண்கள் பனித்தன. கதைக்கிறதுக்கு ஒருவார்த்தையஞ்சும் வரேல்ல. அக்கா படத்திலிருந்து புன்முறுவல் செய்கின்றா. அது அக்கா அல்ல. எங்களையெல்லால் வளர்த்தெடுத்த அம்மா.

“ஒரு ரீ ஒண்டு போடுமேன். நல்லாக் களைச்சவிழுந்து வந்திருப்பாய்” குசினிக்குள்போய் அடிப்பு மூட்டினார் அத்தான். இப்பவும் மண்பானை சட்டிகளே குசினிக்குள்ள இருந்தன.

“கடையைத் திறக்க இன்னமும் மனசு வரேல்ல. வயல் விதைப்பு தொடங்கிவிட்டுது. பருவம் தப்பினா பிறகு ஒண்டும் செய்து கொள்ளோலாது. முந்தியைப் போல இப்ப வயலும் செய்யேலாது. சும்மா வீட்டுத் தேவைக்குத்தான்.”

என்னிடம் ஒரு ரீ கப்பைத் தந்துவிட்டு தானும் ஒண்டை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வருகின்றார்.

“கடைசி நேரத்தில் அக்கா சரியாக் கஸ்டரப்பட்டுப் போனா. அப்ப ஊரடங்குச் சட்டம். சாகிறதுக்கு முதல் கிழமை நானும் மகேந்திரனுமா சேந்து பின் வளவு வேலியை வெட்டி, பள்ளிக் கூடத்துக் காணிக்குள்ளாலை அக்காவைத் தூக்கிக் கொண்டு போய், அடுத்த நோட்டிலை இருக்கிற டொக்டர் வேலுப் பிள்ளையினர் கிளினிக்கிலை வைச்சிருந்தம். அவற்றுகினிக் கிலைரண்டு முண்டு நோயாளியளை வைச்சு பராமரிக்கிற வசதியிருக்கு. நல்ல மனிசன்”

சொல்லிக்கொண்டே வீட்டின் பின் புறமா என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போனார். பள்ளிக் கூடத்துக்கும் வீட்டிற்கும் குறுக்கா இருந்த வேலியிலை ஒரு ரண்டு மூண்டு அடி நீளத்துக்கு வேலி வெட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. பள்ளிக்கூடமைதானம் தண்ணீரிலை மிதந்து கிடந்தது.

“ஒரு மருந்தில்ல. நல்ல சாப்பாடு இல்ல. இந்தப் பனடோலாலை காய்ச்சலையே மாத்த முடியாமக் கிடக்கு. கான்சரை எப்படிக் குணப்படுத்துறது? அக்கா பட்ட வேதனை சொல்ல முடியாது. அதுவும் கடைசி மூண்டு நாளும் கண்ணும் தெரியாமப் போச்ச. யார் போட்ட சாபமோ, எங்கட நாட்டு மக்களுக்கு இப்படியாப் போச்ச” என்னைப் பாக்காம அந்த மைதானத்திலே தேங்கிக் கிடக்கும் அழுக்கு நீரைப் பாத்த படியே அத்தான் சொன்னார்.

ஏ - 9 பாதையைத் திறந்தாலும் கொஞ்சம் சாப்பாடு மருந்தெண்டாலும் வரும். அதுவும் வருஷக் கணக்கிலை பூட்டப்பட்டுக் கிடக்குது. என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. மீண்டும் வீட்டிற்குள் வந்து சாய்வனைக் கட்டிலில் சரிந்து கொண்டார்.

“பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு போய் நூமிலை வைச்சிட்டு, முகம் கை கால் அலம்பிக் கொண்டு வந்து ‘றெஸ்ற்’ எடு. நான் ஒருக்கா வயல் பக்கம் போய் வரவேணும்” சொல்லிப் போட்டு கண்ணை சுற்றே மூடிக் கொண்டார். நான் அவரைத் தொந்தரவு செய்யவில்லை. அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் சரிந்தேன். எல்லாமே கனவு போல நடந்து முடிஞ்சு விட்டன.

அக்காவுக்கு உதவும் எண்டு நினைச்சு வரேக்கை கொஞ்சக் காச எடுத்து வந்திருந்தன். அதை இப்ப அத்தானிடம் குடுக்கலாம் எண்டு நினைச்சு அவரிட்டை நீட்டினன்.

“உங்களுக்கு எத்தனையோ செலவுகள் வந்திருக்கும். இதிலை கொஞ்சக் காச எடுத்து வந்தனான். இதைத் தயவு செய்து வைச்சிருந்கோ.”

“சிவா, அக்கா காசில்லாமல் செத்துப் போகேல்ல. கொழும்புக்குக் கொண்டு போய் வைச்சிருந்தா நீங்கள் எல்லாம் உதவி செய்திருப்பியள் தானே! அக்காவினர் இப்புக்குக் காரணம் அவளினர் பிடிவாதம், ஓர்மம், அதீத இனப் பற்று. எனக்கு உந்தக்காச வேண்டாம் சிவா.”

அத்தான் ஒரு போதும் கை நீட்டிக் காச வாங்க மாட்டார். “நான் அக்காவினர் படத்துக்கிட்ட வைக்கிறன்” என்று சொல்லிப் போட்டு அவரின் மறுமொழிக்குக் காத்திராமல் ஹோலினர் மற்றுப் பக்கம் போனேன்.

“சிவா! இஞ்சைவா. உனக்கொண்டு சொல்ல வேணும். இது அக்காவினர் ஆசையும் கூட. வெளிநாடுகளிலை எல்லாம் தீராத வருத்தங்கள் வந்தா, அதுகளினர் வேதனை

உபாதைகளிலையிருந்து விடுபடமருந்து கொடுக்கிறார்களாமே! சிரித்துச் சிரித்தே அங்கை மனிதர்கள் இறக்கின்றார்களாம்.

கான்சர் தீராத வருத்தம் தான். அது தரும் வேதனைகளிலிருந்து விடுபட எங்கடை மக்களுக்கு ஒரு கான்சர் ஹோஸ்பிட்டல் வேணும். அது உங்களைப் போல புலம்பெயர்ந்த மக்களாலைதான் முடியும். தயவு செய்து அந்தக் காசை ஒரு ஆரம்பப் பண்மாக எடுத்துக் கொண்டு எங்கட மக்களுக்கு ஒரு கான்சர் ஹோஸ்பிட்டல் கட்ட ஏதாவது முயற்சி செய்தா நல்லது” அத்தான் தனது உள்ளக்கிடக்கையை வெளியிட்டார்.

என் தலையில ஓங்கி ஒரு குட்டு விழுந்தது. அக்காதான் குட்டினா.

படத்திலிருந்த அக்கா என்னைப் பாத்துச் சிரிக்கின்றா. நான் அந்தக் காசை எடுத்துக் கொள்ளுஙன்.

“தம்பி, மறந்திடாதை! கான்சர் ஆசப்பத்திரி ஒண்டு கட்ட வேணும். இன்னும் நிறையப்பேர் இந்த வருத்தத்தோடை இஞ்சை காத்துக்கொண்டு இருக்கினம்”

அக்காவா அத்தானா சொன்னது? இரண்டு பேரும் தான்.

●

செம்மலர், ஆவணி 2007; ‘எச்சங்கள்’ போட்டிக் கதைகள் தொகுப்பு, 2007

‘கந்தர்வன்’ நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி (2007, 3 வது பரிசு), தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், இந்தியா

புதிய வருகை

உண்மையில் நேற்றைய தினமே குழந்தை பிறந்திருக்க வேண்டும். ஒரு நாள் பிந்தி விட்டது. இரவு பகலாக விழித் திருந்ததில் செல்வாவிற்கும் அசதியாக இருந்தது. ஹாஸ் பிற்றலுக்குப் போவதற்கு ஆயத்தமாகக் காரை வீட்டு முகப்பினிலே நிறுத்தியிருந்தான் அவன்.

“சாந்தினி வெளிக்கிடுவும் என்ன!”

சாந்தினி பயந்தபடியே படுக்கைக்கும் ரொயிலற்றுக்கு மாக, தனது பெண்ணாம் பெரிய வயித்தையும் தூக்கிக் கொண்டு நடை பயின்று கொண்டிருந்தாள். தேவைப்படும் சாமான்களைக் காரினுள் அடுக்கிக் கொண்டிருந்த செல்வாவிற்கு, அவளைப் பார்க்கக் கவலையாக இருந்தது. சாந்தினிக்கு இது முதற் பிரசவம்.

அடுத்த ‘யுனிட்’ஒல் வசிக்கும் மாட்ரா கதவைத் தட்டினாள். நிலமையை விசாரித்தாள். சாந்தினியின் வயிற்றை மெது வாகத் தடவி விட்டு சின்னக் குழந்தையைப் போலச் சிரித்தாள். அவளின் கணிவான பேச்சு சாந்தினிக்கு மகிழ்ச்சியையும் உற்சாக்ததையும் கொடுத்தது. தாங்கள் ‘ஹமில்டன்’ போவதாகவும் டேவிட்டின் மகளின் வீட்டில் இரண்டொரு நாட்கள் தங்கிவிட்டு வருவதாகவும் கூறிச் சென்றாள். டேவிட்டும் அவனது மனைவி மாட்ராவும் எப்போதாவது இப்படிப் போய் தங்கிவிட்டு வருவார்கள். ஹமில்டன் ஆக்லாந்திலிருந்து மூன்று மணித்தியாலம் கார் ஓடும் தூரத்திலுள்ளது.

இவர்களின் வீடு பிரதான சாலையிலிருந்து கீழே இறங்கிச் செல்லும் சிறு பாதையில் இருக்கின்றது. ஒருபுறத்தே மூன்று யுனிட்டுகள் இருந்தன. அதில் முதலாவதில் இவர்களும், அடுத்ததில் டேவிட்டும், மற்றதில் அடிக்கடி மாறிச் செல்லும் மனிதர்களுமாக இருந்தார்கள்.

சிறு பாதையில் எதிர்புறத்தில் இருந்த வீட்டிலிருந்து கிழேஷ் இவர்களின் வீட்டையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள். அவளது கையில் இருந்த அன்றைய தினசரிப் பேப்பரான் ‘நியுசிலாண்ட் ஹெரால்ட்’ இவர்களின் திசை நோக்கிப் படபடத்தது. ஏதாவது எமது நாடு சம்பந்தமான தகவல்கள் வந்தால் கொண்டு வந்து காட்டுவாள். அடிக்கடி வருவது நாட்டுப் பிரச்சினைதான். எழுபத்தெட்டு வயதைத் தாண்டிவிட்ட அவள் இன்னமும் துடிப்படுனே காணப்படுகின்றாள். இவர் களுக்குக் கரைச்சல் குடுக்கக் கூடாது என நினைத்தானோ தெரியவில்லை, மாட்ராவுடன் கதைத்துவிட்டுத் திரும்பிப் போய்விட்டாள்.

சாந்தினி இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பும் ஒரு தடவை ‘கிறீன்லேன்’ ஹாஸ்பிட்டல் போய் திரும்பியிருந்தாள். பத்துப் பதினைந்து நிமிட இடைவெளியில் வலி - வந்து வந்து போனால் உடனே ஹாஸ்பிட்டல் வரும்படி ஆலோசனை சொல்லியிருந்தார்கள்.

மூன்று மாதமாவலில் ‘ஸ்கானிங்’ செய்தபோது என்ன குழந்தை என்று கண்டுபிடிக்க முடியாமல் இருக்கின்றதென்று டாக்டர் சொன்னார். ஸ்கானிங்கில் ‘தெரியவில்லை’ என்று ஆசிய நாட்டவர்களுக்குச் சொன்னால், பெரும்பாலும் பெண் குழந்தைகள்தான். கள்ளிப்பாலின் மகத்துவம் மேற்கு நாடுகள் வரை பரவிவிட்டது. ஆண்டவனுக்கும் ஸ்கானிங்கில் இரண்டும் ஆண்கள் என்று காட்டியதாக புராண இதிகாசங்கள் கூறுகின்றன.

கிழேஷ் கூட சாந்தினிக்குப் பெண் குழந்தைதான் பிறக்கும் என்று அவளின் வயிற்றைப் பார்த்துச் சொன்னாள். குழந்தை எதுவென்றாலும் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சிதான். குழந்தை இல்லாமல் ஏங்குபவர்களுக்குத்தான் அதன் அருமை தெரியும்.

“இஞ்சாருங்கோ, நனாவைக் கொஞ்ச நாளாக் காணேல்லை. ஒருக்கா என்னண்டு எட்டிப் பாருங்கோ”

“கிழவி இப்பதான் உதிலை வெளிக்கிட்டபடி ஒரு பேப்ரோடை நின்டதப்பா. வந்தா எங்கடை நேரத்தைத்தான் கொண்டு போகும்.”

இரண்டு மூன்று நாட்களாக கிழவியின் ஆரவாரம் இல்லைத்தான். இல்லாவிடில் பூங்கள்றுகளுக்கு நீர் வார்ப்பாள் அல்லது அங்குமின்குமாக வளவிற்குள் நடந்து கொண்டிருப்பாள்.

செல்வாவும் சாந்தினியும் இந்த நாட்டிற்கு வந்து எட்டு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆரம்பத்திலிருந்தே இதே தெருவில்தான் இருக்கின்றார்கள். முன்பு ஒரு படுக்கை அறை கொண்ட யுனிடில் இருந்தார்கள். வசதி மிகவும் குறைந்த மலிவான வாடகை வீடு. இப்ப அழகான மிகவும் வசதி வாய்ந்த ‘கராஜ்’ கொண்ட யுனிட். இதுவும் வாடகை வீடுதான். அப்போதெல்லாம் வேலை கிடைக்காத காலங்களில் இந்த வீதியால் கடைகளுக்குப் போய் வந்திருக்கின்றான். ‘இந்த வீடுகளில் இருப்பதற்கு எங்களுக்கும் ஒரு காலம் வராதா?’ என்று மனம் ஏங்கும். அப்படிப்பட்ட வீடொன்றில் இருந்து, இந்தக் கிழேஷ் இரண்டு மூன்று வயது வந்தவர்களையும் போட்டுக் கொண்டு லாவகமாகக் கார் ஓட்டுவாள். வீட்டிற் குள்ளாலேயே கராஜ்ஜிற்குப் போய், ‘நிமோந் கொன்றோலினால்’ கராஜின் கதவைத் திறந்து கொண்டு காரை எடுத்து வருவாள். அவள் காரில் வரும் அழகை எத்தனையோ தடவைகள் பாதை மருங்கில் நின்று பார்த்திருக்கின்றான்.

கிழேஷ் தன்னை நனா என்று கூப்பிடும்படி முதற் சந்திப்பிலேயே இவர்களிடம் கூறியிருந்தாள். முதற்சந்திப்பு! அது நடந்து ஒரு இரண்டரை வருஷங்கள் இருக்கும். இப்பொழுது சற்று முன் நின்றாளே, கையில் பேப்பருடன் இவர்களின் வீட்டை நோக்கியபடி, அப்பிடித்தான் அன்றும் நின்றாள்.

நனாவின் சினேகிதி ஒருத்தி இவர்கள் இருக்கும் வீட்டில் முன்பு இருந்தாள். இப்பொழுது அவள் வயது முதிர்ந்தவர்கள் தங்கும் இடத்தில் இருக்கின்றாள். அவள் அங்கு போக

இவர்களுக்கு இந்த வீடு கிடைத்துக் கொண்டது. தினமும், அந்தப் பழைய நினைப்பில்தான் இவர்களின் வீட்டை நோக்கிய படி நனா நிற்கின்றாளா?

நனா தனது வீட்டில் முப்பது வருடங்களாக இருக்கின்றாள். அவனுக்கு நான்கு பிள்ளைகள். நான்கு பேரும் நான்கு வெவ்வேறு திக்குகளில் இருக்கின்றார்கள். இங்குள்ளவர்களில் 18 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் பெற்றோர்களின் தயவில் தங்கியிருப்பதில்லை. அவர்களுக்கு அரசு பணம் கொடுக்கிறது அல்லது சுயமாகச் சம்பாதிக்கின்றார்கள். ஒருவரும் இன்னொரு வர்மீது தங்கியிருக்கத் தேவையில்லை. அது இவர்களின் வாழ்க்கை முறை. அதுவே இந்த நாட்டிலிருக்கும் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமிடையே நெருக்கம் இல்லாததற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கக்கூடும்.

“என்ற புருஷன் என்னை விட்டுப் போய் முப்பது வருஷங்களாகிவிட்டன. அதுக்குப் பிறகு நான் என்றை பிள்ளைகளை வளர்க்கக் கொஞ்சம் கஸ்டப்பட்டுத்தான் போனன். இப்ப அவங்க நாலு பேரும் குடும்பமா நல்ல சந்தோஷமாக இருக்கினம். எப்பவாவது ஈஸ்டர், பிறந்தநாள், மதர்ஸ் டே, கிறிஸ்மஸ் என்று வந்து போவினம். அதிலை ஒண்டும் தப்பில்லை” நனா உதடுகள் நடுங்க மெல்லிய குரலில் சொன்னாள். கணவர் இறந்த பின்னும், பிள்ளைகள் வெவேறு இடங்களுக்குப் போன பின்னும் கிழவி யாருக்கும் தலை குளியாமல் ராசாத்தி போல வாழ்கின்றாள். அதற்கு இந்த நாடு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது.

“எங்கட நாட்டிலை பெற்றோரைப் பிள்ளைகள் தெய்வமாகத்தான் நினைப்பினம்” என்று சாந்தினி கிழவியை இடைமறித்தாள்.

“உண்மைதான். தேசத்துக்கும் காலத்துக்கும் ஏற்றபடி தானே வாழவேண்டும். எந்தப் பெற்றோரும் எந்த நாளுமே இளமையா இருக்க முடியுமா? முதுமை வரத்தானே செய்யும்! அப்போது எங்கடை வாழ்க்கை முறை சிலவேளை அவர்களுக்குப் பிடிக்காமல் இருக்குமல்லவா?”

அவளின் தனிமை பூச்செடிகளும் புத்தகங்களும் கம்பளி உடுப்புகள் பின்னுவதும் இன்னும் பிற சுகமான நினைவுகளுமாகக் கழிகின்றன. இப்பொழுதெல்லாம் நனாவினால் கார் ஓட்ட முடிவதில்லை. காரையும் விற்றுவிட்டாள். கடைகளிற்கும் ஹோஸ்பிட்டலுக்கும் ரக்ஷியில் போய் வந்தாள். இடையில் ஒருநாள் - நடு இரவில் அம்புளன்ஸ் ஒன்று அலறிக் கொண்டு வந்து நனாவை ஏற்றிச் சென்றது. இரண்டுநாட்கள் கழித்து திரும்பவும் வீட்டிற்கு வந்த அவள் மீண்டும் சுறுசுறுப்பாகிவிட்டாள். முதுமையை அவள் ஒரு பொருட்டாக நினைத்ததே இல்லை. அவள் காலையில் ஜந்து மணிக்கெல்லாம் எழும்பி விடுவாள். காலையில் தினசரி பேப்பர் படிப்பாள். இரவில் புத்தகம் படிப்பதும் கம்பளி உடுப்புகள் பின்னுவதையும் வழுமையாக வைத்திருந்தாள். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குள் உறங்கவே மாட்டாள். அவளிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வதற்கு நிறையவே இருக்கின்றன.

செல்வா வேலைக்குப் போகும் பகல் நேரங்களிலெல்லாம் சாந்தினியின் பொழுதுகள் நனாவுடன்தான். அப்பொழுதெல்லாம் சாந்தினிக்கு நனாவுடன் ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது கதைக்காவிட்டால் சரிவராது. முதலில் ‘ஹலோ, சீ யூ, பாய் பாய்’ என்று சொல்லித் திரிந்த சாந்தினி, நனாவைச் சந்தித்துப் பழகியதில் ‘ஹல் ஆ யூ’ போன்ற தொடர் வசனங்களையும் பேசப் பழகிக் கொண்டாள். தினமும் நனா வீட்டிற்குள்ளிருந்து தள்ளாட வாசலிற்கு வந்து, அங்கிருந்தபடி சாந்தினியை நோக்கி ஒரு “ப்ளையிங் கில்” விடுவாள். அதைப் பக்குவமாக ஏந்தி இங்கிருந்தபடியே சாந்தினி திரும்பவும் விடுவாள். பொழுது விடிந்து நனா வெளியே வந்தால், ஓடோடிச் சென்று அவளை விழுத்தி விடுமாப் போல் கட்டிப் பிடிப்பாள் சாந்தினி. ஊரிலிருக்கும் தனது அம்மாவைத் தான் கவனிக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம், கிழவியில் தனியும்.

இவர்களின் வருகையின் பிற்பாடு நனாவின் வாழ்க்கையில் திருப்பம் ஏற்பட்டது. செல்வாவும் சாந்தினியும் விழுந்து விழுந்து நனாவிற்கு உதவி செய்தார்கள். ஒரு வெள்ளைக்காரர் பெண்ணுக்கு தாங்கள் உதவி செய்வதைப் பெருமையாக எண்ணினார்கள். நனாவைக் காரின் முன்சீற்றில் இருத்தி,

தானே காரை ஓட்டிச் செல்வதில் சாந்தினிக்கு அலாதிப் பிரியம். ஆரம்பத்தில் இவர்களின் உதவியை நனா எதிர்த்தாள். அவளிற்குத் தானே தன் சொந்தக் காலில் நிற்பதற்குத்தான் பிரியம். சொந்தக் காலில் நிற்பதற்குத்தான் இந்த நாடு சிறு வயதில் இருந்தே கற்றுக் கொடுக்கின்றது. அந்தப் பாரம் பரியத்தை முறியிட்டது இவர்கள் வெற்றி கொண்டார்கள். ஓவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் அவளைக் கடைகளுக்குக் கூட்டிச் சென்றார்கள். “பாத்தியளே, ஒரு வெள்ளையை எங்கட பக்கம் திருப்பி விட்டோமே!” என்றாள் வீறாப்பாக சாந்தினி. நனாவுடன் பழகுவதால் நுனி நாக்கில் ‘இங்கிலிஸ்’ தவழு கின்றது என்றாள். நனாவிற்குக் காலில் புண் என்றால் இவர்களுக்குக் கழுத்திலே நெறி போட்டது.

“ப்ளையிங் கில்”கள் வீட்டிற்கு வீடு பறந்தன.

சாந்தினி கர்ப்பமானாள். அதன் பின்பு சாந்தினியும் நனாவும் தினமும் கொஞ்சத்தாரம் தூரம் நடை பழகினார்கள். இப்போது இரண்டு பேரினதும் நடை ஒரே மாதிரித்தான். தள்ளாத வயதில் கிழவியும், வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு நிற்கும் சாந்தினியையும் ஒரு சேரப் பார்ப்பது கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும்.

வாசலில் வந்து, இடுப்பை ஒரு புறமாகச் சரித்துக் கொண்டு “நான் ரெடி” என்றாள் சாந்தினி. வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுகையில் ரெலிபோன் அடித்தது. ஆராவது நண்பர்கள் அல்லது மாமாவாக இருக்கலாம் என்றாள் சாந்தினி. சற்று நேரம் தாமதித்துப் போகலாம் என்று நின்று கொண்டார்கள். ரெலிபோன் மீண்டும் அடித்தது. நிச்சவரைத் தூக்கும்போது ‘படக்’ என்று மறுமுனையில் அடித்து வைக்கப்பட்டது.

“உது அவங்கடை வேலைதான்” என்றாள் சாந்தினி. கொஞ்ச நாட்களாக நாட்டில் கள்வர்களின் திருவிளையாடல் கள் அதிகரித்துவிட்டன. போன்கிழமை திஜேஜ்ட்டரில் நல்ல ‘த்ரில்’ படம் ஓடியது. தமிழில் ‘த்ரில்’ படம். படம் பார்த்துவிட்டு குலை நடுக்கத்துடன் வீடு வந்து சேர்ந்தவர்களில் பலருக்கு கள்வர்கள் ‘த்ரில்’ காட்டியிருந்தார்கள். தகவல் தொழில் நுட்பப் பரிமாற்றம் நாட்டில் வெகுவாகத்தான் முன்னேறிவிட்டது.

செல்வா நாட்டிற்கு வந்த புதிதில், கார் இல்லாத நாட்களில் பஸ்சினில் ‘கிளின் இனிங்ஸ்’ போய் சாமான்கள் வாங்கி வருவான். பஸ்சிற்கு போக வர இரண்டு டொலர்கள் போதும். ஒரு மாதத்திற்குத் தேவையான அரிசி, மா, சீனி மற்றும் மரக்கறி வகைகளை ‘ப்ரோலியினுள்’ போட்டுத் தள்ளி வந்து பஸ்சினுள் ஏற்றுவான். வீடு வந்தவுடன் பஸ்சினிலிருந்து இறக்கி, வரிசையாக நிற்கும் ‘போஸ்ற் பொக்ஸ்’ அருகில் வைத்துவிட்டு, ஒவ்வொன்றாக வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லுவான். பிரதான வீதியிலிருந்து கீழே இறங்கிச் செல்லும் சிறுபாதை வழியாக நேராக நடந்து போனால் வீடு வரும். சிலவேளாகளில் கொஞ்சப் பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டுபோய் வீட்டினில் வைத்துவிட்டு, களைப்பாறி தேநீர் குடித்துவிட்டு மீண்டும் போய் மிகுதிப் பொருட்களை எடுத்து வந்திருக்கின்றான். அவ்வளவிற்கு அப்போதெல்லாம் பயம் இருக்கவில்லை. இப்போது ஒரு பேண அல்லது பெண்சிலை வைத்துவிட்டு வந்தாலும் அந்த இடத்தில் பத்திரமாக இருக்காது.

“என்ன உதுக்குப்போய் கடுமையா ஜோசிக்கிறியள். நனா வீட்டை வடிவாப் பாத்துக் கொள்ளுவா. எதுக்கும் அவ்விட்டை ஒருக்காச் சொல்லிப் போட்டுப் போனால் நல்லது” என்றாள் சாந்தினி.

செல்வா நனாவின் வீட்டிற்கு ஒடினான். அப்பொழுது நனா பேசி தனது நேரத்தை வீண்டித்துவிடுவாள் என்ற எண்ணம் தோன்றவில்லை. தேவை என்ற ஒன்று வரும்போது மனம் ஓட்டதான் செய்கின்றது. நனா வீட்டில் இருக்கவில்லை.

“கிழவி பூசி மினுக்கிக் கொண்டு எங்கையோ போயிட்டுது” ஏமாற்றுடன் செல்வா சொன்னான்.

“இப்ப என்ன லட்சமா எங்கடை வீட்டிலை கொட்டிக் கிடக்கு. வாங்க போவம்” என்று இமுத்தாள் சாந்தினி.

சொன்னா என்ன, சொல்லாட்டி என்ன நனா வீட்டைப் பாத்துக் கொள்ளுவாள் என்ற தைரியத்தில் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு காரை தெருவிற்குள் செலுத்தினான் செல்வா.

●

ஹாஸ்பிட்டலில் ஒன்றும் குழந்தை சுகமாகப் பிறந்து விடவில்லை. சாந்தினிக்கு முதலில் ஏதோ களிம்பு பூசினார் கள். பின் முள்ளந்தண்டில் ஊசி ஏற்றினார்கள். அதற்கும் சரிவராவிடில் ‘சிசேரியன்’ என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

அடுத்த அழையில் இருந்த ‘மெளரி’ இனப்பெண்ணிற்கு குழந்தை பிறந்திருக்க வேண்டும். அவர்களின் அறை ஒரே ஆராவாரமாக இருந்தது. திபுக்குத் திபுக்கு என்று பெரிய உருவங்களில் அவளின் உறவினர்கள் வந்தும் போய்க் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

என்னதான் இருந்தாலும் குழந்தை பிறக்கும் போது, அந்தக் குழந்தையின் தந்தை ‘டெலிவரி றாமிற்குள்’ உடன் இருந்தாக வேண்டும் என்பதும் தொப்புள் கொடியை அவனே வெட்ட வேண்டும் என்பதும் செல்வாவின் மனதை நெருடத்தான் செய்தது.

மதியம் வந்தவர்களுக்கு, இரவு ஏழ மணியளவில் குழந்தை கிடைத்தது. சுகப் பிரசவம். பெண் குழந்தை. செல்வா உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் ரெலிபோன் செய்தான். நனாவையும் டேவிட்டையும் ரெலிபோனில் பிடிக்க முடியவில்லை. நேரம் இருட்டி விட்டபடியால் மாமாவின் குடும்பம் மாத்திரம் அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு எட்டு மணிக்குள் வந்து சேர்ந்தார்கள். மாமி குடு குடுவென்று நடந்து வந்து, கொண்டு வந்த பொக்கித்தை சாந்தியின் கண் பார்வைக்குக் கிட்ட வைத்தாள்

“என்னமாதிரி இவர்தானே தொப்புள் கொடியை வெட்டினது?” என்று வந்த வரத்தில் மாமி கேட்டாள்.

“இவராவது வெட்டுறதாவது!” என்று எள்ளி நகையாடினாள் சாந்தினி.

செல்வா வந்தவர்களுக்கு ‘சொக்லேர்’ குடுத்தான். மாமாவிற்கு ஏழ வயதில் ஒரு பெண்ணும் ஐந்து வயதில் ஒரு ஆணும் இருந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளேயும் வெளியேயுமாக ஓடித் திரிந்தார்கள். பெண் குழந்தை ‘சொக்லேற்றைச்’ சாப்பிட்டுவிட்டு பேப்பரை தவறுதலாக வாசலில் போட்டு

விட்டாள். இதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த மௌரி மனிதன் ஒருவன் அதை எடுத்து குப்பைத் தொட்டியினுள் போடும்படி அவளிடம் சொன்னான்.

“தாங்கள் படு குப்பை. அடுத்தவருக்கு சுத்தத்தைப் பற்றிச் சொல்லித் தர வந்திட்டனம்” என்று கோபத்துடன் புறுப்புத்தான் செல்வா.

“அவையென் தங்கட வீட்டைக் குப்பையா வைச்சிருந்தாலும், நாட்டை நல்ல வடிவாகத்தான் வைச்சிருக்கினம்” என்று தன்னுடைய மகள் செய்ததுதான் பிழை என ஒத்துக் கொண்டார் மாமா.

“தம்பி செல்வா! இன்டைக்குப் பேப்பர் பாத்தனீரோ?”

“இல்லை மாமா. எங்கை எனக்கு நேரம். ஏன் என்ன புதினம்?”

“புதிசா நாட்டுக்கை வாறு ‘ஏசியன்ஸ்’ பற்றி ஏதோ வெல்லாம் உள்ளிரித் தள்ளியிருக்கிறார்” எங்கடை பாராளுமன்ற எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்.

“துவங்கிவிட்டினம் அரசியல். உதுகளைப் போட்டிட்டு இஞ்சை வந்து குழந்தையைப் பாருங்கோ” என்று மாமி கத்தினாள்.

மாமா தொட்டிலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து குழந்தையைப் பூந்து பூந்து பார்த்தார்.

“காது கொஞ்சம் கறுப்பாக் கிடக்கு. இக்கணம் கறுப்பிச்சியா வருவாரோ?” என்று சமசியப்பட்டார்.

“ஏழூட்டு வருவதோப் பிள்ளையில்லாமல் தவமாய்த் தவமிருந்து பெத்திருக்குதுகள். இவருக்குக் கறுப்பும் சிவப்பும்.”

“எனக்குத் தெரிஞ்சு, பிள்ளையில்லாமல் வந்த கனபேருக்கு இஞ்சை பிள்ளை பிறந்திருக்கு. அதுக்கு நியூசிலாந்துச் சுவாச்தியமும் ஒரு காரணம் என்று நினைக்கிறேன்” என்று மேலும் தனது கண்டுபிடிப்பை வெளியிட்டார் மாமா.

சற்று முன் குதாகலித்த அறை இப்பொழுது வெறிச் சோடிப் போயிருந்தது. சாந்தினியும் குழந்தையும் களைப்பு மிகுதியினால் உறங்கிப் போயிருந்தனர். செல்வா இரவு அங்கேயே தங்குவதற்கு ஹொஸ்பிட்டல் நிர்வாகத்தினரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டான்.

றெஸ்ற் றாமிற்குள் ரி.வி, நியூஸ் பேப்பர் பார்ப்பதும், மனைவியையும் குழந்தையையும் பார்ப்பதுமாக அவன் பொழுதுகள் கரைந்தன. அடுத்த அறைக்குரிய மௌரி மனிதன் ரெஸ்ற் றாமிற்குள் இருந்து அன்றைய தினசரியை விடுத்து விடுத்துப் பார்த்துவிட்டு செல்வாவிடம் நீட்டினான்.

“முற்றிலும் வேறுபட்ட மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அளவுக்கு மீறி, ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டிற்குப் போவதானது அந்த நாட்டில் பாரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. இதனால் சமூக கலாச்சார ரீதிகளில் நியூசிலாந்தவர்கள் இன்று, வந்தேறு குடிகளைக் கண்டு பயப்படுகின்றார்கள்” என்று கூறியிருந்தார் பாராளுமன்ற எதிர்க்கட்சி தலைவர்.

“நியூசிலாந்தவர்களில் அதிக தொகையினரால் ஆசிய மக்களை சகிக்க முடியவில்லை. இதற்கு எதிராக இனத்துவ இணக்கத்தைப் பரப்பும் செய்திகளை மனித உரிமைகள் ஆணையம் எடுத்து வருகின்றது. மேலும் வயோதிபர்களே அதிகம் வாழும் எமது நாட்டில் தொழில் செய்யக்கூடியவர்கள் தொகை குறைந்து வருகின்றது. போதுமான வருமானம் வேண்டும். இங்கு வருவோரின் வாழ்வை வளமாக்குவதில் நாம் முன்னிற்க வேண்டும்” என்கின்றனர் இனங்களுக்கிடையே சமுகநிலை பற்றி ஆராய்ந்தவர்கள்.

செல்வா மேலோட்டமாக அந்தச் செய்தியைப் பார்த்து விட்டு அந்த மனிதனை நிமிர்ந்து நோக்கினான்.

“உங்களுக்குக் குழந்தை பிறந்ததில் நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்களா?” என்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான். அந்தக் கேள்வி மௌரி மனிதனை விசனத்துக் குள்ளாக்கியிருக்க வேண்டும்.

“இது என்னுடைய மூன்றாவது குழந்தை. எனது மனைவிக்கு ஏகப்பட்ட வருத்தங்கள். என்றாலும் மகிழ்ச்சி யாகத்தான் இருக்கின்றேன். எவருக்கும் குழந்தை பிறந்தால் மகிழ்ச்சியைத்தான் குடுக்கும்” என்றான் கோபத்துடன்.

“அப்படியெண்டால் இந்த நாட்டிற்குப் புதிதாக வரும் மனிதர்களை ஏன் நீங்கள் வெறுக்கின்றீர்கள்?”

“அது வேறை, இது வேறை!”

“எப்படி வேறாகும்?”

“குழந்தைகள் எல்லா விஷயத்தையும் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு பிறப்பதில்லையே!” பெரிதாக ஏதோ தத்துவத்தைச் சொன்னவன் போல முகத்தைத் தடவிக் கொண்டான் அவன்.

“இஞ்சை பாருங்கள். உங்களுக்கு நான் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். உண்மையில் இந்த நாடு எங்களுடையது. ‘வைற் பீப்பிள்’ இந்த நாட்டைப் பிடித்தவுடன் நாங்கள் இரண்டாம்தரப் பிரஜைகள் ஆகி விட்டோம்.”

“அப்பிடித்தான் எங்களுக்கும் நடந்தது. நாங்களும் எமது நாட்டினில் இப்பொழுது இரண்டாம்தரப் பிரஜைகள்தான்”

“இப்பொழுது தெருகின்றதல்லவா புதியவர்களின் வருகையை நாம் ஏன் எதிர்க்கின்றோம் என்று. எங்கடை மக்களுக்கே இஞ்சை வேலையில்லாமல் இருக்கு. புதிதாக வருபவர்களும் இங்கு வந்து சுரண்டுகின்றார்கள்.”

நேஸ்த்ராம் வாசல்வரை சாந்தினி மெதுவாக நடந்து வந்து உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள்.

“நான் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும். போய் வருகின்றேன்” என்று விடைபெற்றுக் கொண்டான் அந்த மௌரி மனிதன்.

“ஆரப்பா உந்த மனிசன்?” என்று சாந்தினி கேட்டு வாய் முடுவதற்குள், அந்த மௌரி மனிதன் திரும்பி வந்து செல்வாவின் தோளினில் கை பதித்தான்.

“இங்கு குடியேறுபவர்கள் நியூசிலாந்தவரை புரிந்து அறிந்து நடக்க வேண்டும். அதே போல நியூசிலாந்தவரும் புதிதாய் வருவோர்மீது நம்பிக்கை வைத்து செயற்பட வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு தன் பாட்டில் நடந்து போனான்.

●

புதன் மதியம் வீடு திரும்பியிருந்தார்கள். எல்லா வேலைகளையும் முடித்து ஓய்ந்து போயிருந்த வேளையில் ‘இஞ்சாருங்கோ’ என இராகமிழுத்தாள் சாந்தினி.

“இஞ்சாருங்கோ, நனா இன்னும் வந்து எங்கடை பிள்ளையைப் பாக்கேல்ல. ஏதேனும் எங்களோடை கோபமோ?”

“நனாவுக்கு நாங்கள் வந்தது இன்னும் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஒருக்கால் சொன்னால் நல்லது.”

“அச்சாப் பிள்ளையல்லே! ஓடிப்போய் ஒருக்கா சொல்லிப்போட்டு வாங்கோ”

செல்வா நனாவின் வீட்டிற்கு ஜெற் போல ஓடினான். ‘ஹோலிங் பெல்லை அழுத்தினான். வீடு பயங்கர அமைதி யில் சூழ்ந்திருந்தது. உள்ளே எந்தவித சலனமும் இல்லை. ஒருவேளை உள்ளே கிழவி இல்லையோ? கதவைக் கைகளினால் பலமாகத் தட்டினான். இவனது செய்கையை அவதானித்த டேவிட் தானும் கிழவியின் வீட்டிற்கு வந்தான்.

“காலமை நானும் பாத்தனான். கிழேவைஷக் காணேல்ல. எங்கேனும் தூரத்திற்குப் போயிருப்பாளோ?” என்று சொல்லிக் கொண்டே வீட்டைச் சுற்றி ஒருமுறை பார்த்தான் டேவிட். ஜன்னல் ஒன்று சிறிது நீக்கியிருந்தது. அதற்குள் முகத்தைப் புதைத்து உள்ளே நோட்டமிட்டான். ஏதோ சந்தேகம் கொண்ட வனாக தனது வீட்டிற்கு விறுவிழெண்டு அடியெடுத்து வைத்தான்.

“பொலிசைக் கூப்பிடுவாம்!”

பொலிஸ் வந்தது. தனது திறப்புக் கோர்வையினால் கதவின் துவாரத்தை நோண்டினார்கள். கதவு திறந்து கொண்டது.

கிழவி அழகாக அன்றலர்ந்த தாமரை போலக் கதிரையில் இருந்தாள். அவளிற்குப் பக்கத்தில் இருந்த ‘ஹாவி ரேபிளில்’ குடித்து முடிக்கப்பட்ட தேநீர்க் கோப்பை ஒன்று கிடந்தது. தேநீரின் மயக்கத்தில் விழுந்து இறந்து போய் விட்ட ஒரு பூச்சியை ஏறும்புக்கூட்டமொன்று இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் ‘நியுசிலாண்ட் ஹெரால்ட்’ பேப்பர் விரித்தபடி, புதியவர்களின் வரவினால் நாட்டினில் ஏற்படும் அவலத்தைக் காட்டியபடி கிடந்தது. அதற்கும் மேலே பின்னிமுடிக்கப்பட்ட ஒரு குழந்தையின் குளிர் உடுப்பு ஒன்று இருந்தது. செல்வா அந்தக் குளிர் உடுப்பைத் தூக்கிப் பார்த்தான். அதற்குள்ளிருந்து ஒரு ‘காட்’ கீழே விழுந்தது.

“ஒன்றையும் தொடாதீர்கள்” என்று வந்த பொலிஸ் காரர்களில் ஒருவன் சத்தமிட்டான்.

ஆனாலும் அந்த விழுந்து கிடந்த அந்த அட்டையில், அழகாகச் சிரித்தபடி இருக்கும் பெண் குழந்தையின் படத்தையும் ‘For new born baby’ என்று எழுதிக் கிடந்ததையும் பார்க்கக் கூடியதாகவிருந்தது.

●

‘சிறைப்பாட்டிருந்தல்’ போட்டிச் சிறுக்கைத்தொகுப்பு (2006)

புலோவியூர் க.சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுக்கைதப் போட்டி (2006), ஞானம் சஞ்சிகை

வீட்டு சான்புகள்

விளக்கின் திருள்

நவீன உலகம் சுயநலமாக மாறிவிட்டதையும், நவீன மனிதன் அதிலும் அதிக சுயநலமிக்கவனாக வாழ்ந்து வருவதையும், ஒரு நவீன நகரப் பின்னணியில் விவரிக்கும் கதை. பிரச்சாரம் செய்வதற்கான எல்லா வாய்ப்புகளும் இருந்தும், எவ்விடத்திலும் அதன் நெடி அடிக்காமல் மனதின் அடிவாரத்தில் கூரான ஊசிகளைச் சொருகிச் செல்கிறது. ஒரு நகரின் பெருந்துயரை இதைவிட அழுத்தமாகச் சொல்லிவிட முடியாது என்ற எண்ணம் வருகிறது இறுதியில்.

இது ஒரு மிகத் தேர்ந்த கதை சொல்லியின் கதை

- பாலு மணிமாறன்,
சிங்கப்பூர், ஜெவரி 2014.

இரண்டு சம்பவங்கள்

புதுச இதழில் வந்த அந்தப் படம் புறாவை இரும்புக் குண்டில் கட்டியது தான் என்றாலும், தரம் குறைந்த நியூஸ் பிழின்புறில் தெளிவாற்ற கறுப்பு வெள்ளைப் பதிப்பில் அது குண்டும் புகையுமாகவும் தோற்றும் கொண்டிருந்தது. “நாடகம் நடத்துவியளோ” தொடப்பட்டிருந்தாலும், இன்னமும் மேலே போயிருக்கலாம். பேராதனைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினால் நடாத்தப்பட்ட நாடகங்களை வழங்கிய திருவிழா நாடகக் குழுவும் காங்கேசன் துறைக் கல்வி வட்டார மாணவர்களுடன் ஹில்டாவில் தங்கியிருந்ததும் இவர்களும் இவர்களது அறை களும் அடையாளம் காணப்பட்டமைக்கு ஒரு பின்னணி, இல்லையா? பேராசிரியர் சிவசேகரத்துடன் ஆங்கிலத்துறைப் பேராசிரியர் ஆஷ்வி ஹல்பே மிகவும் அனுசரணையாக இருந்தார் என்பதையும் பதிவு செய்தல் பொருத்தம்.

- பாலா விக்னேஸ்வரன்,
சிட்னி, முகநூல் (facebook) மார்கழி 1, 2013.

காட்சிப்பிழை

தற்காலத்தில் வெளிநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் எம்மவர்கள் தேடியது அநேகம். வீடு, தொழில், வருமானம், வாகனம் இப்படி அனைத்தும் தேடிவிட்டு சொந்த ஊரிலில்லாத வசதி வாய்ப்புகளையெல்லாம் பெற்ற பின்பும் தொலைத்து விட்ட ஒரு விடயம் இருக்கிறது. எங்கே... சொல்லுங்கள்...? நாம் தொலைத்த பல விடயங்களில் மிகவும் முக்கியமானது.

மகிழ்ச்சி.

பாலகிருஷ்ணனும் தெமட்டகோட அங்கினும் மாத்திரமல்ல இக்கதையில் வருபவர்கள் அனைவரும் தொலைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சி பற்றித்தான் காட்சிப்பிழை சொல்கிறது. மகிழ்ச்சி தொலைவதற்கு அடிப்படை ஆணவும். அதாவது ஈகோ.

காட்சிப்பிழை பொருத்தமான தலைப்பு. மனிதர்களின் உள்ளத்தை உளவியல் சார்ந்து எழுதுகிறார். இதுபோன்ற சம்பவங்கள் எங்கும் எந்த நாட்டிலும் எந்த இனத்திலும் நடக்கலாம். இக்கதை இலங்கை வாழ்வுக்கும் புகலிட வாழ்வுக்கும் முடிச்சுப் போடுகிறது. வந்தவர்கள் தமது உடை உடைமைகளுடன் மட்டும் வரவில்லை ஈகோ சார்ந்த இயல்புகளுடனும் வருகிறார்கள் என்ற தொனி இக்கதையில் கேட்கிறது

- வெ.முருகப்பதி

(மெல்பன் சிறுகதை இலக்கியம் அனுபவப்பகிர்வு,
07.12.2013)

●

வேறுபட்டதோர் மனநிலையை நுட்பமாகச் சொல்லும் சிறு கதை

- நாஞ்சில் நாடன்

(வல்லமைச் சிறுகதைகள், அக்டோபர் 2013)

நாடு இழந்தாலும், வாழ்க்கை சிதைந்தாலும், மனித சபாவும் மாறுவதில்லை. அது நாடு கடந்தாலும், வாழ்க்கையின் கடைசிப் படியில் இருந்தாலும், வெறுப்பையும் தன் ஏஜையும் துறக்கத் தயாராயில்லை. இது வாழ்க்கையின் யதார்த்தம். மன்னிக்கத் தயாராக இருக்கும் அமீரும், தன்னை அவமானப்படுத்திய மாமாவை மன்னிக்கத் தயாராக இல்லாத பாலாவும், அப்பாவுக்காகவாவது எல்லாத்தையும் மறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லலாமே என்னும் செல்வியும், மரணப் படுக்கையிலும் தன் வீராப்பை மறக்காத தெமெட்டகோட மாமாவும் அவரவர் இயல்புப்படி நம் முன் காட்சிப்படுத்தப்படு கிறார்கள். அனாவசிய வார்த்தைகள் இல்லை. செயற்கையாக சித்தரிக்கப்பட்ட லட்சிய நோக்கு இல்லை. உணர்ச்சிக் கொப்பளிப்பு இல்லை. மனித சபாவும் சிலரது மாறுவதே இல்லை, சூழலும் வாழ்க்கையும் என்ன மாற்றம் பெற்றாலும். சிக்கனமான எழுத்து. இயல்பான மனிதர்கள்

- வெங்கட் சாமிநாதன்
(வல்லமை, செப்ரேம்பர் 2012)

இரு கடித்தீன் விலை

இடையிடையே நகைச்சவையுடன் மிளிர்ந்தாலும் இறுதியில் கண்களில் நீரை வரவழைத்தது. இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் துயரமும், துன்பமும் நாளைவில் மறைந்து விடாமல் நினைவுட்ட இது போன்ற கதைகளே உதாரணம். பிறந்த மன்னை விட்டுத் தொலைதூரம் சென்றாலும் அம்மன்னின் மைந்தர்கள் படும் அவலம் ஆறாத ரணமாக ஆழ்கடல் நீரோட்டம் போல உறுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது

- சுபத்ரா பெருமாள்,
கலி:போர்னியா(தென்றல், ஜூலை 2012)

சூரப்பிரஹஸ் விசீட்

சிறித்துச் சிறித்து வயிறே புண்ணாகிவிட்டது. அந்தப் பெண்மணி நம்மிடையே உலவும் பலரின் உருவமாகத் திகழ்கிறாள்.

- அம்புஜவல்லி தேசிகாச்சாரி
(தென்றல், பெப்ரவரி 2012)

பறக்காத பறவைகள்

எழுத்து நடை அருமை. பல வரிகள் மனதில் வலியுடன் இறங்கியது, குறிப்பாக...’ சொந்த நாட்டை விட்டிட்டு வந்திட்டோம். அப்ப இருந்த சோகத்தை விடவா? இனி எங்கை போனால் தான் என்ன! போகக் கூடிய இடத்துக்குப்போக வேண்டியதுதான்’ பறக்காத பறவைகள் நிச்சயமற்ற வாழ்க்கையின் சோக வரிகள்

- தேமோழி
(திண்ணை, பெப்ரவரி 1, 2013)

கற்றுக் கொள்வதற்கு

புலம்பெயர் அனுபவத்தின் வித்தியாசமான ஓர் அத்தியாயத்தைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு வழி சமைத்திருக்கின்றது... வாசகர்களுக்கு அந்நியமான குழலில், புரியாத மொழி பேசும் பாத்திரங்களுடன் கதையினை மிகவும் அவதானமாகவே நகர்த்திச் சென்றுள்ளார் இக்கதாசிரியர், அ.முத்துவிங்கம் பாணியில்... மொழி மீதான அக்கறையுடனும் மிகுந்த கலைப் பிரக்ஞங்களும் புதிய களத்தில் புதிய அனுபவங்களைப் பெய்தவாறே சுதாகர் கதை கூறும் முறையை வாசகர்களை வியக்க வைக்கின்றது... இத்தகு வியப்பிலாழ்த்தும் அந்நியமான அனுபவங்களைப் பதிவு செய்வதில்தான் புலம்பெயர் கவனம் பெறுவதோடு முக்கியத்துவமும் பெறுகிறது

- புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்
(தினக்குரல், 04.10.2009)

கதை கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய கதை. எமது நாட்டிலும் சமுகம் ஏற்படின் நம்மவர் இதையே செய்ய வேண்டும். இப்போது முடியாது. கருவுக்கு அப்பால் கதையின் உத்தியும் நன்று. எனினும் கதையோட்டம் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கலாம்

- ச. முருகானந்தன்
(வன்னியன், ஞானம், பெப்ரவரி 2008)

எதிர்கொள்ளல்

இன்றைய ஈழமக்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை - அடங்கிய குரலில் - ஆனால் மிக நுட்பமாகச் சொல்லும் அருமையான கதை. எழுத்து நடையும் உறுத்தாமல் கதையை நிகழ்ச்சிப் போக்கில் கொண்டு சென்ற உத்தியும் அருமை. படித்து முடிக்கும்போது முற்றுப்புள்ளியாக ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் விழுந்தது என்பதைவிட வேறேன்ன நான் சொல்ல

- நா.முத்து நிலவன்
(த.மு.எ.ச)

●

தாய் ஸ்தானத்தில் இருந்து ஒரு குடும்பத்தையே ஆளாக்கிய அக்காவைப் பற்றிய தம்பியின் நனவோட்டமாக விரிகிறது. அந்நினைவோட்டம் சகோதர பந்தத்தை அது சார்ந்த உறவுப் பின்னலை முன்வைப்பதோடு ஈழத்தமிழர் வாழ்வின் பலதரப் பட்ட இருப்பியல் சிக்கல்களை, புலம் பெயர்ந்து ஓடும் அவலங்களை, புற்றுநோய் வந்தும் புலம் பெயர்ந்து ஓட மனமின்றிச் சொந்த மண்ணிலேயே மடியும் சோகங்களை... இவ்வாறு பலவற்றையும் முன் வைக்கிறது. சிறுகதைக்கான திரையில் ஒரு நாவலுக்கான சம்பவங்கள் விரிந்து கொண்டு

செல்வதைப் போன்ற பிரமையை அச்சிறுக்கதை ஏற்படுத்துகிறது
என்று குறிப்பிடுவதில் தவறில்லை

- எம்.ஏ.சுசீலா

‘எச்சங்கள்’ சிறுக்கதைத் தொகுப்பு விமர்சனத்தில்
(sify tamil, March 2008)

●

இலங்கைத் தமிழர் வாழ்வை, நம் மனம் நெகிழிச் சொல்கிறது.
வாசித்து முடித்த பின்னரும், அக்கா கதாபாத்திரம் நம்மோடு
தொடர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உணர்வு நீடிக்கிறது

- ச. தமிழ்ச்செல்வன்
(பொதுச் செயலாளர்,
த.மு.எ.ச, 2007)

●

‘யுத்தம் என்பது நமக்கு அருகே நடக்காதவரை மிகச் சுவாரசி
யமான விஷயமே’ என்பார் பெர்ட்ரன்டு ரஸ்ஸல். இலங்கையின்
நீண்ட கொடுரமான உள்ளாட்டுப்போர், சுவாரசியத்தையும்
கடந்த சாதாரண விஷயமாகிப் போய்விட்டது, தமிழ்நாட்டின்
பெரும்பாலான தமிழர்களுக்கு. அந்தநாட்டுத் தலைநகரில்
இருந்து, அந்த நாட்டுக் குடிமக்கள், தமிழர்கள் என்ற ஒரே
காரணத்திற்காக விரட்டப்பட்டார்கள். அதுகூட நமக்கு உறைக்க
வில்லை. மனிதமனம் மரத்துப் போனதாகத் தெரிகிறது.
‘எதிர்கொள்ளல்’ கதையின் மூலம் சூகை பிடிச்ச மனசைத்
தேய்த்து விடுகிறார் படைப்பாளி

- அருணன்

(தலைவர், த.மு.எ.ச, 2007)

